

ДЕВЕТ КОМЕНТАРА ЗА КОМУНИСТИЧЕСКАТА ПАРТИЯ

Книга, която шокира всички китайци по света
Книга, която води комунистическата партия към разпад

Всичко, до което се е докоснала през 80-годишната си история Китайската комунистическа партия (ККП), е белязано с лъжи, войни, глад, деспотизъм, масови убийства и терор. Бяха унищожени традиционните вявания; етническите представи и социални структури бяха насилствено изличени. Съчувствието, любовта и хармонията между хората бяха изродени в борба и омраза. Властването на ККП е най-тъмната и най-абсурдната страница в китайската история.

Редакторите на „The Epoch Times“ вярват, че чрез разбиране на истинската история на ККП може бъде предотвратено повторение на подобни трагедии. В същото време се надяват, че всеки ще се вгледа в своите мислите и ще прецени дали страхът и компромисът не ни правят съучастници в много нещастия, които е можело да бъдат избегнати.

„Деветте коментара“ дават начало на дискусия за същността на ККП сред китайската общност. Вярваме, че има причина останалите хора по света също да се включат в тази дискусия.

Надяваме се, че тези, които все още са заблудени от ККП, ясно ще видят нейния характер, ще изчистят отровата ѝ от съзнанието си, ще се освободят от нейния контрол, ще премахнат терористичните ѝ окови и ще изоставят всички илюзии, които имат за нея. Прегърнете новото бъдеще, новата ера.

ЕпокТаймс: Девет Коментара за Комунистическата Партия

Епок Таймс (Epoch Times) сега публикува специална серия от уводни статии, "Девет Коментара за Комунистическата Партия."

Епок Таймс (Epoch Times) публикува специална серия от уводни статии, "Девет Коментара за Комунистическата Партия". Повече от десетилетие след падането на бившия Съветски Съюз и Източно-европейските комунистически режими, международното комунистическо движение, е отритнато по целият свят. Края на Китайската Комунистическа Партия (ККП) е просто въпрос на време.

Въпреки това, преди своето пълно сгромолясване, ККП се опитва да обвърже съдбата си с китайската нация, с нейната пет хиляди годишна цивилизация. Това е бедствие и катастрофа за хората. Сега, китайците трябва да се изправят пред неизбежните

въпроси как да разглеждат ККП, как да превърнат Китай в общество без ККП и как да предадат по-нататък китайското наследство. „Епок Таймс“ (Epoch Times) публикува специална серия от уводни статии, "Девет Коментара за Комунистическата Партия". Преди да е сложен капака на ковчега на ККП, ние искаме да произнесем заключителната присъда, както над нея, така и върху международното комунистическо движение, което бе бедствие за човечеството в продължение на повече от век.

През своите над 90 години, всичко до което ККП се е докоснала, е обезобразено с лъжи, войни, бедствен глад, тирания, масови кланета и терор. Традиционните вярвания и принципи бяха унищожени яростно. Оригиначните морални концепции и социални структури бяха дезинтегрирани насилствено. Съпричастието, обичта и хармонията сред хората бяха изкривени в борба и омраза. Дълбоката почит и признателност към Небето и Земята бяха заменени с арогантно желание за "борба с Небето и Земята". Резултата бе пълно сриване на социалните, моралните, екологичните системи и дълбока криза за китайския народ, и в действителност - и за човечеството. Всички тези бедствия бяха докарани посредством преднамереното планиране, организация и контрол от страна на ККП.

Както гласи прочута китайска поема: "Напразно въздишам дълбоко за окапващите цветя". Краят на комунистическият режим, който се бори за оцеляване, приближава. Дните до сгромолясването му са преброени. „Епок Таймс“ вярва, че сега, преди пълния край на ККП, времето е назряло за изчерпателен преглед в миналото, за да може напълно да се избличи този най-голям култ, който е въплътил порочността от всички времена и места. Ние се надяваме, че тези, които все още са заблудени от ККП, сега ясно ще видят нейната природа, ще очистят отровата ѝ от духа си, ще освободят съзнанието си от злия ѝ контрол, ще освободят себе си от оковите на терора и завинаги ще изоставят всички илюзии относно нея.

Властването на ККП е най-тъмната и нелепа страница в китайската история. Сред безкрайния лист на престъпленията ѝ се нарежда преследването на Фалун Гонг. В преследването на "Истинност, Доброта и Търпимост", Цзян Цзъмин заби последния пирон в ковчега на ККП. „Епок Таймс“ вярва, че посредством разбирането на истинското минало на ККП, ние можем да предотвратим бъдещо повторение на такива трагедии. Същевременно се надяваме, че всеки ще обърне поглед към собствените си

най-съкровени мисли, като анализира дали малодушието и компромиса са ни направили съучастници в много трагедии, които е било възможно да се избегнат.

Заглавията на “Деветте Коментара за Комунистическата Партия” са:

1. Какво е комунистическа партия
2. Началото на китайската комунистическа партия
3. Деспотизмът на китайската комунистическа партия
4. Комунистическа партия се противопоставя на природата
5. Тайното споразумение на Цзян Цзъмин с китайската комунистическа партия за преследване на Фалун Гонг
6. Как китайската комунистическа партия разруши традиционната култура
7. История на убийствата на китайската комунистическа партия
8. Защо китайската комунистическа партия е зъл култ
9. Безскрупулната природа на китайската комунистическа партия

Редакционна колегия на Епок Таймс

Съдържание

ЕпокТаймс: Девет Коментара за Комунистическата Партия	i
Част 1: Какво е комунистическа партия?	1
Въведение	1
I. Разчитане на насилие и терор, за да се спечели и поддържа властта.....	2
II. Използване на лъжи, за да се оправдае насилието	3
III. Постоянно променящи се принципи	4
IV. Как партийните принципи заемат мястото на човешките чувства.....	5
V. Злият призрак се противопоставя на природата и човешкото	6
VI. Някои черти на обладаване от зло.....	7
VII. Отървяване от контрола на ККП.....	7
Част 2: За началото на китайската комунистическа партия.....	9
Предисловие.....	9
I. ККП се разраства чрез постоянно натрупване на порочност	10
Първата наследена характеристика: прилагане на лошата форма на марксизма и ленинизма	11
Втората наследена характеристика: измама – злото трябва да мами, за да се преструва на праведно	12
Третата наследена характеристика: подстрекателство – майсторско насаждане на омраза и подбуждане на борба сред масите	12
Четвърта наследена характеристика: отрицване на утайката на обществото – хулигани и обществена измет формират ККП	13
Пета наследена характеристика: проникни, посеи раздор, унищожи и замести ...	14
Шеста наследена характеристика: плякосване – обирите чрез хитрини или насилие се превръщат в „нов ред”	14
Седма наследена характеристика: борба – унищожава националната система, традиционните класи и ред	15
Осма наследена характеристика: елиминиране – създаване на цялостна идеология за геноцид.....	15
Девета наследена характеристика: контрол – използването на партийната природа за контрол на цялата партия и по този начин на останалата част от обществото	16
II. Нечестивата същност на ККП	17
Основаването на ККП – отгледана от Съветския съюз.....	17
Първият съюз между ККП и КМТ – паразитът прониква до ядрото и саботира северната експедиция [14].....	18
Хунанското селско въстание – подстрекаване на изметта на обществото към бунт	19
Комунистическа система създава система на терор.....	20
<i>Северната операция по време на Анти-японската война – полетът на победените.....</i>	<i>20</i>
<i>Инцидентът в Ши’ан – ККП успешно посява семената на раздора и го приписва на КМТ за втори път.....</i>	<i>20</i>

<i>Анти-японската война – ККП расте чрез убиване с взети назаем оръжия ...</i>	21
<i>Разчистване в Ян'ан – създаване на най-страховитите методи за преследване</i>	22
<i>Три години гражданска война – предателство на страната с цел вземане на властта</i>	23
III. Демонстриране на пагубните отличителни черти	24
Партийната история е белязана от вечен страх.....	24
Неуморният стремеж към злото е „магичното оръжие” на ККП.....	24
Комунистическата партия е обиграна професионална банда.....	25
Партията е най-покварена	26
Заклучение	28
Бележки:.....	28

Част 3: Деспотизмът на китайската комунистическа партия.....31

Предисловие	31
I. Поземлената реформа – елиминирани класата на земевладелците	32
II. Реформиране на индустрията и търговията – елиминирани на капиталистическата класа.....	33
III. Унищожаване на религиите и популярните групи	34
IV. Антидяското движение – промиване на мозъци в национален мащаб	34
V. Великият скок - сътворяване на лъжи, за да се изпита предаността на хората	36
VI. Великата Културна революция – преобръщане на света с главата надолу .	37
VII. Ерата на икономическата реформа – насилието продължава	39
VIII. Промийте всички мозъци в страната и я направете “Мозъчен затвор”	42
Заклучение	43
Бележки	45

Част 4: Китайската комунистическа партия се противопоставя на природата.....46

Предисловие	46
I. На борба срещу хората, да елиминираме хуманността.....	47
Размяната на правилното с грешното елиминира хуманността	47
Злото, което надминава Законът за взаимно-зараждане и взаимно-потискане	49
II. Противоречие на земята нарушава Законът на природата и води до многобройни бедствия	50
Класовата борба се разраства в природата	50
Разрушаването на природата застави ККП да жъне това, което е посяла	51
III. Сражаване с Небето, потискане на религиите и отхвърляне на вярата в Бог	53
Как ограничен живот може да разбере безграничното времепространство?	53
ККП унищожава праведната вяра на човечеството	54
Заклучение	55
Бележки	55

Част 5: Тайното споразумение на Цзян Цзъмин с китайската комунистическа партия за преследване на Фалун Гонг..... 57

Предисловие.....	57
I. Сходни произход и история водят до еднакво чувство за криза.....	58
II. Цзян Цзъмин и ККП се страхуват еднакво от “Истина, Доброта и Търпение”	60
Фалун Гонг учи “Истина, Доброта и Търпение”; комунистическата партия мъти “лъжовност, омраза и борба”.....	60
Хората с религиозни вярвания са безстрашни, докато ККП разчита на страха у хората, за да поддържа политическата си власт.....	61
Високите морални стандарти на Фалун Гонг смущават ККП.....	61
ККП изпадна в извънредна завист, заради начина, по който Фалун Гонг се предаваше и осъществяваше.....	62
Комунистическата партия счита вярата във Фалун Гонг за заплаха към законността на комунистическия режим.....	63
III. Цзян Цзъмин и ККП се споразумяват тайно.....	64
IV. Как Цзян Цзъмин използва ККП, за да репресира Фалун Гонг.....	66
Експлоатиране на медиите за блокиране на потока от информация.....	66
Налагане на глоби и претърсване на домове без съответните правни процедури.....	68
Брутални изтезания и безразборни убийства.....	69
„Управление 610“ простира пипалата си извън рамките на закона.....	70
Използване на войската и националните ресурси на страната, за да се осъществи преследването.....	71
Цзян Цзъмин подкопава партията отвътре.....	72
Заклучение.....	73
Бележки.....	73

Част 6: Как китайската комунистическа партия унищожи традиционната култура..... 75

Предисловие.....	75
I. Защо ККП иска да саботира традиционната китайска култура?.....	77
Дългогодишната традиция на китайската култура – базирана на вяра и уважение.....	77
Злата комунистическа теория се противопоставя на традиционната култура.....	79
Традиционната китайска култура е пречка за диктатурата на ККП.....	79
Традиционната култура поставя предизвикателство пред управлението на ККП.....	80
II. Как комунистическата партия саботира традиционната култура?.....	80
Едновременно потушаване на трите религии.....	81
Специален начин за унищожаване на религията.....	82
Унищожение на културните реликви.....	84
Унищожение на духовните вярвания.....	85
Безкрайно унищожение.....	85
Реформиране на интелектуалците.....	86
Създаване на подобие на култура чрез запазване на външния облик на традицията и заместване на съдържанието.....	88
III. Партийната култура.....	88
Доминиране и контрол.....	89
А. Култура на изолация.....	89
Б. Култура на терор.....	89
В. Култура на мрежови контрол.....	89

Г. Култура на инкриминиране	90
Аспекти на пропагандата	90
А. Културата на „единствен глас“	90
Б. Култура на насилие	90
В. Култура на подбуждане на омраза	90
Г. Култура на измама и лъжи	91
Д. Култура на манипулиране на съзнанието	91
Е. Култура на ласкателство	91
Ж. Култура на превзетост	91
Аспекти на междуличностните отношения	91
А. Култура на завистта	91
Б. Култура на хората, които се тълчат един друг	91
Фино влияние върху вътрешната душевност и външното поведение на хората ..	92
А. Култура, която преобразува човешките същества в машини	92
Б. Култура, която бърка доброто и злото	92
В. Култура на самоналожено манипулиране на съзнанието и безусловно подчинение	92
Г. Култура за осигуряване мнението на лакея	92
Заклучение	94
Бележки:	95

Част 7: История на убийствата на китайската комунистическа партия 101

Въведение	101
I. Ужасяващо клане	103
Потъпкването на реакционерите и поземлената реформа	103
“Тройна антикампания” и “Петорна антикампания”	104
Великото гладуване	105
От Културната революция и масовото избиване на площад Тянанмън до Фалун Гонг	107
II. Извънредно жестоки начини на убиване	108
Масово избиване в Северен Китай по време на Китайско-японската война	108
Червеният терор по време на “Червеният август” и канибализмът в Гуангси	109
Преследването на Фалун Гонг	110
III. Жестока борба вътре в самата партия	112
IV. Изнасяне на революцията извън Китай, избиване на хора в чужбина	113
V. Разрушаване на семейството	114
VI. Модели на убиване и последствия от избиването	115
Идеологията на ККП за убиване	115
(1) Решаване на проблема с отношението на интелектуалците към партията	116
(2) Лансиране на Културната революция и избиване на хора, за да може ККП да придобие абсолютно политическо и културно управление	116
(3) ККП стреля по студентите на площад Тянанмън на 4-ти юни 1989 г., в отговор на демократичните им искания след Културната революция	117
(4) Избиване на хора от различно вероизповедание	117
(5) Избиване на хора, за да се прикрие истината	117
(6) Лишаване на хората от правата им за оцеляване, заради собствените интереси	117
Различни методи на убиване според различни обстоятелства	118
А. Ръководене чрез пропаганда	118
Б. Мобилизиране на масите да убиват хора	118

<i>В. Унищожаване на духа преди да бъде унищожено физическото тяло.....</i>	118
<i>Г. Избиване на хора чрез съюзяване и отчуждаване</i>	119
<i>Д. Премахване на потенциалните заплахи още в зародиш и тайни незаконни убийства</i>	119
<i>Е. Убиване на един за предупреждение на другите</i>	119
<i>Ж. Потискане, за да се прикрие истината за убийствата</i>	119
Заключение	120
Бележки:	121

Част 8: Защо китайската комунистическа партия е зъл култ 124

Предисловие	124
Чертите на култът на ККП	124
1. Смесване на доктрините и отстраняване на десидентите.....	126
2. Поклонение на вожда и представление за превъзходството на лидера	126
3. Промиване на мозъци, контрол на съзнанието, твърда организация и никакъв изход, ако си станал партиен член	127
4. Принуждаване към насилие, кланета и жертви за партията	128
5. Отричане на вярата в Бог и потискане на човешката природа	129
6. Военното превземане на властта, монополизация на икономиката и диви политически и икономически амбиции.....	130
II. Вредата, която нанесе култът на ККП	130
Злият култ се е превърнал в държавна религия	130
Социалните средства за управление са доведени до крайност	131
Защита на насилието и презрение към живота	131
III. Култовата природа на комунистическата партия	132
IV. Теорията за деня на Страшния съд на комунистическата партия – страхът от края на партията.....	133
V. Ценното средство за оцеляване на комунистическия култ - жестоката борба	134
VI. Дегенерацията на дяволският комунистически култ	137
VII. Някои размисли за зловното господство на ККП	139
1. Какво е това компартия?.....	139
2. Защо хората не осъзнават?.....	140
3. Къде е изходът?.....	141
Заключение	142
Бележки:	142

Част 9: Безскрупулната природа на китайската комунистическа партия 144

Предисловие	144
I. Безскрупулната природа на китайската комунистическа партия никога не се е променяла	145
За кого е реформата на ККП?.....	145
Какво щеше да прави Китай без ККП?	145
Кой е истинският източник на размириците?	146
II. ККП жертва икономическото развитие	147
Обиране на лаврите от тежкия труд на народа	147
Икономическа загуба, причинена от късогледо поведение	147

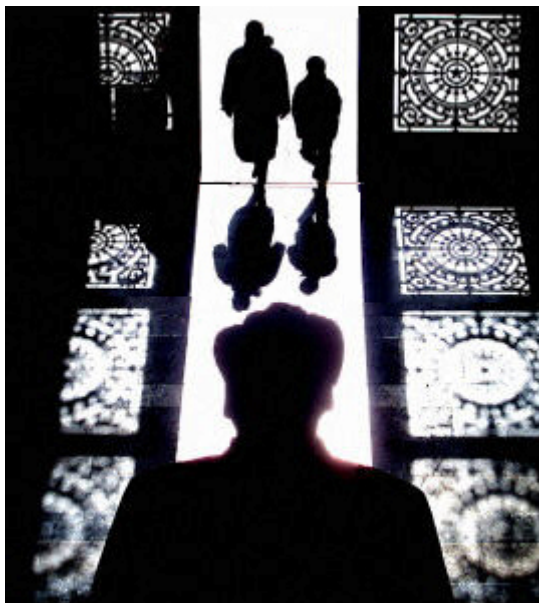
Солената цена на икономическото развитие на ККП	148
ККП мами селяните отново и отново	149
Използване на икономически интереси за упражняване натиск върху западни страни.....	150
III. Техниките на ККП за промиване на мозъци се промениха от груби в “изтънчени”	150
IV. Двучието на ККП по въпроса за човешките права.....	152
От узурпиране на демокрацията за завземане на властта до симулиране на демокрацията за поддържане на деспотично управление	152
Желание за вършене на злодеяния и укриване зад “закона”	154
<i>А. Коване на закони и регулации, нарушаващи китайската Конституция..</i>	<i>154</i>
<i>Б. Аполитични проблеми се разрешават с политически средства.....</i>	<i>154</i>
<i>В. Задкулисно справяне с политически разногласия.....</i>	<i>154</i>
ККП държи над един милиард заложници на изкривената си логика	155
Морковът и пръчката – от връчване на “свободата” до ескалация на репресиите	155
V. Аспекти от безскрупулната природа на ККП	156
Разпродаване на националната земя от суетност и измяна на държавата под маската на “Национално единство”	156
Политически негодници без нравствени задръжки	157
Разиграване на трикове - от фалшивата съпротива на японското нахлуване до измамния контратероризъм.....	157
Престорена искреност и публично съгласие с едновременно прикрито противопоставяне.....	159
Изоставяне на съвестта и жертване на правосъдието заради партийните интереси	160
ККП манипулира патриотичните чувства, за да подстрекава масите	160
Безсрамност – поставяне партията пред страната и насилване хората да приемат врага за свой баща.....	161
Игра на “преразглеждане” и наричане на криминални действия “велики постижения”	161
VI. ККП проявява низката си природа, когато използва държавен тероризъм, за да елиминира Истинна, Доброта и Търпение	162
VII. Порочният социализъм с “китайски характерни черти”	163
Своенравни и измамни средства	163
Макиавелска партия с “китайски характерни черти”.....	164
Китайската нация е изправена пред безпрецедентна нравствена криза	164
Заключение	165
Бележки:	166

Част 1: Какво е комунистическа партия?

The Epoch Times, 9 декември 2004 година

Това е първият от Девемте Коментара за ККП /Nine Commentaries on the Communist Party/

Въведение

Сянката на Мао: Майка и син влизат през входа на Пекинския военен музей, където ги посреща огромна статуя на някогашния китайски диктатор Мао Цзедун (Stephen Shaver/AFP/Getty Images)

Повече от 5 хиляди години китайците са създавали великолепна цивилизация на земя, подхранвана от Жълта река и реката Яндзе. В продължение на този дълъг период от време, династиите са идвали и отминавали, и китайската култура се е издигала и западала. На историческата сцена на Китай са се разигравали величествени и трогателни истории.

Годината, считана от историците за началото на китайската съвременна епоха - 1894-а, отбелязва началото на прехода на Китай от традиция към модернизация. Китайската цивилизация претърпява четири главни епизода на предизвикателства и отговори на предизвикателствата. Първите три епизода включват нашествието на Английско-френските съюзнически войски в Пекин в

началото на 1860 г., Китайско-японската война през 1894 г., и Руско-японската война в североизточен Китай през 1906 г. На тези три епизода на предизвикателства Китай отговаря с движението по западняване, белязано с

внасянето на модерни стоки и оръжия,

институционни реформи - посредством Реформисткото движение от 1898 г., опит в края на късната династия Чинг да се установи конституционна власт, а по-късно и демократичната революция от 1911 г.

Макар Китай да излиза победоносно от Първата световна война, не е вписана сред Великите сили по това време. Много китайци вярваха, че първите три епизода на отговор на предизвикателствата са се провалили. Движението „4-ти май“ ще доведе до четвърти опит за отговор на предишните предизвикателства и ще достигне кулминация в пълното западняване на китайската култура посредством комунистическото движение и екстремална революция.

Тази статия засяга въздействието на комунистическото движение и комунистическата партия върху цивилизацията на Китай. Гледайки на историята на Китай от последните 160 г., почти 100 милиона души са загинали от неестествена смърт. В края на краищата това се е случило с китайската традиционна култура и цивилизация, независимо дали е избрано от китайците или е наложено на Китай отвън. Какви са последствията?

I. Разчитане на насилие и терор, за да се спечели и поддържа властта

“Комунистите презират да крият възгледите и целите си. Те открито заявяват, че целите им могат да бъдат постигнати единствено с насилствено отхвърляне на всички съществуващи социални условия.” Този цитат е взет от завършващия параграф на Комунистическия манифест, основен документ на комунистическата партия. Насилието е единственото средство, посредством което комунистическата партия е спечелила властта. Тази характерна черта се е предала на всички последвали форми на партията, възникнали след зараждането ѝ.

Фактически, първата в света комунистическа партия, е създадена много години след смъртта на Карл Маркс. След Октомврийската революция през 1917 г., се ражда “Всерусийската комунистическа партия (Болшевики)”, (по-късно известна като “Комунистическа партия на Съветския съюз – КПСС). Партията се разраства посредством използване на насилие срещу “класовите врагове” и се е поддържала посредством насилието срещу партийни членове и обикновени хора, считани за предатели. По времето на Сталинските чистки през 1930 г., съветската комунистическа партия избива над 20 милиона от така наречените шпиони и предатели и тези, които за смятани за хора с различно мнение.

Китайската комунистическа партия (ККП) започва първо като филиал на съветската комунистическа партия в Третия комунистически интернационал. Затова тя естествено унаследява готовността да убива. По време на първата Комунистическо-куоминтангска гражданска война в Китай между 1927 и 1936 г. населението на провинцията Джиангши спада от над 20 милиона до около 10 милиона. Щетите, нанесени от употребата на насилие, могат да се видят и само от тези цифри.

Използването на насилие може да е неизбежно, когато се прави опит да се завземе политическа власт, но никога не е съществувал режим толкова жаден да убива както ККП, особено по време на иначе мирните периоди в китайската история. От 1949 г. броят на жертвите от насилието на ККП надвишава цялостния брой на жертвите от войните, водени между 1927 и 1949 г.

Показателен пример за използването на насилие от комунистическата партия, е подкрепата и на камбоджанските Червени Кхмери (Кхмер Руж). По времето на Кхмер Руж една четвърт от населението на Камбоджа, голяма част от него от китайски произход, е убито. Китай все още не позволява международната общност да изправи Кхмер Руж на съд, за да може да прикрива ролята на ККП в геноцида.

ККП има тесни връзки с някои от най-бруталните световни политически движения и режими. Освен Кхмер Руж, те включват комунистическите партии в Индонезия, Филипините, Малайзия, Виетнам, Бирма, Лаос и Непал – всичките, подкрепяни от ККП. Много от лидерите на тези комунистически партии са китайци; някои от тях и до ден днешен все още се укриват в Китай.

Други комунистически партии, базиращи се на идеологията на Мао, включват Южно-американската "Светъл път" и японската "Червена армия", чиито зверства са осъдени от световната общественост.

Една от теориите, използвана от комунистите, е социалния дарвинизъм. Комунистическата партия прилага дарвиновата между(вътре)-видова борба в човешките взаимоотношения и човешката история, отстоявайки, че класовата борба е единствената движеща сила за социално развитие. Така борбата става основна “вяра” на комунистическата партия, инструмент за завладяване и поддържане на политически

контрол. Известните думи на Мао ясно издават тази логика за оцеляване на най-силните: “С 800 милиона хора, как ще се работи без борба?”

Друго от маоистките твърдения, е не по-малко известно: че Културната революция трябва да се провежда “всеки седем или осем години”. ККП е използвала многократно сила, за да сплаши китайците и да ги постави в подчинение. Всяка борба и движение е служило за упражняване на терор, така че в сърцата си китайците треперят; постепенно са заробени и поставени под контрола на ККП.

Днес тероризмът е станал главен враг на цивилизования и свободен свят. Упражняването на насилствен терор от ККП, благодарение на апарата на държавата, е по-голям по мащаб, съществува от по-отдавна и последствията му са по-опустошителни. Днес в XXI век, ние не трябва да забравяме тази наследствена черта на комунистическата партия, тъй като това, което партията е била, ще определи какво бъдеще може да има тя.

II. Използване на лъжи, за да се оправдае насилието

Нивото на цивилизация може да се измери със степента, до която се използва насилието от един режим. Като прибегват до употребата на насилие, комунистическите режими ясно демонстрират огромна стъпка назад в човешката цивилизация. За нещастие, на комунистическата партия се гледа като на прогресивна; от тези, които вярват, че насилието е необходимо средство за социален напредък.

Това приемане на насилието трябва да се разглежда през призмата на втората наследствена черта на комунистическата партия: употребата на измама и лъжи.

“От ранна възраст сме мислили за САЩ като за привлекателна страна. Ние вярваме, че това отчасти се дължи на факта, че САЩ никога не е окупирал друга страна, нито пък, че е насочвал някаква атака срещу Китай. Съвсем основно китайците имат добро впечатление за САЩ на база на неговия демократичен и либерален характер.”

Тази извадка е от уводна статия, публикувана на 4-ти юли 1947 г. в официалния вестник на ККП “Шинхуа Рибao”. Само три години по-късно ККП изпрати войници да се бият срещу американските войски в Северна Корея, обрисувайки американците като най-злите империалисти в света. Всеки китаец от континентален Китай би се изненадал да прочете тази уводна статия, писана преди повече от 50 години. ККП е забранила всички публикации, цитиращи подобни пасажии.

От идването си на власт, ККП си служи с лъжи в елиминирането на контрареволуционери, “сътрудничеството” на обществените и частните предприятия, антиреакционерското движение, Културната революция, избиването на площад “Тянанмън” и последните репресии срещу Фалун Гонг. Най-позорния случай бе преследването на интелектуалците през 1957 година. ККП призова интелектуалците да споделят своето мнение, а след това започна да ги преследва като “реакционери”, използвайки техните собствени речи като доказателства за “престъпленията им”. Когато някои критикуваха преследването като конспирация или “задкулисен заговор”, Мао публично заяви: “Това не е задкулисен заговор, а военна хитрост”.

Измамата и лъжите са играли много важна роля в заграбването и поддържането на контрола от ККП. Китай се радва на най-дългата и най-цялостна история в света и китайците, особено китайските интелектуалци, отдавна използват историята за оценка на текущата реалност, и дори за постигането на лично духовно подобрене. За да направи така, че историята да е в услуга на текущия режим, ККП е свикнала да

променя и крие историческите истини. В своите публикации пропагандната машина на ККП е пренаписала историята за големи периоди от време още от Пролет-Есен периода (770-476 г. пр.н.е) и Воюващите Царства (475-221 г. пр.н.е), та чак до Културната революция. Такива исторически поправки са продължили в продължение на повече от 50 г. след 1949 г. и всички усилия да се възстановят историческите истини са били блокирани от ККП.

Когато насилието стане недостатъчно, за да се поддържа контрол, ККП прибегва до измама и лъжи, които ѝ служат, за да оправдае и да маскира господството, поддържано чрез насилието.

Трябва да признаем, че измамата и лъжите не са изобретение на комунистическата партия, а са древна непристойност, с която партията си служи безсрамно. ККП обеща земя на селяните, фабрики на работниците и мир за всички. Нито едно от тези обещания не е осъществено. Едно поколение от китайци умря излъгано, а друго поколение продължава да бъде мамено. Това е най-голямата скръб на китайците и най-злочестия аспект за китайската нация.

III. Постоянно променящи се принципи

Съвсем типично комунистическата партия често променя принципите си. От създаването си ККП е провела 16 заседания на националните представители и 16 пъти е модифицирала партийните разпоредби. За над пет десетилетия на контрол, ККП е направила пет главни модификации на конституцията на страната.

Идеалът на комунистическата партия е социално равенство, водещо до комунистическо общество. Комунистически управвания Китай обаче изпитва бързо разрастващо се икономическо неравенство. Много членове на ККП са станали богати, докато милиони китайски поданици са потънали в бедност.

Водещите теории на ККП са се развили от марксизъм до маоизъм и сега включват мислите на Дун и мислите на Цзян за “Трите представи”. Марксизмът и маоизмът са изцяло несъвместими с идеологиите на Дун и Цзян – те са противоположни. Сборът от комунистически теории, използвани от ККП, е действително рядкост в човешката история.

Принципите за развитие на комунистическата партия до голяма степен си противоречат един на друг. От идеята за глобална интеграция, надхвърляща националната държава, до днешния краен национализъм; от елиминиране на всякаква частна собственост и всички експлоатиращи класи, до днешната идея да насърчава капиталистите за присъединяване към партията; вчерашните принципи са станали противоположни в днешната политика, а след утре се очакват и още промени. Независимо колко често ККП променя принципите си, целта остава ясна: печелене и поддържане на властта, и поддържане на абсолютен контрол над обществото.

В историята на ККП е имало повече от десет кампании срещу движения, които са се борили “на живот и смърт”. На практика всички тези борби са съвпадали със смяната на властта, последвала промени на основните партийни принципи.

Всяка промяна в принципите е идвала от неизбежната криза, която се изправяла пред ККП, като заплашвала законността и оцеляването ѝ. Било то сътрудничество с партията „Куоминтанг”, проамериканската външна политика, икономическите реформи и пазарното разрастване или насърчаване на национализма – всяко от тези решения е ставало в момент на криза и е имало за цел единствено укрепване на властта. Всеки

цикъл на преследване на някаква група, следван от отмяна на това преследване, е бил свързан с промени в основните принципи на ККП.

Западна поговорка гласи, че истините са постоянни, лъжите променливи. В тази поговорка има мъдрост.

IV. Как партийните принципи заемат мястото на човешките чувства

ККП е ленинистки авторитарен режим. От зараждането на партията се установяват три основни линии - политическа, интелектуална и организационна. Политическата линия се отнася до поставяне на цели. Интелектуалната линия се отнася до философските основи на комунистическата партия. Организационната линия казва как да се постигнат целите. Членовете на ККП както и тези хора, които са управлявани от ККП, първо получават команди; от тях се изисква безпрекословно подчинение. Това е съдържанието на организационната линия.

В Китай повечето хора знаят за двойствените личности на членовете на ККП. В частна обстановка членовете на ККП са обикновени човешки същества, които изпитват чувства на щастие, яд, тъга и радост. Те притежават обикновените за хората достойнства и недостатъци. Те са родители, съпрузи, съпруги или приятели. Но партийните принципи, които според изискванията на комунистическата партия се извисяват над човечеството, са поставени над човешката природа и над човешките чувства. Така човечеството става относително и променливо, докато партийните принципи са абсолютни, отвъд всякакво съмнение и оспорване.

По време на Културната революция, бащи и синове са се изтезавали един друг, съпрузи и съпруги са се борили един срещу друг, ученици и учители са правили донесения един за друг, а майки и дъщери са се третирали като врагове. По време на ранните периоди на управление на ККП някои високопоставени лица от партията са се оказвали безпомощни, когато техните семейни членове са били заклеймявани като класови врагове. Всичко това отново е било водено от партийни принципи.

Властта на партийните принципи над индивида е резултат от пожизнения курс на индоктринация. Това обучение започва от детските градини. Там са награждавани отговори, които не се придържат към елементарната логика на детската природа, но са одобрени от партията. От началното училище до колежа учениците получават политическо обучение, което следва принципите на комунистическата партия. На свободомислещите не им се разрешава да преминат в по-горен курс или да завършат.

Членът на партията трябва да остане верен на партийната линия, когато се изказва публично, независимо какво е личното му мнение. Организационната структура на ККП е гигантска пирамида на чиито връх е централната власт, която контролира цялата йерархия. Тази уникална структура е една от най-важните черти на режима на ККП, черта, която спомага да се постигне абсолютно подчинение.

Днес ККП е дегенерирала до политическа единица, бореща се да поддържа личен интерес. Тя вече не гони никоя от възвишените цели на комунизма. Организационната структура на партията обаче остава и изискването за безпрекословно подчинение не се е променило. Тази партия, поддържаща себе си над човечеството и човешката природа, отстранява всяка организация или индивид, считани за нежелани за собствената ѝ власт, било то обикновен гражданин или високопоставен служител на самата партия.

V. Злият призрак се противопоставя на природата и човешкото

За разлика от комунистическия режим, антикомунистическите общества дори и тези, които страдат под сурово тоталитарно управление и диктатура, често позволяват някаква степен на себеорганизация и самоопределение. Древното китайско общество фактически се е управлявало според двуична структура. В провинциалните райони клановете са били център на независима социална организация, докато градските райони са били организирани около гилдия (или сдружение, бранш).

Нацистският режим, чиято жестокост се равнява на тази на комунистическата партия, все пак е позволявал правото на частна собственост. Комунистическият режим изкоренява всяка форма на социална организация, независима от партията, заменяйки ги със силно централизирана управленческа структура.

Ако отдолу нагоре социалните структури, позволяващи самоопределение на индивида или групата, се зародят естествено, тогава комунистическият режим е по същество против естественото.

Комунистическата партия не поддържа универсални стандарти за човешка природа. Понятията за добро и зло, също както и всички закони и правила, са манипулирани произволно. Комунистите не позволяват убийство, освен на тези, които са категоризирани като врагове на партията. Синовното уважение е радушно посрещано, освен към тези родители, които са считани за класови врагове. Доброта, праведност, приличие, мъдрост и вяност са все добри качества, но не са приложими, когато партията не желае или не иска да зачете тези традиционни ценности. Комунистическата партия е изградена на принципи, които се противопоставят на човешката природа.

Антикомунистическите (демократичните) общества обикновено взимат под внимание човешката двойствена природа на добро и зло; те разчитат на фиксирани социални договори за поддържане на баланс в обществото. В комунистическите общества обаче самото понятие за човешка природа, е отречено и не са признати нито добро, нито зло. Елиминирането на понятията за добро и зло според Маркс, изпълнява функцията изцяло да отхвърли надстройката на старото общество.

Комунистическата партия не вярва в Господ, нито пък зачита физическата природа. "Сражавай се с Небето, сражавай се със Земята, бори се срещу човешките същества – живот, изживян така, е изпълнен с радост." Това бе мотото на ККП по времето на Културната революция. Огромно страдание бе причинено на китайците и земята им.

Китайците традиционно вярват в единството на Небето и човешките същества. Лао Дзъ е казал в "Тао Те Чинг": "Хората следват Земята, Земята следва Небето, Небето следва Тао (Дао), и Тао-то следва това, което е естествено". Човешките същества и природата съществуват в хармонична връзка в неизмеримия космос.

В Комунистическия манифест, Маркс заявява, че "В 1848 г. призрак броди из Европа - призракът на комунизма". Повече от век по-късно комунистическата партия се проявява действително като зъл призрак – срещу Небето, Земята и човешките същества. Тя се противопоставя на природата на Вселената.

VI. Някои черти на обладаване от зло

Органите на комунистическата партия никога не участват в продуктивни или градивни дейности. Веднъж грабнат ли властта, те се прикрепват към хората, контролират ги и ги манипулират. От страх да не загубят контрол, те разпростират властта си надолу, чак до най-елементарната единица на обществото. Те монополизират ресурсите за производство и извличат богатство от обществото.

В Китай ККП се простира навсякъде и контролира всичко, но никой не е виждал счетоводните книги на партията, а само счетоводни книги на държавата, местните власти и предприятията. От централното правителство до селските комитети в провинциалните райони, общинските служители винаги са нареждани по-ниско от комунистическите кадри. Разходите на партията са доставяни от общинските единици и отчитани в общинските системи.

Организацията на ККП дава форма на злото. ККП се прикрепва към всяка клетка на китайското общество, като по този начин контролира китайците и изстиска енергията им.

Тази странна структура на обладаване от злото, е съществувала в човешката история в миналото, но частично или временно. Тя никога не е оперирала толкова дълго и не е контролирала обществото толкова цялостно както по време на управлението на комунистическата партия.

Поради тази причина, китайските фермери живеят в нищета и робство. Те трябва да издържат общинските служители също както и многото комунистически кадри.

Затова китайските работници са заплашвани с безработица. Обладаващата ККП е извличала фондове от техните фабрики в продължение на много години.

Поради тази причина и китайските интелектуалци намират за толкова трудно да получат интелектуална свобода. В допълнение на своите администратори, навсякъде се мотаят сенки на ККП, които не правят нищо друго, освен да следят хората.

Според модерната политическа наука, властта идва от три главни източника: сила, богатство и знание. Комунистическата партия никога не се е двумила дали да използва насилие, за да ограбва собствеността на хората. По-важно е, че партията е лишила хората от техните изконни свободи: на словото и печата. Злото обладаване на ККП контролира обществото толкова здраво, че едва ли може да се сравни с който и да било друг режим в света.

VII. Отързване от контрола на ККП

Всички неща под Небето преминават жизнен цикъл на раждане, зрелост, упадък и смърт.

Откакто Маркс разкри "витаенето на комунистическия призрак" преди повече от век, комунистическата партия се разпространи по света като епидемия, избивайки стотици милиони животи и отнемайки собственост и свобода.

Основната догма на комунистическата партия е да отнеме цялата частна собственост, така че да елиминира експлоатационната класа. Частната собственост е основата на всички социални права и често носи национална култура. Хората, чиято частна собственост е ограбена, губят също и свободата на разума и духа си. По-нататък те могат да загубят и свободата да имат социални и политически права.

Изправена пред криза за оцеляване, ККП бе принудена да реформира китайската икономика през 1980 година. Някои от правата за частната собственост бяха възстановени на хората. Това създаде празнина в масивната машина за прецизен контрол на ККП. Тази празнина се уголеми с борбата на членовете на ККП да натрупат свои лични богатства.

Вирусът на ККП, подкрепян от насилие, измама и честа смяна на принципи, сега показва признаци на упадък и се изнервя при всяко малко вълнение. Той се опитва да оцелее чрез натрупването на повече богатство и засилване на контрола, но тези действия само засилват кризата.

Днес Китай изглежда процъфтяващ, но социалните конфликти са стигнали до ниво, което досега не е било наблюдавано. Използвайки политически похвати от миналото, ККП може да опита някакъв вид отстъпление, отменяйки преследването на демократичното движение "Площад Тянанмън" или на Фалун Гонг, и избирайки друг враг, като по този начин продължава да упражнява терор.

Изправена пред предизвикателства през последните 100 години, китайската нация отговори с внасяне на оръжия, реформиране на системата и с екстремални, яростни революции. Неизброими животи са загубени, а китайската традиционна култура е изоставена. Изглежда, че отговорите на предизвикателствата са се провалили. ККП се възползва от случая, когато китайското съзнание бе подвластно на раздразнение и безпокойство и го окупира, появявайки се на сцената. Оттогава насам тя контролира тази древна цивилизация.

В бъдещите предизвикателства китайците отново ще трябва да избират. Независимо как е направен изборът, всеки китайски поданик трябва да разбере, че каквато и да е продължаваща надежда в ККП само ще влоши вредата, нанесена на китайската нация и ще влее нова енергия в ККП.

Ние трябва да изоставим всички илюзии, да направим наши собствени наблюдения и да вземем решения. Само тогава можем да се избавим от кошмарния контрол на ККП от последните 50 години. В името на свободна нация, ние можем да възстановим китайската цивилизация на основата на зачитане на човешката природа и състрадание към всички.

(Текстът е обновен на 20 септември 2005 г.)

Част 2: За началото на китайската комунистическа партия

The Epoch Times 13 декември 2004

Това е вторият от Девемте Коментара за ККП/Nine Commentaries on the Communist Party/

Предисловие

Китаец гледа към картина, на която е изобразен комунистическият лидер Мао Цзедун. Последният декларира основаването на КНР на вратата на Забранения град през 1949 г. Макар ККП да твърди обратното, нейната история е изпълнена с кръв на невинни и измамни хора. (Снимка: GON CHAI HIN/AFP/Getty Images)

китайската история политическите клики често се наричат Peng Dang (конспирация, клика). Това е синоним на „банда разбойници“ в традиционната китайска култура и се свързва с формирането на банда за егоистични цели.

Защо китайската комунистическа партия се появява, развива и на края взема властта в съвременен Китай? Китайската комунистическа партия (ККП) неизменно внушава на китайския народ, че я е избрала историята, че хората са я избрали и че „без ККП нямаше да има нов Китай.“

Наистина ли китайският народ избра китайската комунистическа партия? Или тя се съюзи и принуди китайския народ да я приеме? Отговорите трябва да открием в историята.

От късния период на династията Чин (1644-1911 г.) до ранните години на републиканския период (1911-1949 г.) Китай преживява огромни външни сътресения и интензивни опити за вътрешни реформи. Китайското общество се намира в състояние на болезнен смут. Много интелектуалци и хора с възвишени идеали искат да спасят страната и народа, но в условията на национална криза и хаос тяхното недоволство нараства и довежда първо до разочарование, и после до пълно отчаяние. Също като хора, които се обръщат към доктор в случай на болест, те поглеждат извън Китай за решение на своите проблеми. Когато английският и френският модели се провалят, те

превключват на руския метод. Не се колебаят да предпишат най-крайното лекарство за болестта с надежда Китай бързо да възвърне силата си.

Движението „4-ти май“ 1919 г. е пълно отражение на това отчаяние. Някои подкрепят анархизма, други предлагат отхвърляне доктрините на конфуцианизма, трети - въвеждане на чужда култура. Всъщност те отхвърлят традиционната култура и се противопоставят на конфуцианските доктрини за „средния път“. Нетърпеливи да поемат по по-кратък път, те поощряват унищожаването на всичко традиционно. От една страна радикално настроените сред тях няма начин да служат на страната. От друга страна, те вярват твърдо в своите идеали и желания. Усещат, че светът е безнадежден, вярвайки, че са открили верния подход за бъдещото развитие на Китай. Те са жадни за революция и насилие.

Различните познания водят до различни теории, принципи и пътища сред различните групи. Докато накрая група хора се среща с представители на комунистическата партия от Съветския съюз. Идеята за „използване на революция с насилие за вземане на политическа власт“, почерпена от теорията на марксизма и ленинизма, е в унисон с недоволните им умове и приляга на желанието им да спасят страната и народа ѝ. Те формират съюз, който представя комунизма, дотогава напълно чуждо понятие за Китай. Общо трима представители на "майското движение" участват в първия конгрес на ККП. По-късно някои от учредителите умират, други се оттеглят, а трети предават ККП или стават опортюнисти и работят за окупирането на японците, превръщайки се в предатели в Китай. Други напускат ККП и се присъединяват към Куоминтанг (националистическа партия със съкращение КМТ). До 1949 г., когато ККП идва на власт в Китай, само Мао Цзедун (също наричан Мао Цзъ Тун) и Дон Биуу, са единствените останали от първоначалните тринадесет членове на партията. Не е ясно дали основателите на ККП са съзнавали по това време, че „божеството“, което са внесли от Съветския съюз, е всъщност лош призрак и че лекарството, което са търсили за подсилване на нацията, всъщност е смъртоносна отрова.

След като побеждава в революцията, руската комунистическа партия (Болшевики, по-късно преименувана на комунистическа партия на Съветския съюз), е обсебена от амбиция за Китай. През 1920 г. Съветският съюз създава Бюро за далечния изток, клон на Третия комунистически интернационал, или Коминтерн. Той е отговорен за създаването на комунистическата партия в Китай и други държави. Директор на Бюрото е Сумилтски, а Григорий Войтински, е заместник-директор. Двамата подготвят създаването на ККП, заедно с Чън Душиао и други, и правят предложение пред Коминтерн-а през юни 1921 г. за създаването на негов китайски клон. На 23 юли 1921 г., с помощта на Николски и Марин от Бюрото за далечен изток, официално е основана ККП.

Комунистическото движение е представено в Китай като експеримент и ККП поставя себе си над всички, завладявайки всичко по пътя си и донасяйки безкрайна катастрофа за Китай.

I. ККП се разраства чрез постоянно натрупване на порочност

Не е лесна задача да представиш чужд и лош призрак, като комунистическата партия - напълно несъвместима с китайската традиция в Китай – страна с пет хиляди годишна история. ККП измамва населението и патриотите интелектуалци, които желаят да служат на родината, с обещанието за „комунистическа утопия“. Тя изопачава теорията на комунизма, която е предварително изкривена от Ленин, за да осигури теоретична база за унищожаването на всички традиционни ценности и принципи. Нещо повече, изкривената теория на ККП за комунизма е използвана, за да унищожи всичко, което се

явява неудобно за управлението на ККП и да елиминира всички социални класи и хора, които могат да се окажат заплаха за нейния контрол. ККП възприема унищожаването на вярванията и абсолютен атеизъм, характерни за индустриалната революция. ККП наследява комунистическото отричане на частната собственост и внася ленинската теория за революция с насилие. В същото време ККП наследява и укрепва най-лошите черти на китайската монархия.

Историята на ККП е процес на постепенно натрупване на порочност – местна и чуждестранна. ККП усъвършенства своите девет наследени характерни черти, придавайки им „китайски елементи“: зло, измама, подстрекателство, отрицване на утайката на обществото, шпионаж, грабителство, борба, унищожение и контрол. Отвърщайки на продължаващата криза, ККП консолидира и подсилва средствата и степента, до която се изявяват тези злокачествени характеристики.

Първата наследена характеристика: прилагане на лошата форма на марксизма и ленинизма

Марксизмът първоначално привлича китайските комунисти с декларацията за „използване на революция с насилие за унищожаване на стария държавен апарат и създаване на диктатура на пролетариата“. Именно това е коренът на злото в марксизма и ленинизма.

Марксисткият материализъм се основава на тесните икономически концепции за силите на производството, производствените отношения и добавъчната стойност. През ранните, слабо развити стадии на капитализма, Маркс прави късогледото предсказание, че капитализмът ще умре и пролетариата ще победи, което се оказва невярно в историята и реалността. Марксистко-ленинската революция и диктатурата на пролетариата поощряват политика на силата и господство на пролетариата. Комунистическият манифест свързва историческата и философска база на комунистическата партия с класовите конфликти и борби. Пролетариатът се освобождава от традиционните морални и социални отношения в името на властта. При първоначалната им поява, доктрините на комунизма се противопоставят на всичко традиционно.

Човешката природа противостои на насилието. Насилието прави хората груби и тиранични. Следователно през всички епохи и всякога, човечеството отрича предпоставките на теорията за насилие на комунистическата партия; теория, която няма прецедент в нито една предходна философия или традиция. Комунистическата система на терор се стоварва на земята като че ли от нищото.

Злата идеология на ККП е построена върху предположението, че хората могат да победят природата и да преобразят света. Комунистическата партия привлича много хора с идеалите за „еманципиране на човечеството“ и „световно единство“. ККП успява да излъже много хора, особено загрижените за човешките условия и нетърпеливите да оставят следа в обществото. Тези хора забравят, че горе има рай. Вдъхновени от красивото, макар и погрешно понятие за „построяване рай на земята“, те презират традициите и започват да гледат отвисоко на живота на останали, което понижава самите тях морално. Те правят всичко това с цел да услужат достойно на ККП и за да натрупат чест.

Комунистическата партия представя фантазията за „комунистическия рай“ като истина и възбужда народния ентузиазъм да се бори за него: „Бурята води до ново съзидание“, „Заражда се по-добър свят“. [1] Използвайки такава абсурдна идея, ККП прекъсва връзките между човечността и Небето и прерязва живителната линия, свързваща китайския народ с неговите предци и национални традиции. Чрез подтикване на хората да дадат живота си за комунизма, ККП утвърждава способността си да нанася вреди.

Втората наследена характеристика: измама – злото трябва да мами, за да се преструва на праведно

Злото трябва да лъже. За да се възползва от работническата класа, а тя е обявена от ККП за „най-напредналата класа“, „себеотрицателната класа“, „водещата класа“ и „пионерите на пролетарската революция“. Когато комунистическата партия има нужда от селяните обещава „земя за всички“. Мао нахъсва селяните: „Без бедните селяни нямаше да има революция; да се отрече ролята им означава да се отрече революцията“. [2] Когато комунистическата партия има нужда от помощта на капиталистическата класа, тя нарича представителите ѝ „спътници в революцията на пролетариата“ и обещава „демократично републиканство“. Когато комунистическата партия е почти унищожена от КМТ, апелира гръмко: „китайци не се борят срещу китайци“ и обещава да се подчини на ръководството на Коминтерн-а. Веднага след края на Анти-японската война (1937-1945 г.), ККП се обръща изцяло срещу КМТ и сваля правителството. По подобен начин ККП елиминира капиталистическата класа малко след като поема контрола върху Китай и накрая превръща селяните и работниците в истински безпаричен пролетариат.

Понятието за Обединен фронт (ОФ) е типичен пример за лъжите на ККП. За да спечели войната срещу КМТ, ККП се отдръпва от обичайната си тактика на избиване на всеки член на семейството на собствениците на земя и богатите селяни и приема „временна политика на уеднаквяване“ с класовите си врагове като собствениците на земя и заможните селяни. На 20 юли 1947 г. Мао Цзедун обявява: „С изключение на няколко реакционни елементи, ние трябва да възприемем по-свободно отношение към класата на земевладелците... за да намалим вражеските елементи“. След като ККП взема властта обаче земевладелците и селяните не избягват геноцида.

Казването на едно и правенето на друго е нормално за комунистическата партия. Когато ККП има нужда да използва демократичните партии, тя приканва всички партии „да се стремят към дългосрочно съвместно съществуване, да извършват съвместен надзор и да споделят честта и позора“. Всеки, който изрази несъгласие или откаже да се придържа към партийните концепции, дела или организация, е елиминиран. Маркс, Ленин и лидерите на ККП твърдят, че политическата власт на комунистическата партия не бива да се споделя с никой човек или група. От самото начало ясно се вижда, че комунизмът носи гена на диктаторството. ККП е деспотична и затворена. Тя никога не е съществувала заедно с други политически партии или групи в открити отношения, независимо дали се опитва да вземе властта или след като поема управлението. Дори по време на така наречения „свободен“ период, съжителството на ККП с други е най-проста хореографска постановка.

Историята ни подсказва никога да не вярваме в обещанията на ККП, нито да се доверяваме, че ще изпълни ангажиментите си. Да вярва човек в думите на комунистическата партия по какъвто и да е въпрос, може да му коства живота.

Третата наследена характеристика: подстрекателство – майсторско насаждане на омраза и подбуждане на борба сред масите

Измамата служи за подбуждане на омраза. Борбата разчита на омразата. Когато омразата не съществува, тя може да бъде създадена.

Дълбоко вкоренената патриархална кланова система в китайската провинция, е основна бариера при създаването на политическата власт на комунистическата партия. Селското население първоначално е хармонично и връзката между

земевладелците и наемателите на земя не е напълно конфрнтирана. Земевладелците предлагат на селяните средства за живот и в отговор селяните подкрепят земевладелците. Тази донякъде взаимна зависимост бива изкривена от ККП в краен класов антагонизъм и класова експлоатация. Хармонията се замества от враждебност, омраза и борба. Разумното се превръща в ирационално, редът в хаос и републиканството в деспотизъм. Комунистическата партия поощрява лишаването от собственост, убийството за пари и избиването на земевладелци, заможни селяни и техните семейства и кланове. Много селяни не са съгласни да вземат чужда собственост. През нощта някои връщат на собствениците нещата, които са взели от тях през деня, но са критикувани от селските работни групи на ККП за това, че имат „ниско класово съзнание”.

За да насади омраза, ККП снижава китайския театър до пропаганден инструмент. В „Белокосото момиче” [3] - популярна история за класовото потискане, поначало се разказва за безсмъртна жена и няма нищо общо с класовите конфликти. С помощта на военните писатели обаче тя е преобразена в „модерна” драма, опера и балет, използвани за подбуждане на класова омраза. Когато Япония напада Китай през Втората световна война, ККП не воюва с японските войски. Вместо това напада правителството на КМТ с обвинения, че КМТ е предал страната без да се бие срещу Япония. Дори в най-критичния момент на национална катастрофа тя подстрекава народа да се противопостави на правителството на КМТ.

Подбуждането на масите към борби помежду си е класически трик на ККП. Партията създава формулата 95:5 за класова класификация: 95% от населението се разпределя на различни класи, които могат да бъдат спечелени, докато останалите 5% се класифицират като класови врагове. Хората в групата на 95% са в безопасност, докато с останалите 5% се провежда борба. От страх и за да се предпазят, хората се стремят да се включат в групата на 95%. Това довежда до много случаи, в които хората си вредят и се обиждат едни други. Чрез насаждането на омраза, ККП усъвършенства уменията си в редица политически движения.

Четвърта наследена характеристика: отприщване на утайката на обществото – хулигани и обществена измет формират ККП

Освобождаването на утайката на обществото води до зло и злото трябва да използва утайката на обществото. Комунистическите революции често използват протестите на хулиганите и обществената измет. „Парижката комуна” всъщност включва убийства, палежи и насилие, извършени от утайката на обществото. Дори Маркс свежда поглед към „лumpен пролетариата”. [4] В Комунистическия манифест, Маркс казва: „Опасната класа, изметта на обществото, тази пасивно гниеца маса, изхвърлена от най-ниските нива на старото общество, могат да бъдат повлечени от революция на пролетариата. Нейните условия на живот обаче в много по-голяма степен я подготвят за корумпиран инструмент на реакционна машинация”. От друга страна Маркс и Енгелс считат селяните за негодни да бъдат каквато и да е социална класа, поради своята разединеност и неграмотност.

ККП доразвива тъмната страна на марксистката теория. Мао Цзедун казва: „Социалната утайка и хулиганите винаги са били презирани от обществото, но те всъщност са най-смелите, най-пълноценни и твърди в революцията в селските райони”. [2] Lumpen пролетариатът подсилва природата на насилие на ККП и дава основа за ранната политическа власт на комунистическата партия в селските райони. Думата „революция” в буквален превод от китайски означава „отнемане на живот”, което звучи ужасяващо и застрашително за всички добри хора. Но партията успява да вдъхне на „революцията” положително значение. По подобен начин, по време на дебат относно понятието „лumpен пролетариат”, по време на Културната революция ККП усеща, че „лumpен” не звучи добре, затова оставя само „пролетариат”.

Друга част от поведението на изметта е да играе ролята на вагабонти. Когато ги критикуват за диктатура, партийните служители разкриват склонността си да обиждат и безсрамно да произнасят неща като: „Прав сте, точно това правим и ние. Китайският опит, натрупан през последните десетилетия, изисква упражняването на демократична диктатура. Наричаме я „народна демократична автокрация“.

Пета наследена характеристика: проникни, посеи раздор, унищожи и замести

Наред с измама, подстрекаване към насилие и използване изметта на обществото, в употреба влизат техниките на шпионажа и раздухването на раздори. ККП притежава завидни умения в "проникването". Преди десетилетия тримата топ-агенти под прикритие на ККП Чиан Джуанфей, Ли Кънон и Ху Бейфън, на практика работят за Чън Ган, директор на Втори клон на шпионската секция на Централната комисия на ККП. Когато Чиан Джуанфей работи като доверен секретар и подчинен на Шу Ендзън, директорът на Службата за разследване на Централната комисия на КМТ, изпраща секретна информация на Ли Кънон по вътрешната поща на организационния департамент на Централната комисия на КМТ. Информацията е за първи и втори стратегически план на КМТ, които цели да обгради ККП войските ѝ в провинция Джаншъ. Кънон от своя страна я предава на Джоу Енлай (също наричан Чоу Енлай) [5]. През април 1930 г. специална организация за двойна агентура, финансирана от Централния клон за разузнаване на КМТ, е създадена в Североизточен Китай. На повърхността тя принадлежи към КМТ и се управлява от Чиан Джуанфей, но задкулисно се контролира от ККП и се ръководи от Чън Ган.

Ли Кънон също се присъединява към генералния щаб на КМТ като дешифровчик. Ли е единственият, който декодира спешните съобщения, имащи връзка с ареста и бунта на Гу Шунджан [6], директор на Бюро за сигурност на ККП. Чиан Джуанфей незабавно изпраща декодираните съобщения на Джоу Енлай и по този начин предпазва цял куп шпиони да бъдат хванати от полицията.

Ян Денйин е прокомунистически специален представител на Централната служба за разследвания на КМТ със седалище в Шанхай. ККП му нарежда да арестува и екзекутира онези партийни членове, които ККП счита за ненадеждни. Затова, че обидил партиен кадър, висш офицер от провинция Хенан, е вкаран за няколко години в затвора на КМТ от собствените си хора, които използвали връзки. По време на Освободителната война [7] ККП успява да внедри таен агент, когото Чиан Кай-Шек (също наричан Жиан Жиешъ) [8], запазва в строга тайна. Лиу Пей, генерал-лейтенант и заместник-министър на отбраната, отговаря за разпореждането с армията на КМТ. Лиу на практика е агент под прикритие на ККП. Преди армията на КМТ да получи следващата си задача, информацията за планираното разгръщане вече била стигнала до Ян'ан, Генералния щаб на ККП. Комунистическата партия е трябвало да излезе с някакъв план за отбрана. Шио Шианхуи, секретар и доверен подчинен на Ху Зонан [9], разкрива на Джоу Енлай плана на Ху да нападне Ян'ан. И когато Ху Зонан и неговите сили стигат Ян'ан, там вече няма никой. Джоу Енлай веднъж казва: „Председателят Мао е знаел военните заповеди, издадени от Чиан Кай-Шек преди изобщо да са били стигнали до командира на армията на Чиан“.

Шеста наследена характеристика: плячкосване – обирите чрез хитрини или насилие се превръщат в „нов ред“

Всичко, придобито от ККП, е чрез плячкосване. Когато е сформирана Червената армия, за да създаде управление чрез военна сила, тя се нуждае от пари, муниции, храна и

облекло. ККП набира средства чрез притискане на местните деспоти и обирджии на банки, държейки се точно като бандит. В мисия водена от Ли Шианан [10], един от висшите лидери на ККП, Червената армия отвлича най-богатите семейства в графските имения на територията на западна провинция Хъбей. Отвличат по един представител на всяко богато семейство в клана. Отвлечените са държани живи и са връщани на семействата си срещу подкуп под формата на продължителна парична помощ за армията. Заложниците се връщат или когато Червената армия бъде удовлетворена, или когато семействата са напълно разорени. Някои от заложниците са изтезавани и тормозени толкова жестоко, че умират преди да се върнат при семействата си.

Чрез „атакуване на местните деспоти и конфискуване на земите им” ККП разширява кръга на хитрините и насилието, с които плякосва, замествайки традицията с „нов ред”. Комунистическата партия използва всички възможни лоши средства, без да върши никакви добри дела. В резултат на това състрадателността и добродетелта изчезват напълно, и са заместени от съперничество и убийства. „Комунистическата утопия” всъщност е евфемизъм на насилническо плякосване.

Седма наследена характеристика: борба – унищожаване националната система, традиционните класи и ред

Измама, подстрекателство, отприщване изметта на обществото и шпионаж – всичко това се прави с цел плякосване и борба. Комунистическата философия поощрява борбата. Комунистическата революция не е просто неорганизиран побой, унищожаване и плякосване. Мао казва: „Главните цели на атаките на селяните са местните деспоти, злите дворяни, незаконните земевладелци, но между другото те също нанасят удари и срещу всякакви патриархални идеи и институции, срещу корумпирани чиновници в градовете и лоши практики, и обичаи, в селските райони”. [2] Мао ясно инструктира унищожаването на цялата традиционна система и обичаите в страната.

Комунистическата борба включва и въоръжени сили. „Революцията не е банкет или писане на съчинение, или рисуване на картина, или бродерия; не може да е фина, нежна, умерена, мила, любезна, сдържана и възвишена. Революцията е въстание, акт на насилие, чрез което една класа сваля от власт друга”. [2] Борбата се използва от ККП, когато прави опити да вземе властта със сила. Няколко десетилетия по-късно ККП използва същата наследена характеристика, за да се бори за „образование” на следващото поколение по време на Културната революция.

Осма наследена характеристика: елиминиране – създаване на цялостна идеология за геноцид

Комунизмът върши много неща с голяма жестокост. ККП обещава на интелектуалците „рай на земята”. По-късно ги заклеява като „дясно настроени” и ги поставя в неизвестната девета категория [11] на преследвани хора, наред със земевладелците и шпионите. Тя лишава земевладелците и капиталистите от собствеността им, избива богатите селяни, унищожаване обичаите и порядките в селските райони, отнема властта от местните управници, отвлича и изнудва по-заможните хора, промива съзнанието на военните затворници, „реформира” капиталистите, прониква в КМТ и я разрушава, отцепва се от Комунистическия Интернационал и го предава, очиства всички дисиденти чрез последователни политически движения след идването си власт през 1949 г., и заплашва собствените си членове чрез оказване на натиск. Не позволява каквато и да е свобода на действие.

Гореизброените факти се базират на теорията за геноцид на ККП. Всяко политическо движение на партията в миналото е кампания на терор, с намерение за геноцид. ККП започва да изгражда теоретична система на геноцид в ранните стадии и тя се състои от теориите за класа, революция, борба, насилие, диктатура, движения и политически партии. Тя включва целия опит, използван и натрупан в различните случаи на геноцид.

Основният израз на геноцида при ККП, е елиминирането на съзнанието и независимата мисъл. По този начин „управляване с терор“ служи на фундаменталните интереси на ККП. Тя не те елиминира само ако си против нея; може да те унищожи дори и ако си с нея. Тя унищожава всеки, който реши. И така принуждава всеки да живее в сянката на терора и страха.

Девета наследена характеристика: контрол – използването на партийната природа за контрол на цялата партия и по този начин на останалата част от обществото

Всички наследени характеристики целят да постигнат само едно: да контролират населението чрез терор. Посредством нечестиви действия, ККП се доказва като естествен враг на всички съществуващи социални сили. От своето начало ККП се бори с една или друга криза, най-критична от които е кризата на оцеляването. ККП съществува в състояние на постоянен страх за своето оцеляване. Единствената й цел е да поддържа съществуването и властта си – най-висшата привилегия. За да подсили залязващата си власт ККП прибегва редовно до още по-пагубни мерки. Интересът на партията не е интерес на всеки партиен член, нито е сбор от индивидуалните интереси на членовете. Това е интересът на партията, която като събирателно същество погизва всяка мисъл на индивида.

„Природата на партията“ е най-лошата характеристика от целия този лош спектър. Природата на партията затрупва човешката природа толкова цялостно, че китайският народ изгубва човешината си. Например Джоу Енлай и Сун Бинуен първоначално са другари. След като Сун Бинуен умира, Джоу Енлай осиновява дъщеря му Сун Уейшъ. По време на Културната революция Сун Уейшъ е порицана. По-късно умира в арест от дълги пирони, забити в главата й. Заповедта за ареста й е подписана от осиновителят й Джоу Енлай.

Един от ранните лидери на ККП е Рен Бишъ, който отговаря за продажбите на опиум по време на Анти-японската война. Опиумът е символ на чуждата инвазия по това време, тъй като британците използват вноса на опиум в Китай, за да омаломощат китайската икономика и да накарат китайския народ да стане зависим от опиума. Въпреки силната национална неприязън към опиума, рискувайки всеобщо осъждане, но заради „чувство за партийна природа“, Рен си позволява да нареди засаждането на опиум на големи площи. Поради деликатната и нелегална природа на сделките с опиум, ККП използва думата „сапун“, като кодово название. ККП използва приходите от незаконната търговия с наркотици за финансиране на собственото си съществуване. При честване сто годишнината от рождението на Рен, китайски ръководител от новото поколение изказва висока оценка за Рен и чувството му за партийната природа: „Рен притежава превъзходни качества и беше образцов член на партията. Той имаше непоклатима вяра в комунизма и безгранична лоялност към партийната кауза“.

Пример за добра пригодност към партията е Джан Сиде. Партията казва, че той е убит при срутване на тухлена пещ, но други твърдят, че е загинал, докато е пекъл опиум. Никога не молел за повишение, тъй като бил мълчалив, служел в Централното отделение за охрана. Твърдят, че „смъртта му е по-тежка от планината Тайшан“ [12], което означава, че животът му е бил от голямо значение.

Друг образец за „партийна природа”, Лей Фън, е добре известен като „винтът, който никога не ръжда и който функционира в революционната машина”. В продължение на дълъг период от време Лей и Джан учат китайския народ на лоялност към партията. Мао Цзедун казва: „Силата на примерите е безгранична”. Много партийни герои биват използвани, за да моделират „желязната воля и принципа на партийния дух”.

Когато печели властта, ККП повежда агресивна кампания за контролиране на съзнанието с цел претопяване на много нови „инструменти” и „винтове” от по-младите поколения. Партията формира комплект от „правилни мисли” и цяла гама от стереотипни поведения. Тези протоколи първоначално са използвани в партията, но бързо разширяват обсега си върху цялото общество. Облечени в името на народа, тези мисли и действия работят с цел манипулиране на съзнанието на хората, за да се придържат към нечестивия механизъм на ККП.

II. Нечестивата същност на ККП

ККП твърди, че историята ѝ е блестяща и е белязана от поредица победи. Това е просто опит да се разкраси и прослави имиджа ѝ в очите на обществеността. Същност ККП изобщо няма слава, която да рекламира. Само чрез използването на деветте наследени характеристики тя успява да утвърди властта си.

Основаването на ККП – отгледана от Съветския съюз

„Първият залп на Октомврийската революция ни донесе марксизма и ленинизма”. Ето как се представя партията на народа. Но когато се основава първоначално, партията е само азиатски клон на Съветския съюз. Още от началото тя е предателска партия.

През периода на основаване си тя няма пари, идеология, нито опит. Няма основа, на която да се опре. ККП се присъединява към Коминтерн-а, за да свърже съдбата си със съществуващата революция на насилие. Революцията на насилие на ККП произхожда от марксистката и ленинската революция. Коминтерн-а е глобален генерален щаб за повяляне на политически сили по света и ККП е просто източният клон на Съветския съюз, осъществявайки империализма на руската Червена армия. ККП споделя опита на комунистическата партия на Съветския съюз – опит на превземане с политическо насилие и диктатура на пролетариата. Тя следва инструкциите на съветската партия в своята политическа, интелектуална и организационна линия. ККП копира тайните и подмолни средства, с които оцелява външна незаконна организация, възприемайки извънредни мерки за наблюдение и контрол. Съветският съюз е гръбнака и патрона на ККП.

Конституцията на ККП, приета от петия конгрес на партията, е формулирана от Коминтерн-а. Тя се базира на марксизма и ленинизма, теориите на класовата борба, диктатурата на пролетариата и основаването на самата партия. Конституцията на съветската партия осигурява нейната основа. Душата на ККП включва идеология, внесена от Съветския съюз. Чън Душиу, един от първите служители на ККП, има различни виждания от Марин, представителят на Коминтерн-а. Марин пише бележка на Чън, в която казва, че ако Чън е истински член на комунистическата партия, трябва да следва заповедите на Коминтерн-а. Въпреки че Чън Душиу е един от основателите на ККП той не може да направи нищо, освен да се подчини на заповедите. И наистина, той и партията просто са подчинени на Съветския съюз.

По време на третия конгрес на ККП през 1923 г. Чън Душиу публично признава, че партията се финансира почти напълно от Коминтерн-а. За една година той дава над 200 000 юана на ККП, но не е доволен от постигнатите резултати. Коминтерн-а обвинява ККП в непостоянство в положените усилия.

Според непълна статистика от разсекретени партийни документи, ККП е получила 16 655 китайски юана от октомври 1921 г. до юни 1922 г. През 1924 г. е получила 1500 щатски долара и 31 927 юана, а през 1927 г. - 187 674 юана. Месечните субсидии от Коминтерн-а са около 20 000 юана. Най-често използваните тактики от ККП днес са лобиране, влизане през „задната врата”, предлагане на подкупи и заплахи – те се използват със същия успех и по онова време. Коминтерн-а обвинява ККП за продължително лобиране с цел финансиране.

„Те се възползват от различните източници на финансиране (Международна служба за комуникации, представител на Коминтерн-а, военни организации и др.), за да набавят средства, защото едната организация не знае, че другата вече е дала средства... странното е, че не само разбират психологията на нашите съветски другари. Най-важното е, че знаят как да третират другарите, от които зависи даването на средства. След като разберат, че няма да могат да получат финансиране по нормален начин, отлагат срещите. Накрая използват най-груби методи като изнудване, разпространяване на слухове, че някои местни служители имат конфликти с руснаците и че парите се дават на военачалниците, вместо на ККП.” [13]

Първият съюз между ККП и КМТ – паразитът прониква до ядрото и саботира северната експедиция [14]

ККП винаги е учила хората си, че Чиан Кай-Шек е предал националното революционно движение [15], принуждавайки ККП да се превърне във въоръжено въстание.

Всъщност ККП е паразит или обсебвач призрак. Тя си сътрудничи с КМТ в първия ККП-КМТ съюз, за да разшири влиянието си чрез използване на националната революция. Нещо повече ККП е нетърпелива да започне революция в подкрепа на Съветския съюз и да вземе властта. На практика желанието ѝ за власт разрушава и предава националното революционно движение.

След втория национален конгрес на ККП през юли 1922 г. тези, които се противопоставят на съюза с КМТ преобладават, защото партийните членове са нетърпеливи да вземат властта. Но Коминтерн-а налага вето върху резолюцията от конгреса и нарежда ККП да направи съюз с КМТ.

По време на първия съюз на ККП с КМТ, ККП провежда четвъртия си национален конгрес в Шанхай през януари 1925 г. и повдига въпроса за лидерството в Китай, преди Сун Ят-сен [16] да почине на 12 март 1925 г. Ако не беше починал, вместо Чиан Кай-Шек, той щеше да стане мишена на ККП в желанието ѝ за власт.

С подкрепата на Съветския съюз, ККП взема властта, докато е в съюз с КМТ. Тан Пиншан (1886-1956 г., един от първите лидери на ККП в провинция Гуандон) става министър на Централния департамент за човешки ресурси на КМТ. Фън Юпо (1899-1954 г., един от първите лидери на ККП в провинция Гуандон), секретар на Министерство на труда, е удостоен с пълната власт да се грижи за всички, свързани с труда дейности. Лин Зухан (Лин Боку, 1886 – 1960 г., един от ранните членове на ККП), е министър по селските въпроси, докато Пън Пай (1896-1929 г., един от лидерите на ККП), е секретар на министерството. Мао Цзедун поема поста на действащ министър на Министерството на пропагандата на КМТ. Военните училища и армията винаги са във фокуса на ККП: Джоу Енлай е директор на Политическия департамент на военната академия на Хуанпу (Уампоа), а Джан Шънфу (или Джан Сонян, 1893-1986 г., един от

основателите на ККП, който представя Джоу Енлай на ККП), е заместник-директор. Джоу Енлай също е началник на съдийската секция. Той успява да внедри на някои места руски военни съветници. Много комунисти действат като политически инструктори и преподаватели във военните училища на КМТ. Членове на ККП служат също като представители на КМТ на различни нива на Националната революционна армия [17]. Издава се разпореждане без подпис на представител на партията да не се признава за валидна нито една заповед. В резултат на паразитното приканване към национално революционно движение, броят на членовете на ККП нараства драстично от под 1000 души през 1925 г. до 30 000 през 1928 година.

"Северната експедиция" започва през февруари 1926 година. От октомври 1926 г. до март 1927 г. ККП предизвиква три въоръжени конфликта в Шанхай. По-късно напада Генералния щаб на Северната експедиция, но без успех. Поделенията за главните удари в провинция Гуандон се включват във въоръжени конфликти с полицията всекидневно. Подобни бунтове довеждат до чистка на комунистическата партия от КМТ на 12 април 1927 година. [18]

През август 1927 г. членовете на ККП в Революционната армия на КМТ започват бунта в Начин, който бива потушен бързо. През септември ККП слага начало на въстанието „Есенна жътва“, за да атакува Чанша, но и то бива потушено. ККП започва да внедрява мрежа за контрол на армията, където „се създават клонове на партията на нивото на компанията в армията“. Нейни представители заминават за планината Джинаншан в провинция Джианшъ [19], където налагат управление над селските райони.

Хунанското селско въстание – подстрекаване на изметта на обществото към бунт

По време на Северната експедиция, когато националната революционна армия е във война с военачалниците, ККП подстрекава бунтовниците в селските райони, опитвайки се да вземе властта.

Хунанското селско въстание от 1927 г. е бунт на сганта, на изметта на обществото, както при Парижката комуна от 1871 г. – първият комунистически бунт. Френските граждани и чужденци по това време в Париж свидетелстват, че Парижката комуна е група от деструктивни скитници-бандити без перспективи. Живеещи в особени сгради и огромни имения, хранещи се с екстравагантни храни, те се интересуват само от задоволяване на моментното си щастие и не гледат напред. По време на бунта на Парижката комуна те цензурират пресата. Вземат за заложник, и по-късно застрелват, архиепископа на Париж Жорж Дарбой, който проповядва за Краля. За свое лично удовлетворение, те лично убиват жестоко 64 попове, подпалват и унищожават дворците на правителството, частни жилища и колони с надписи. Богатството и красотата на френската столица нямат равни в Европа, но по време на въстанието на Парижката комуна сградите са сринати със земята, а много хора са избити. Подобни зверства и жестокост рядко са виждани в историята.

Както признава Мао Цзедун,

вярно е, че селяните са в известен смисъл „непокорни“. Върховен по своята власт, селският съюз не позволява на земевладелците да кажат и дума и им отнема престижа. Земевладелците са сравнени със земята. Селяните заплашват: „Ще ви сложим в другия списък [списъка на реакционерите]!“ Те глобяват местните деспоти и лошите дворяни, изискват пари от тях и трошат закритите им автомобили. Хора влизат в къщите на местните деспоти и лошите дворяни, които са против селския съюз, избиват прасетата им и изземват житото им. Дори се отпускат за малко на абаносовите легла на младите дами. При най-малката провокация те арестуват земеделците, слагат им високи хартиени шапки и ги

показват пред селото, казвайки: „Вие мръсни земевладелци, сега вече знаете кои сте!”. Правят каквото им скимне и преобръщат всичко с главата надолу. Така създават терор в провинцията. [2]

Но Мао одобрява тези „непокорни” действия:

„Казано без заобикалки, необходимо е да се създаде терор за малко в селските райони, иначе ще е невъзможно да се потиснат контрареволуционерите в провинцията, или да се превземе властта на дворянството. Общоприетите граници трябва да бъдат прескочени, за да се поправи грешното, в противен случай няма как да стане... Много от делата им по време на революционния период, които може да са изглеждали прекалени, всъщност са точно нещата, които изисква революцията”. [2]

Комунистическа система създава система на терор

Северната операция по време на Анти-японската война – полетът на победените

ККП заклеймява „Дългия марш” като Анти-японска операция на северната граница. Тя го раздува като китайска революционна приказка. ККП твърди, че „Дългият марш” е „манифест”, „екип за пропаганда” и „машина за семена”, който приключва с победата на ККП и разгром на нейните врагове.

ККП фабрикува такива очевидни лъжи за маршировките на север, където се бие с японците, за да прикрие провалите си. От октомври 1933 г. до януари 1934 г. Комунистическата партия претърпява пълен крах. В петата операция на КМТ, целяща да обкръжи и унищожи ККП, последната изгубва едно след друго селските си подкрепления. С постепенното свиване на базовите си райони Червената армия трябва да се оттегли. Това е истинският произход на „Дългия марш”.

„Дългият марш” на практика цели да пресече обграждането и оттеглянето към Външна Монголия и Съветска Русия по дъга, която първо се движи на Запад и после на Север. Идеята е, че когато стигне до това място, ККП може да избяга в Съветска Русия в случай на поражение. ККП се натъква на големи трудности на път за Външна Монголия. Тя избира да мине през Шаншъ и Съчуан. Пък и използвайки похода през тези северни провинции ККП е могла да твърди, че е срещу японците и така да спечели сърцата на хората. От друга страна тези райони са безопасни, тъй като там не са разгърнати японски войски. Зоната, окупирана от японската армия, е по протежение на Великата стена. Година по-късно, ККП окончателно пристига в Шанбей (северна провинция Шаанши), главната сила на централната Червена армия е намалела от 80 000 на 6000 души.

Инцидентът в Ши’ан – ККП успешно посява семената на раздора и го приписва на КМТ за втори път

През декември 1936 г. Джан Шуелиан и Ян Хучън, двама генерали от КМТ, отвличат Чيان Кай-Шек в Ши’ан. Този случай се нарича „Инцидентът в Ши’ан”.

Според учебниците на ККП, инцидентът в Ши’ан е „военен ход”, инициран от Джан и Ян, които отправят смъртоносен ултиматум на Чيان Кай-Шек. Той е принуден да застане срещу японските нападатели. Има данни, че Джоу Енлай бил поканен в Ши’ан като представител на ККП, за да преговаря за мирно разрешение. С посредничеството на различни групи в Китай инцидентът е разрешен мирно и довежда до края на десетгодишната гражданска война и начало на обединен национален съюз срещу

японците. Историческите книги на ККП твърдят, че този инцидент е повратна точка за Китай в условията на кризата. ККП описва себе си като патриотична партия, отговорна за интересите на целия народ.

Все повече документи разкриват, че много шпиони на ККП са били събрани около Чн Хучън и Джан Шуелиан преди инцидента в Ши'ан. Лиу Дин, таен член на ККП, е представен на Джан Шуелиан от Сон Чинлин, съпруга на Сун Ят-сен, която е сестра на мадам Чан и член на ККП. След инцидента в Ши'ан, Мао Цзедун оценява: „Лиу Дин играе достойна роля в инцидента в Ши'ан”. Сред тези, които са на страната на Ян Хучън, е и собствената му жена Ши Баиджън, която е член на ККП и работи в политическия отдел на армията на Ян. Ши се омъжва за Ян Хучън през януари 1928 г., с одобрението на ККП. Освен това ККП-членът Уан Бинман, е почетен гост в дома на Ян по това време. По-късно Уан става заместник-министър на външните работи в правителството на ККП. Именно тези членове на ККП около Ян и Джан пряко подстрекават прословутия ход.

В началото на инцидента ръководителите на ККП искат да убият Чан Кай-Шек, отмъщавайки му за потисничеството над ККП. По това време ККП има много слаби позиции в северна провинция Шааншъ и е под заплахата да бъде разгромена напълно само с една битка. Използвайки всичките си придобити умения и измама ККП подстрекава Джан и Ян да се разбунтуват. За да повали японците и да им попречи да нападнат Съветския съюз, Сталин лично пише на Централната комисия на ККП, като моли да не убиват Чан Кай-Шек, а да му съдействат за втори път. Мао Цзедун и Джоу Енлай осъзнават, че не могат да унищожат КМТ с ограничената сила на ККП; ако убият Чан Кай-Шек ще бъдат разгромени и дори елиминирани от търсещата мъртвост армия на КМТ. При тези обстоятелства, ККП променя тона. Партията принуждава Чан Кай-Шек да приеме съдействието за втори път в името на обединените усилия срещу японците.

ККП първо подстрекава бунт, насочвайки пистолет към Чан Кай-Шек, но впоследствие се обръща и действайки като театрален герой отново го насилва да приеме ККП. Комунистическата партия не само избягва кризата на разпада, но използва възможността да го припише на правителството на КМТ, при това - за втори път. Червената армия скоро е превърната в Осма пехотна армия, като става все по-силна. Човек само може да се възхити на неповторимите умения на ККП в лъжите.

Анти-японската война – ККП расте чрез убиване с взети назаем оръжия

Когато избухва Анти-японската война през 1937 г., КМТ има повече от 1,7 милиона въоръжени войници, кораби с 110 000 тона вместимост и около 60 бойни самолета от различни видове. Общата големина на армията на ККП, включително нова Четвърта армия, която е сформирана през ноември 1937 г., не надхвърля 70 000 души. Силата ѝ още е отслабена от вътрешните фракции и все още може да бъде разгромена от една битка. ККП съзнава, че ако се сблъска лице в лице с японците няма да е в състояние да елиминира дори и един отряд от японските войски. В очите на ККП главният акцент за „национално обединение” се състои в поддържането на собствената ѝ власт, а не в гарантиране оцеляването на нацията. Следователно по време на сътрудничеството с КМТ, ККП упражнява вътрешна политика на „поставяне ударение върху борбата за политическа власт, което се разкрива само вътре в партията и е осъзнато в хода на практиката”.

След като японците окупираха град Шенян на 18 септември 1931 г. и така разширяват контрола си върху голяма територия в североизточен Китай, ККП се бие рамо до рамо с японците, за да победи КМТ. В декларация, написана в отговор на японската окупация, ККП убеждава хората в контролираните от КМТ райони да въстанат, работниците да стачкуват, селяните да създават проблеми, студентите да бойкотират

часовете, бедните да спрат да работят, войниците да се бунтуват, така че да бъде свалено националното правителство.

ККП издига апел за противопоставяне на японците, но има само местна армия и партизани в лагерите, далеч от фронтовата линия. С изключение на няколко битки, включително една при прохода Пиншин, ККП няма голям принос във войната срещу Япония. Вместо това, тя използва силата си за разширяване на собствената си база. Когато японците се предават, ККП включва предалите се в своята армия, твърдейки, че се е увеличила до над 900 000 редови войници и още 2 милиона милиционери. КМТ е на практика сама на фронт-линията по време на войната срещу японците и губи около 200 маршали. Командните офицери на ККП не понасят почти никакви загуби. Но учебниците на ККП постоянно твърдят, че КМТ не се е противила на японците и че ККП е довела до великата победа във войната.

Разчистване в Ян'ан – създаване на най-страховитите методи за преследване

ККП привлича патриотичната младеж към Ян'ан в името на борбата срещу японците, но преследва десетки хиляди други млади хора по време на пречистващото движение в Ян'ан. След вземането на властта в Китай, ККП описва Ян'ан като революционна „свещена земя“, но не споменава нищо за престъпленията, извършени по време на пречистването.

Пречистващото движение в Ян'ан е най-огромната, мрачна и свирепа силова игра, подемана някога в историята на човешкия свят. В името на изчистването на малките буржоазни токсини, партията изличава морала, независимостта на мисълта, свободата на действие, толерантността и достойнството. Първата стъпка на пречистването е създаването на досиета за всеки човек, които включват: 1) лични данни; 2) хроника на политическия живот; 3) семеен произход и социални връзки; 4) автобиография и идеологическа трансформация; 5) оценка по критерия „партийна природа“.

В личния архив, всеки трябва да изброи всичките познати от раждането си, всички важни събития по време и място на настъпването им. Хората са помолени да пишат неколкостранно за архива и всички пропуски се разглеждат като нечиста работа. Човек трябва да опише всички обществени действия, в които е взел участие, особено тези, свързани с постъпването в партията. Акцентът се поставя върху процесите на личната мисъл по време тези социални действия. Оценката на база партийна природа е дори още по-важна и всеки трябва да признае всички антипартийни мисли или поведение в съзнанието си, в изказванията, отношението си към работата, всекидневния живот или социалните действия. Например в оценяването на съзнанието, човек е длъжен да прецени точно дали е бил заинтересован от личен интерес, дали е използвал работата си в партията, за да постигне лични цели; дали се е поколебал в доверието си към революционното бъдеще; страхувал ли се е от смъртта по време на битки; дали му е липсвало семейството след постъпване в партията или армията. Няма обективни стандарти, ето защо се оказва, че всички имат проблеми.

Принудата се използва за изтръгване на „признания“ от кадрите, които са проверени с цел елиминиране на „скритите предатели“. Повдигат се безброй лъжливи и неправилни обвинения и започва преследване на голям брой служители. По време на чистката, Ян'ан е наречен „място за пречистване на човешката природа“. Работен екип влиза във военния и политически университет, за да разгледа личния архив на кадрите, причиняващи „червен терор“ вече два месеца. Използват се различни методи, за да се изтръгнат признания, включително импровизирани, демонстративни признания, „групови убеждения“, „пет-минутни убеждения“, частни съвети, конферентни доклади и идентифициране на „репичките“ (т.е. червените отвън и бели отвътре). Също така се прави „снемане на картина“ – строяване на всички в редица за

преглед. Тези, които изглеждат нервни, са идентифицирани като подозрителни и стават мишена за разследвания.

Дори представителите от Коминтерн-а се отвращават от методите, използвани в чистката, казвайки, че ситуацията в Ян'ан е депресивна. Хората не смеят да общуват едни с други. Всеки гони собствени цели и всички са нервни и изплашени. Никой не смее да говори истината или да подкрепя приятели, защото всеки се опитва да си спаси живота. Злите – тези, които ласкаят, лъжат и обиждат другите – са повишавани; унижението става факт в живота на Ян'ан – или ще унижиш приятелите си или себе си. Хората са притиснати до ръба на лудостта, принудени са да изоставят достойнството си, чувството за чест и срам и любовта към другия, за да спасят собствения си живот, и работата си. Те спират да изразяват мнението си и вместо това рецитират статиите на партийните лидери.

Същата тази система на потискане се използва във всички политически дейности на ККП след вземането на властта.

Три години гражданска война – предателство на страната с цел вземане на властта

Руската буржоазна революция през февруари 1917 г. е сравнително мек вариант на въстание. Царят поставя интересите на страната на първо място и предава трона без противопоставяне. Ленин бърза да се завърне в Русия от Германия, прави нов ход и в името на комунистическата революция убива революционерите от капиталистическата класа, свалили царя, като по този начин задушва руската буржоазна революция. ККП, както и Ленин, събира плодовете на националната революция. След края на Анти-японската война, ККП започва така наречената „Освободителна война“ (1946-1949 г.), за да свали правителството на КМТ, донасяйки нещастieto на войната в Китай още веднъж.

ККП е добре известна със своята „стратегия на тълпата“, даването на масови жертви и смърт в името на победата. В няколко схватки с КМТ, включително тази в Лиаошъ-Шенян, Пекин-Тианджин и Хуай [20], ККП използва най-примитивните, варварски и нечовешки тактики, които жертват голям брой хора. Когато обсажда град Чанчун в провинция Джилин, североизточен Китай, с цел да изтощи хранителните запаси на града народната Освободителна армия (НОА) получава нареждане да забрани на гражданите да напускат града. По време на двата месеца на обсадата на Чанчун от глад и студ умират около 200 000 души. Но НОА не позволява на хората да напуснат града. След края на битката ККП без капчица срам заявява, че е „освободила Чанчун без нито един изстрел“.

От 1947 г. до 1948 г. ККП подписва „Харбинското съглашение“ и „Московското съглашение“ със Съветския съюз, предавайки му националните ценности и ресурси от североизток, в замяна на подкрепата му в чуждите работи и военните афери. Според съглашенията Съветският съюз трябва да достави на ККП 50 самолета, оръжията, предадени от японците на две вноски и да продава на ККП на ниски цени муниции и военни припаси. Ако КМТ пуснат сухопътни военни части на североизток, Съветският съюз се задължава тайно да подкрепи армията на ККП. Освен това: Съветският съюз ще подкрепя ККП в печеленето на контрол върху Шинджан в северозападен Китай; ККП и Съветският съюз ще създадат обединени военновъздушни сили. Руснаците трябва да оборудват 11 дивизии на армията на ККП и да транспортират една трета от своите американски оръжия (на стойност 13 милиона щатски долара) в североизточен Китай. За да спечели руската подкрепа, ККП обещава на Съветския съюз специални транспортни привилегии на североизток по земя и въздух; предлага на Съветския съюз информация за действията на правителствата на КМТ и войската на САЩ; осигурява на Съветския съюз продукти от североизток (памук, соя) и военни припаси в замяна на

съвременни оръжия; дава на Съветския съюз преференциални права във въгледобива; позволява на Съветския съюз да позиционира военни части в североизточната част и Шинджан; разрешава на руснаците да създадат бюро за разследване за Далечния изток. Освен това ККП обещава да слее някои специални райони в провинция Ляонин със Северна Корея, ако е необходимо.

III. Демонстриране на пагубните отличителни черти

Партийната история е белязана от вечен страх

Най-забележителната характеристика на ККП е вечният страх. Оцеляването е най-високият интерес на ККП от самото ѝ създаване. Този интерес успява да преодолее страха, скрит под непрестанно променящата се външност. ККП е като ракова клетка, която се разпространява и прониква във всяка част на тялото, убива заобикалящите я нормални клетки и расте злокачествено и безконтролно. В историята обществото се оказва неспособно да обезоръжи подобен мутирал фактор като ККП и няма друг избор освен да му позволи да се размножава на воля. Този мутирал фактор е толкова силен, че нищо на нивото и в обхвата му не може да го спре. Голяма част от обществото е замърсено и все по-големи райони са наводнени от комунистически елементи. Те допълнително са подсилени и използвани от ККП за основно деградиране на обществото и човечеството.

ККП не вярва в нито един общопризнат принцип за морал и справедливост. Всички нейни принципи се използват изцяло за собствен интерес. Тя е напълно егоистична и няма принципи, които да ограничат или контролират желанията ѝ. Основаваща се на собствените си принципи, партията се нуждае от постоянна промяна на вида си на повърхността. През ранния период, когато оцеляването ѝ е поставено пред риск, ККП се прикрепва към комунистическата партия на Съветския съюз, към КМТ, към управляващото тяло на КМТ и националната революция. След като взема властта, ККП се прикрепва към различни форми на опортюнизъм, към чувствата и умовете на гражданите, към социалните структури и средства – към всичко, до което може да се докосне. Използва всяка криза като възможност за консолидиране на властта и подсилване на средствата си за контрол.

Неуморният стремеж към злото е „магичното оръжие” на ККП

ККП твърди, че революционната победа зависи от трите „магични оръжия”: строежа на партията, въоръжената борба и обединените фронтове. Опитът с КМТ предлага на ККП още две „оръжия”: пропаганда и шпионаж. Различните „магични оръжия” на ККП се впитат в деветте наследени характеристики: зло, измама, подстрекателство, отрицване на изметта на обществото, шпионаж, плячкосване, борба, елиминиране и контрол.

Марксизмът и ленинизмът са лоши по своята същност. По ирония на съдбата китайските комунисти не разбират истински марксизма и ленинизма. Лин Биао [21] казва, че много малка част от членовете на ККП са чели марксистки и ленинистски книги. Обществото счита Чу [22] за идеолог, но той сам признава, че е чел много малко от тези теории. Идеологията на Мао Цзедун е селска версия на марксизма и ленинизма, която защитава въстанието на селяните. Капитализъм е последното име на теорията на Дън Сяопин за първия стадий на социализма. „Трите представи” [23] на Цзян Цзъмин са събрани от нищото. ККП никога не е разбирала марксистко-ленинската

теория, но е унаследила лошите ѝ аспекти, наслаждайки свои още по-порочни елементи.

Обединеният фронт на ККП е съединение, направено с измама и краткосрочни развързки. Целта му е подсилване на властта, разрастването ѝ в голям клан и повишаване броя на враговете ѝ за сметка на броя на приятелите. Обединението изисква разграничаване – идентифициране на тези, които са врагове и тези, които са приятели; на тези, които са вляво, в средата, и в дясно; с кои да се сприятели и кога; кой да бъде атакуван и кога. ККП лесно превръща бившите си врагове в приятели и после обратно във врагове. Например през периода на демократичната революция партията се съюзява с капиталистите; по време на социалистическата революция тя ги елиминира. Друг пример - лидерите на други демократични партии като Джан Боджун [24] и Луо Лоджъ [25], съоснователи на „Китайска демократична лига“, са използвани като помощници на ККП през периода на вземане на властта, а по-късно са преследвани като „реакционери“.

Комунистическата партия е обиграна професионална банда

Комунистическата партия използва двустранни стратегии – едната страна е мека и гъвкава, а другата – твърда и непреклонна. Меките методи включват пропаганда, обединени фронтове, създаване на разногласия, шпионаж, подстрекаване на бунтове, двойни игри, проникване в съзнанието на хората, промиване на съзнанието, лъжи и измами, прикриване на истината, психологически злоупотреби и създаване атмосфера на терор. При правенето на това ККП създава синдром на страх в сърцата на хората, което ги довежда до лесно забравяне на злодеянията, извършени от партията. Тази богата гама от методи потъпкват човешката природа и подсилват лошата страна на човека. Твърдите тактики включват насилие, въоръжена борба, преследване, политически движения, убийства на свидетели, отвлечения, потискане на различни мнения, въоръжени нападения, периодични силови движения и други. Тези агресивни методи създават и подхранват терора.

ККП използва както меките, така и твърдите методи. Понякога са меки в едни случаи и твърди в други; понякога са меки на външния фронт и твърди във вътрешните работи. В по-свободна атмосфера ККП окуражава изразяването на различни мнения, но ако иска да извади „змията от дупката ѝ“ тези, които са ги изразили са преследвани в последващ период на строг контрол. ККП често използва демокрацията, за да предизвика КМТ, но когато интелектуалците в контролираните от ККП райони не са съгласни с партията, те са изтезавани и дори обезглавявани. Ето един пример: случаят „Инцидентът с дивите лилии“, при който интелектуалецът Уан Шиуей (1906-1947 г.), написал есето „Дивите лилии“, за да изрази идеала си за качество, демокрация и хуманност, е "изчистен" в очистителното движение в Ян'ан и осъден на смърт с брадва от ККП през 1947 година.

Възрастен държавен чиновник, подложен на изтезания в чистката в Ян'ан си спомня, че когато бил под много силен натиск „да признава“, единственото нещо, което могъл да направи, било да предаде съвестта си и да каже лъжи. На първо място се чувствал зле, защото бил каран да клевети свои другари. Намразил се толкова много, че искал да сложи край на живота си. По случайност на масата бил поставен пистолет. Той го грабнал, насочил го към главата си и дръпнал спусъка. Пистолетът бил празен. Човекът, който го проучвал влязъл и казал: „Добре е, че си признавате, че сте извършили нещо лошо. Политиката на партията е милостива. Комунистическата партия знае, че сте стигнали до своите граници, че сте лоялен към партията, така че преминахте теста“. ККП винаги докарва човек до смъртна опасност и после се наслаждава на всяка негова болка и унижение. Когато някой стигне границите си и иска да умре, партията се появява и „любезно“ му посочва начин да живее. Тя казва: „По-добре жив страхливец, отколкото мъртъв герой“. Човек благодари от сърце на

партията-спасителка. Години по-късно този чиновник научава за Фалун Гонг, чигонг и култивационна практика с произход от Китай. Той чувства, че практиката е добра. Когато преследването на Фалун Гонг започва през 1999 г. болезнените спомени го връхлитат отново и той повече не смее да каже добра дума за Фалун Гонг.

Преживяванията на последният китайски император Пуйи [26] са подобни на тези, на гореспоменатия държавен служител. Затворен в килия на ККП с хора, умиращи пред очите му, той си помислил, че и неговият край приближава. За да живее, позволява да му промият съзнанието и сътрудничи на затворническите надзиратели. По-късно написва автобиографията „Първата половина от моя живот”, която е използвана от ККП като успешен пример за идеологическо претопяване.

Според съвременните медицински изследвания много жертви на силен натиск и изолация изпадат в силна зависимост от своите потисници - състояние, известно като Стокхолмски синдром. Настроенията на жертвите – щастие или гняв, радост или тъга – се диктуват от настроенията на потисниците. И най-малката услуга към жертвите се приема с огромна благодарност. Има случаи, в които жертвите „обичат” своите потисници. Този психологически феномен отдавна се използва успешно от ККП срещу враговете ѝ и при контролиране и претопяване съзнанията на гражданите.

Партията е най-покварена

Голяма част от генералните секретари на ККП са заклеени като „антикомунисти”. Ясно е, че ККП има собствен живот, със собствено независимо тяло. Партията контролира служителите, докато ККП е обградена от КМТ и едва оцелява, и въпреки това извършва вътрешна чистка в името на разгрома на „антиболшевишкия корпус”, езекутирайки собствените си войници през нощта, или убивайки ги с камъни, за да спести патрони. В северна провинция Шааншъ, докато е притисната между японците и КМТ, ККП започва чистката в Ян’ан, убивайки много хора. Тези неколкостепенни кампании за убийства в огромни мащаби не пречат на ККП да разшири властта си в целия Китай. Партията разширява този модел на съперничество и убийства от малките руски територии до цялата територия на страната.

ККП е като злокачествен тумор: сърцевината вече е мъртва, но заради бързото си развитие продължава да се разпръсква в здравия организъм. След като проникне в телата и организмите, започва да расте нов тумор. Независимо колко добър или лош е човек първоначално, след като влезе в ККП, той става част от разрушителната ѝ сила. Колкото по-честен е човекът, толкова по-унищожителен ще стане. Без съмнение този тумор на ККП ще продължи да расте, докато не остане нищо, с което да се храни. След това, разбира се, ракът ще умре.

Основателят на ККП Чън Душиу е интелектуалец и лидер на студентското движение „4-ти май”. Той се показва като противник на насилията и предупреждава членовете на ККП, че ако се опитат да трансформират КМТ чрез комунистическите идеологии или имат твърде голям интерес от властта, това със сигурност ще обтегне отношенията. Докато е от активистите на движението „4-ти май”, Чън също е толерантен. Но е първият, когото заклеят като „дясноориентиран опортюнист”.

Друг лидер на ККП, Чу Чиубай вярва, че членовете на ККП трябва да се включват в битки и борба, да организират бунтове, да свалят властта и да използват крайни средства, за да върнат китайското общество към състояние на нормално функциониране. Но преди смъртта си той споделя: „Не искам да умирам като революционер. Изоставих движението ви отдавна. Историята изигра трик, водейки мен, интелектуалеца на политическата сцена на революцията и карайки ме да остана там много години. Накрая все още не бях преодолял дворянския си възглед. Не мога да стана воин на класата на пролетариата в края на краищата”. [27]

По съвет на Коминтерн-а лидерът на ККП Уан Мин спори за единството на КМТ във войната срещу японците, вместо да разшири основата на ККП. На срещите на ККП Мао Цзедун и Джан Уентиан [28] не успяват да убедят този свой другар, нито да разкрият истината за своето положение: предвид ограничената военна сила на Червената армия, те не могат да задържат дори един японски батальон, ако срещу добрия вкус, ККП беше решила да се бие. И тогава историята на Китай със сигурност щеше да е различна. На срещите Мао Цзедун е принуден да мълчи. По-късно Уан Мин е отстранен на първо място заради „леви“ отклонения и на второ - заради заклеимяване в опортюнизъм на дясната идеология.

Ху Яобан, друг партиен секретар, принуден да се оттегли през януари 1987 г., печели отново подкрепата на китайския народ за ККП чрез донасяне на справедливост за много невинни жертви, превърнати в престъпници по време на Културната революция. Въпреки това, накрая е изритан.

Джао Цзиян, последният паднал секретар [29], иска да помогне на ККП за по-нататъшни реформи, но действията му донасят пагубни последствия.

Какво може да постигне всеки нов лидер на ККП? Ако желае истински да реформира ККП, това ще му донесе смърт. Реформаторите бързо откриват, че властта им е отнета от ККП. Има известни граници до които членовете на ККП могат да реформират нейната система. Ето защо няма шанс ККП да успее в реформите.

Ако партийните лидери се превърнат в „лоши хора“ как ще успее ККП да разшири революцията? В много случаи, когато ККП е в най-добрата си форма – както и най-поковарена, най-висшите й служители се провалят на своите постове. Това е така, защото степента на тяхната поквара не се равнява на високия стандарт на партията, който отново и отново избира най-поковарените. Лидерите на ККП, които спасяват своите постове не са същите, които могат да повлияят на партията, а онези, които могат да разберат и следват лошите й намерения. Те подсилват способността й да оцелява по време на криза и изцяло й се отдават. Нищо чудно, че партийните членове са способни да се бият с Небето, със Земята и срещу други човешки същества. Но никога не могат да се опълчат срещу партията. Те са плахи инструменти в ръцете й и са свързани симбиотично с нея.

Безсрамието е „чудесно“ качество на днешната ККП. Според партията, нейните грешки са направени от отделни партийни лидери, тоест от Джан Гуотао [30] или Бандата на четиримата [31]. Мао Цзедун е съден от партията за три частни грешки и седем частни постижения, докато Дън Сяопин се самокритикува за четири частни грешки и шест частни постижения. Партията обаче никога не греша. Дори когато греша, тя сама поправя грешките. Следователно партията казва на своите членове да „гледат напред“, а не да се „оплитат в минали неща“. Много неща могат да се променят: комунистическият рай е превърнат в скромната цел за социалистическа храна и подслон; Марксистко-ленинската теория се заменя с „Трите представи“. „Хората не бива да се учудват, ако ККП поощрява демокрацията, свободата на убежденията, изоставянето на Цзян Цзъмин само за една нощ или обсъждане на преследването на Фалун Гонг – ККП ще направи това, ако счита, че е необходимо, за да поддържа контрол. Има едно нещо, което никога не се променя при ККП: неизменното следване на партийните цели – оцеляване и поддържане на властта. ККП използва терор, насилие и натиск, чрез системно обучение, с цел формиране на теоретична база, която впоследствие се превръща в партийна природа, върховните принципи на партията, духа на лидерите, механизма на функциониране на партията и критериите за действие на партийните членове. Комунистическата партия е здрава като стомана и възпитаниците й са твърди като желязо. Намерението на всички членове трябва да бъде единно и действията им трябва да съответстват напълно на политическата линия на партията.

Заклучение

Защо историята избра комунистическата партия сред всички останали политически сили в Китай? Както всички знаем, в този свят има две сили, два избора. Единият е стар и лош, неговата цел е да прави злини и да избира негативното. Другият е праведен и добър – той избира правилното и доброто. Причината за избора е тази, че ККП е събрала цялото зло на света – китайско и чуждо, минало и сегашно. Тя е типичен представител на лошите сили. ККП се възползва в максимална степен от вродената доброта и невинност на хората, за да мами и стъпка по стъпка започва все повече да унищожава човешките способности. Какво има предвид партията, когато твърди, че няма да има нов Китай без комунистическата партия? От основаването си през 1921 г. докато взема властта през 1949 г., доказателствата ясно показват, че без измами и насилие ККП нямаше да е на власт. ККП се различава от всички други видове организации по това, че следва извратената идеология на марксизма и ленинизма, и прави каквото си иска. Всичко, което прави, тя може да обясни с възвишени теории и по хитър начин да ги свърже с определени прослойки от обществото, като по този начин „оправдае“ действията си. Тя бълва пропаганда всекидневно, обличайки стратегиите си в различни принципи и теории, доказвайки, че винаги е права. Развитието на ККП е процес на натрупване на зло без каквато и да е слава. Историята на ККП ясно показва нейната незаконност. Китайският народ не избира ККП; вместо това ККП налага комунизма – този чужд лош призрак - върху китайския народ, чрез прилагане на покварени характеристики, наследени от комунистическата партия – зло, измама, подстрекателство, отприщване изметта на обществото, шпионаж, плячкосване, борба, елиминиране и контрол.

Бележки:

- [1] от химна на комунистите „Интернационалът”.
- [2] От доклада на Мао „За проучването на селското движение в Хунан” (март 1927 г.).
- [3] Китайска народна легенда. „Белокосото момиче” е история за безсмъртно момиче, което живее в пещера и има свръхспособности, с които награждава доброто и наказва лошото, подкрепя праведните и ограничава лошите. Въпреки това в модерната китайска драма, опера и балет тя винаги е описвана като момиче, което е принудено да избяга в пещерата след като баща ѝ е пребит до смърт заради това, че отказва да я омъжи за възрастен земевладелец. Тя побелява заради липсата на храна. Историята се превръща в една от най-популярните „съвременни” драми в Китай и подстрекава класова омраза към земевладелците.
- [4] Лумпен пролетариат - грубо преведен като бедни работници. Този термин определя класата на отхвърлените, пропаднали или подземни елементи, които представляват част от населението на индустриалните центрове. Тя включва просяци, проститутки, гангстери, рекетъори, изнудвачи, дребни престъпници, скитници, хронично безработни и негодни за работа хора, изхвърлени от индустрията и всички видове пропаднали елементи. Терминът е създаден от Маркс в „Класовите борби във Франция” (1848-1850 г.)
- [5] Джоу Енлай (5 март 1898 г. – 8 януари 1976 г.) е втори по известност след Мао в историята на ККП. Той е водеща фигура в ККП и премиер на Китай от 1949 г. до смъртта си.

- [6] Гу Шунджан първоначално е един от директорите на агентурата на ККП. През 1931 г. той е арестуван от КМТ и им сътрудничи при разкриването на много от агентите на ККП. Всички осем членове на семейството на Гу по-късно са удушени във Френската Концесия в Шанхай. Вижте: "История на убийствата на ККП" „The CCP's History of Assassinations” за повече информация (<http://english.epochtimes.com/news/4-7-14/22421.html>).
- [7] Войната между ККП и КМТ през юни 1946 г. е белязана от три последователни кампании: Лиаошъ-Шенян, Хиай-Хай и Бейпин-Тианджин, след което ККП взема властта от КМТ и това довежда до основаването на КНР на 1 октомври 1949 година.
- [8] Чيان Кай-Шек е лидер на КМТ, който е пратен в изгнание в Тайван.
- [9] Ху Зонан (1896-1962 г.) е роден в околия Шиаофън (сега част от околия Анджи), провинция Дзеджиян; последователно е заместник командир, действащ командир и главен отговорник на Югозападния военен и административен генерален щаб на КМТ.
- [10] Ли Шианян (1909-1992 г.), един от главните лидери на ККП. Президент на Китай през 1983 г. Изиграва важна роля като помага на Дън Сяопин да си възвърне властта през октомври 1976 г. в края на Културната революция.
- [11] Когато ККП започва поземлената реформа, тя категоризира и гората. Сред класите на враговете са включени интелектуалци, приближени към земевладелци, реакционери, шпиони и други. Те са посочени като ранг номер 9.
- [12] От стихотворението на Сима Чيان (около 145-135 пр.Хр. - около 87 пр.Хр.), историк и учен от династията западен Хан. Негови известни творби са: „Всеки трябва да умре; човек умира или по-тържествено от планината Тианшан или по-лек от перо”. Планината Тианшан е една от главните планини в Китай.
- [13] Ян Куисон "Кратък разбор на финансовата помощ на Москва, давана на китайската комунистическа партия от 1920 до 1940 г. (1)", No. 27, Интернет издание на 21 Century (30 юни 2004). <http://www.cuhk.edu.hk/ics/21c/supplem/essay/040313a.htm> (на китайски). Авторът Ян Куисон е изследовател на съвременната история в Китайската академия по социални науки. Понастоящем е професор в отдела по история в Пекиния университет и помощник-професор в Източния китайски университет.
- [14] „Северната експедиция” е военна кампания, водена от Чيان Кай-Шек през 1927 г. с цел обединението на Китай под ръководството на КМТ и за прекратяване владичеството на местните земевладелци. По време на северната експедиция ККП е в съюз с КМТ.
- [15] Революционното движение по време на съюза на ККП и КМТ, белязано със северната експедиция.
- [16] Сун Ят-сен (1866-1925 г.), основател на съвременен Китай.
- [17] Националната революционна армия, контролирана от КМТ, е националната армия на КНР. През периода на съюза ККП-КМТ тя включва членове, които се присъединяват към съюза.
- [18] На 12 април 1927 г. КМТ, водена от Чيان Кай-Шек, започва военна операция срещу ККП в Шанхай и много други градове. От 5000 до 6000 членове на ККП са пленени и много от тях са убити в Шанхай между 12 април и края на 1927 година.
- [19] Планината Джиганшан се счита за първата селска революционна база на ККП и се нарича „люлката на Червената армия”.
- [20] Битките Лиаошъ-Шенян, Пекин-Тианджин и Хуай-Хай са трите главни боя между ККП и КМТ от септември 1948 г. до януари 1949 г., които довеждат до унищожаването на голяма част от батальоните на КМТ. В трите битки са дадени милиони човешки жертви.
- [21] Лин Бао (1907-1971 г.), един от главните лидери на ККП, подчинен на Мао Цзедун като член на Политбюро, вицепремиер (1958 г. и министър на отбраната (1959 г.). Лин се чита за архитекта на Великата културна революция. Лин е определен за приемник през 1966 г., но губи благосклонността на Мао през 1970 г. Предусещайки падението си, Лин се опитва да избяга в СССР след разкриването

на заговора. По време на полета обаче самолетът му се разбива във Вътрешна Монголия и той умира.

- [22] Чу Чиубай (1899-1935 г.), е един от ранните лидери и известни леви писатели. Той е пленен от КМТ на 23 февруари 1935 г. и умира на 18 юни същата година.
- [23] „Трите представи” е първоначално спомената в речта на Цзян Цзъмин през февруари 2000 г. Според доктрината на произведението, партията трябва да представлява тенденция на развитие на напредналите китайски производителни сили, ориентацията на напредналата китайска култура и основните интереси на преобладаващата част от китайското общество.
- [24] Джан Боджун (1895-1969 г.) е един от съоснователите на Китайската демократична лига, демократична партия в Китай. Той е класифициран като дясноориентиран номер 1 през 1957 г. от Мао Цзедун и е един от малкото „десни”, които не са отстранени след Културната революция.
- [25] Луо Лоджъ (1898-1965 г.) е един от съоснователите на Китайската демократична лига, демократична партия в Китай. Той е класифициран като дясноориентиран номер 1 през 1957 г. от Мао Цзедун и е един от малкото „десни”, които не са отстранени след Културната революция.
- [26] Пу Йи, манджурско име Аисин Гиоро (1906–1967 г.), последният император (1908–1912 г.) на Китай, управлявал под името Хсуан Т’ун. След отказването от престола, новото републиканско правителство му дава голяма държавна пенсия и му позволява да живее в Забранения град в Пекин до 1924 г. След 1925 г. той живее в японската Концесия в Тианджин. През 1934 г., царувайки под името К’ан Тъ, става император на щата Манчукоу, или Манджурия. Хванат е от руснаците през 1945 г., които го държат като затворник. През 1946 г. Пу Йи свидетелства на делото за Токийските военни престъпления, в които е неволен инструмент, не както твърдят японските военни, че е бил инструмент на Манджурската свобода на волята. През 1950 г. е предаден на китайските комунисти и е затворен в Шенян до 1959 г., когато Мао Цзедун му дава амнистия.
- [27] От „Още няколко думи” на Чу Чиубай от 23 май 1935 г. преди смъртта му на 18 юни 1935 година.
- [28] Джан Уентиан (1900-1976 г.), важен лидер на ККП от 30-те години. Заместник-външен министър на Китай от 1954 г. до 1960 г., преследван до смърт през 1976 г. по време на Културната революция. Случаят му е повдигнат отново през август 1979 година.
- [29] Последният от десетте генерални секретари на ККП, който е отстранен поради несъгласие за използване на сила при студентските демонстрации на площад Тянанмън през 1989 година.
- [30] Джан Гуотао (1897-1979 г.), един от основателите на ККП. Изгонен от ККП през април 1938 г. Заминава за Тайван през ноември 1948 г. и за Хонг Конг през 1949 г. Емигрира в Канада през 1968 година.
- [31] „Бандата на четиримата” е формирана от съпругата на Мао Цзедун, Цзян Чин (1913-1991 г.), служителят от Шанхайския пропаганден отдел Джан Чунчао (1917-1991 г.), литературният критик Яо Уенян (1931 г.) и шанхайският охранител на сигурността Уан Хонуен (1935-1992). Те се издигат във властта по време на Културната революция (1966-1976 г.) и водят китайската политика през първите години на 70-те.

(Текстът е обновен на 20 септември 2005 г.)

Част 3: Деспотизмът на китайската комунистическа партия

The Epoch Times 13.12.2004.

Това е третият от Девем Коментаря за ККП /Nine Commentaries on the Communist Party/

Предисловие

Деспотизъм, уловен в кадър – китайска униформена и цивилна полиция арестува десетина Фалун Гонг практикуващи, дошли на площад Тянанмън на мирен апел за прекратяване на преследването. 9 ноември 2000 г. (Global Photos/Liaison)

Когато става дума за деспотизъм, повечето китайци се сещат за Чин Ши Хуанг (259–210 г. пр.н.е.), първият император на династията Чин, чието тиранично управление изгаря философски книги и погребва живи учениците на Конфуций. Жестокото отношение на Чин Ши Хуанг към собствения му народ произтича от неговата политика на “поддържане на властта с всички средства под небето” [1]. Тя имала четири основни черти: извънредно тежко таксуване; прахосване на човешки труд в проекти за личното му възхваляване; брутални изтезания по драконовски закони; и контролиране на съзнанията на хората, чрез блокиране на всички средства за свободно изразяване на мисълта, използвайки горене на книги и дори погребване на живи ученици. При управлението на Чин Ши Хуанг

населението на Китай е 10 милиона; императорът набира 2 милиона души за принудителен труд. Чин Ши Хуанг прокарва своите драконовски закони в интелектуалните сфери, забранявайки свобода на мисълта масово. При управлението му са избити хиляди ученици на Конфуций, както и длъжностни лица, които го критикуват.

Днес насилието и злоупотребите на китайската комунистическа партия (ККП), са далеч по-сурови от тези на тираничната династия Чин. Повечето хора знаят, че философията на ККП е философия на “борбата”. Мао Цзедун, първият лидер на Китай от основаването на Китайската народна република (КНР), заявява безцеремонно: “Това, което Чин Ши Хуанг е правил, е нищо. Той погребва живи 460 интелектуалци, ние погребвахме 46 000. Някои наричат Чин Ши Хуанг и нас “диктатури” и ние го приемаме напълно. Това е факт”. [2]

Нека да хвърлим поглед върху 55-те мъченически години на Китай под управлението на ККП. Тъй като учредителна философия на партията е на “класовата борба”, ККП не щади усилия от самото начало и прилага геноцид за постигане на терористичното си господство, посредством политика на бурна революция. Убийства и промиване на мозъци са прилагани едновременно при потушаването на всяко убеждение, различаващо се от комунистическата теория. ККП организира едно след друго движения за представяне на себе си като безпогрешна и богоподобна. Следвайки политика на класова борба и бурна революция ККП прави опити да очисти дисиденти и

опозиционни социални класи, прилагайки насилие и измами, за да превърне насила целия китайски народ в послушни слуги на тираничното си управление.

I. Поземлената реформа – елиминирание класата на земевладелците

Само три месеца след основаването на комунистически Китай, ККП обявява елиминиранието на земевладелската класа като един от ръководните принципи на програмата си за национална поземлена реформа. Партийният лозунг “на всеки орач - негова нива” удовлетворява себичността на земеделците без земя, насърчавайки ги към насилствено присвояване на чужда собственост и пренебрегване на нравствените последици от действията им; тя дори ги призовава на борба срещу фермерите, които притежават земя. Кампанията, която изрично постановява елиминирание на земевладелската класа, започва с групиране на провинциалното население в различни социални категории. Двадесет милиона жители на провинцията в страната са заклеймени като “земевладелци, богати фермери, реакционери или лоши елементи”. Тези нови парии са изправени пред дискриминация, унижения и загуба на всякакви човешки права. С разпространение на програмата за поземлената реформа до отдалечените райони и селища с етнически произход, апаратът на ККП се разраства бързо. Партийните комитети и филиалите им, изградени на местно и общинско ниво, се разпространяват по цял Китай. Местните филиали стават говорители в предаването на указанията на Централния комитет на ККП и са на първа линия в класовата борба, подтиквайки селяните да се надигат срещу земевладелците. Почти 100 000 земевладелци загиват по време на тази кампания. В някои райони ККП и селяните избиват целите семейства на земевладелците, пренебрегвайки пол и възраст, използвайки това като начин за пълно унищожаване на земевладелската класа.

Междувременно ККП започва първата вълна на пропаганда, провъзгласявайки, че “Председателят Мао е великият спасител на хората” и че “само ККП може да спаси Китай”. По време на поземлената реформа фермерите без земя получиха това, което искаха с нищожни усилия. Бедни фермери приписаха на ККП заслугата за подобрението на начина си на живот, като с това признаха пропагандата на партията, че тя защитава интересите на народа.

За новоизлюпените земевладелци славното време на “на всеки орач - негова нива” е мимолетно. За две години ККП налага на фермерите редица задължения, като групи за взаимопомощ, начални комуни, напреднали комуни и народни комуни. Използвайки лозунга “жени с вързани крака” (тоест, които се движат с бавно темпо), ККП притиска година след година фермерите да се “хвърлят” в социализма. Със зърнените храни, памукът и олиото, поставени в единна национална покупко-продажбена система, основните селскостопански продукти са изключени от пазарната търговия. В допълнение на това, ККП установява жилищна регистрационна система, която ограничава фермерите от преместване в градовете за работа или живеене. На тези, които се регистрират като жители на провинцията, не се разрешава да закупуват зърно от държавните складове, като техните деца могат единствено да станат фермери, превръщайки с това 360 милиона селско население във втора класа граждани през 1950 година.

Първите пет години след 1978 г., когато системата преминава от комунален живот към домакинска договорна система, доходите на фермерите малко се увеличават и техният социален статус сравнително се подобрява. Въпреки това тази оскъдна печалба се загубва бързо, благодарение на корумпираните селски управници и ценовата диспропорция между селскостопански и промишлени стоки. В резултат на

това съществуващите днес 900 милиона фермери са изпаднали отново в крайна нищета, докато останалата част от Китай постига по-добър стандарт на живот, посредством държавните икономически реформи. Несъответствието в доходите на градското и селското население е драстично и продължава да се увеличава. Появяват се нови земевладелци и заможни фермери в замяна на елиминираните по време на поземлената реформа. Данни, предоставени от Шинхуа (осведомителна агенция и инструмент на държавата) отбелязват, че от 1997 г. “доходите на фермерите от главните зърно-производителни райони и на повечето селски домакинства са в застой; има случаи и на занижаването им”. Отношението на градски към селски доход се увеличава от 1.8:1 през средата на 80-те години до 3.1:1 днес.

II. Реформиране на индустрията и търговията – елиминирание на капиталистическата класа

Местната капиталистическа класа, тази, която притежаваше капиталовложения и живееше в големите и средните градове, също бе обречена на унищожение при управлението на ККП. Докато реформираше китайската индустрия и търговия ККП заявяваше, че капиталистическата класа и работническата класа се различават по същество: първата е експлоатираща, а втората е неексплоатираща класа. По тази логика капиталистическата класа е родена, за да експлоатира и няма да спре, докато не загине; като такава тя може да бъде само унищожена, но не и реформирана. При това условие ККП използва убийството, както и промиването на мозъци, за да трансформира капиталисти и търговци. Капиталистите преуспяваха само когато бяха на страната на правителството; в противоположен случай - изчезваха. Който предадеше авоарите си на държавата и подкрепеше ККП се считаше за незначителен проблем. Но от друга страна, който покажеше несъгласие или се оплачеше от политиката на ККП биваше заклеймен като реакционер и се вземаше на прицел от драконовската диктатура на партията.

В последвалия период на терористично влияние по време на тези реформи, всички капиталисти и собственици на частен бизнес предадоха своите авоари. Много от тях не можаха да понесат това унижение и се самоубиха. Чен И, тогавашен кмет на Шанхай, питал ежедневно: “Колко са парашутистите днес?”, имайки предвид капиталистите, които са се самоубили, скачайки от покривите на сградите през този ден. По този начин ККП бързо се справя с частната собственост в Китай.

Докато изпълнява програмите си за поземлена и бизнес реформи, ККП започва много и масирани кампании за преследване на китайския народ. Те включват: потискане на “контрареволуционерите”, идеологически преобразователни кампании, чистка на анти-ККП кликата, оглавявана от Гао Ганг и Рао Шуши и разследване на “антиреволюционната” групировка на Ху Фенг. [3] От 1951 до 1952 г. ККП инициира движения, наречени “Три антикампании” и “Пет антикампании”, с цел да елиминира корупцията, разхищаването и бюрокрацията в партията, държавата, армията и масовите организации. В действителност обаче ККП използва тези движения, за да взема на прицел и да преследва безброй невинни хора.

Имайки цялостен контрол върху държавните ресурси, ККП ги оползотворява напълно, съвместно с партийните комитети, техните филиали и подфилиали, при всяко политическо движение.

III. Унищожаване на религиите и популярните групи

Друга жестокост, която ККП извършва след създаването на Китайската народна република, е бруталното потъпкване на религията и пълната забрана на всички неправителствени организации. През 1950 г. ККП инструктира местните власти за управление да забранят всички неофициални вероизповедания и секти. ККП заявява, че тези “феодални” подмолни групировки са само инструменти в ръцете на земевладелци, богаташи, реакционери и специални агенти на КМТ, слагайки ги с това в групата на враговете на партията. В тази общонародна кампания държавата мобилизира доверените си класи, за да разкрива и преследва членове на различни религиозни групи. Правителствени органи на различни нива директно са въввлечени в разформироването на такива “суеверни групировки” като християни, католици, таоисти и будисти. ККП нарежда на всички членове на тези църкви, храмове и религиозни фракции да се регистрират в държавните бюра и да се разкаят за своята неофициална дейност. Ако не направят това - следват сурови наказания. През 1951 г. правителството спуска официална наредба, която заплашва с доживотен затвор и смъртна присъда тези, които продължат своята дейност като неофициални организации.

Този ход подлага на преследване голям брой добросърдечни и миролюбиви вярващи. Непълна статистика посочва, че през 1950 г. ККП преследва, включително до смърт, над три милиона религиозни вярващи и членове на тайни секти. Партията извършва обиски в почти всички домове в страната, като подлага на разпит всеки и разбива статуите на Бога на кухнята, който е почитан традиционно от китайските селяни. Екзекуциите затвърждават посланието на ККП, че комунистическата идеология е единствената законна идеология и единствената законна вяра. Скоро след това се появява и понятието “патриотични” вярващи, които са единствените облагодетелствани от закрилата на Конституцията на страната. В действителност независимо в каква религия вярва човек, критерият е един: да се следват нарежданията на ККП и да се признае, че ККП е над всички религии. Така, ако сте християнин, ККП е Богът на християнския Бог. Ако сте будист, ККП е Буда-та на Буда. Ако сте мюсюлманин, ККП е Аллах-ът на Аллах. А, когато ставаше дума за живия Буда в Тибетския будизъм, ККП ще се намеси и ще избере кой да бъде този жив Буда. По същество ККП не ви дава друг избор, освен да казвате и правите това, което тя изисква от вас да казвате и правите. Всички вярващи бяха принудени да осъществяват целите на ККП, поддържайки собствената си вяра само на думи. Неизпълнението на това ги прави обект на репресии и диктатура от страна на партията.

Двайсет хиляди християни правят проучване сред общо 560 000 християни в домашни църкви на 207 града от 22 провинции на Китай. То установява, че 130 000 от посетителите на домашните църкви са под държавно наблюдение. До 1957 г. ККП избива над 11 000 религиозни привърженици, като произволно арестува и изнудва за пари много повече. С унищожаване на земевладелската и капиталистическата класа, и преследване на голям брой богопочитащи и миролюбиви хора, ККП разчиства пътя за превръщането на комунизма в най-всеобхватната религия на Китай.

IV. Антидяското движение – промиване на мозъци в национален мащаб

През 1956 г. група унгарски интелектуалци сформират Кръга на Петьофи, който критикува унгарското правителство и участва във форуми и дебати. Тази група разпалва общонародна революция в Унгария, която бива потушена от Съветската армия. Това дава идея на Мао Цзедун. През 1957 г. той призовава китайските

интелектуалци и останалите антикомунисти да “помогнат на ККП да се коригира”. Този ход, известен като “Движението на стоте цвята” следва лозунга “нека сто цвята да цъфтят и сто школи на мисълта да се състезават”. Неговата цел е да примамва “антипартийните елементи сред народа”. В писмото си до местните партийни секретари през 1957 г., Мао Цзедун говори за своето намерение да “изведе змиите от дупките им”, като ги остави да изкажат свободно мнението си как да се помогне на ККП да коригира себе си.

Лозунги насърчават хората да изкажат открито мнението си и обещават да няма репресивни мерки – партията “няма да е дребнава и да връзва кусури, няма да удря с пръчката, няма да обижда и да заклеява, и няма да търси отговорност след това”. Въпреки това по-късно ККП започва “антидясното движение”, обявявайки 540 000 души от осмелилите се да изкажат мнение за “десни”. 270 000 от тях загубват държавните си постове, а 230 000 са заклеени като “средно десни” или “антисоциалистически елементи”. Мао Цзедунските политически трикове за преследване на хора включват: подмамване на хората с различно мнение да го изкажат; осъждане на хора без подобаващ съдебен процес; под претекст да спасява хора, докато в действителност безмилостно ги атакува.

Какви всъщност бяха “реакционните думи”, които докараха на много десни и антикомунисти почти 30-годишно изгнание в най-отдалечените краища на страната? Тези “три главни реакционни теории”, превърнали се по това време в мишена на интензивни нападки, се състоят от няколко речи на Луо Лонгджи, Джанг Воджун и Чу Анпинг. Внимателното разглеждане на това, което те казват и предлагат, говори, че техните желания са били доста доброжелателни.

Луо предлага да се сформира обединена комисия от ККП и различните “демократични” партии, за да се разследват отклоненията в “Трите антикампании”, “Петте антикампании” и движенията за прочистване от реакционерите. Самият Министерски Съвет често предоставя материали на Политическия консултативен комитет и Народното събрание за наблюдение и оценка, а Джанг прави предложение Политическия консултативен комитет и Народното събрание да бъдат включени във вземането на решенията.

Предложението на Чу се състои в това, че понеже има хора извън ККП, които също имат добри идеи, увереност в себе си и чувство за отговорност, няма нужда да се назначават членове на ККП за ръководители на всички работнически подразделения или на техните колективи, независимо от големината им. Също така няма нужда всичко важно или второстепенно да бъде изпълнено по начина, по който членовете на ККП предлагат. И тримата изразяват готовността си да следват ККП и никое от техните предложения не излиза извън границите на известните думи на писателя и критик Лу Шин (1881 г. – 1936 г.): “Учителю мой, дрехата ви е станала мръсна. Моля, свалете я, аз ще я изпера за Вас”. Техните думи, както и думите на Лу Шин, изразяват послушание, подчинение и почит.

Никой от порицаните “десни” не предлага ККП да бъде свалена от власт; всичко което те казват е градивна критика. Въпреки това точно заради тези предложения десетки хиляди хора загубват свободата си. Следват допълнителни кампании като “доверяване на ККП”, “изкореняване поддръжниците на твърдата политика”, движението на “Трите нови анти”, изпращане на интелектуалци в отдалечените райони на принудителен труд и залавяне на десните, пропуснати първия път. Всеки, който прояви разногласие с ръководителя на работното си място е заклеен, че е срещу ККП. Партията ги подлага на непрестанна критика или ги изпраща в трудово-възпитателни лагери. Понякога премества цели семейства в отдалечени райони или лишават децата им от правото да отидат в колеж или в армията. Не им разрешава да кандидатстват за работа в областта, където живеят. Семействата губят правото си на сигурна работа и

обществено здравеопазване. Те са зачислявани в категорията на фермерите, превръщани в парии дори сред класата на второкласните граждани.

След преследването на интелектуалците, някои от високообразованите лица развиват двуличен характер. Те следват отблизо “Червеното Слънце” и се превръщат в “назначените интелектуалци” на ККП, които правят и казват това, което ККП изисква. Други се дистанцират от политиката. Оттогава насам китайските интелектуалци, които се предполага, че имат чувство на отговорност към нацията, са принудени да мълчат.

V. Великият скок - сътворяване на лъжи, за да се изпита предаността на хората

След антидясното движение, Китай започва да изпитва страх от обективната реалност. Всеки е бил въввлечен в слушане на лъжи, съчиняване на лъжи, измисляне на неверни случаи, отбягване и укриване на истината чрез лъжа и слухове. Великият Скок беше общонационално упражнение за надлъгване. Хората от цялата страна, под напращането на злия призрак на ККП, извършиха многобройни абсурдни дела. И двете страни - лъжци и излъгани, бяха измамани. В тази кампания на лъжи и абсурдни действия, ККП имплантира своята яростна, пагубна енергия в съзнанията на интелектуалците. По това време много хора пяха песента, насърчаваща Великия Скок: “Аз съм Великият Емералдов Император, аз съм Драконът Цар, аз мога да преместя планини и реки, ето аз идвам.” Политически задачи като “да се достигне повсеместно производство на зърно от 75 000 кг от хектар”, “да се удвои производството на стомана” и “да се надмине Великобритания за 10 години и САЩ за 15 години”, се спускаха година след година. Последствията от тях бяха общонационален глад, който отне живота на милиони хора.

По време на Лушанският пленум през 1959 г., виждането на всички участници съвпада с мнението на генерал Пинг Дихюай [4], че Великият Скок, инициран от Мао Цзедун, е безразсъдно. Независимо от това, никой не смее да каже нищо. Решението дали да се подкрепи политиката на Мао маркира линията между лоялността и предателството или с други думи, между живота и смъртта. В древната история, в която Жао Гао [5] твърди, че еленът е кон, той добре знае разликата между елен и кон, но го прави нарочно, за да провери и контролира мнението на хората. Резултатът от Лушанския пленум е, че генерал Пинг Дихюай е принуден да подпише резолюция, с която се самокритикува и самоизключва от централното управление. По подобен начин в последните години на Културната революция, Дън Сяопин е принуден да гарантира, че никога няма да подава апелационни жалби срещу решенията на правителството да го отстрани от постове му.

Хората обикновено си извличат поуки от минали уроци и трупат опит. Но ККП цензурира средствата за масова информация, лишавайки хората от възможността да си извадят поуки от грешките на политиката на китайското правителство. Това оказва влияние върху съзнанието на хората, снижавайки способността им за критично мислене. При последните партийни кампании, всяко поколение слуша мнението само на партията и няма понятие от противоположни начини на мислене. В резултат на това новите движения се преценяват само въз основа на силно ограничените знания от историята. Така ККП разчита на цензурата да държи хората невежи, за да прокара своята насилствена идеология.

VI. Великата Културна революция – преобръщане на света с главата надолу

Не може да се разисква обсебването на Китай от злия призрак на ККП, без да се спомене за Великата културна революция. През 1966 г. нова вълна на насилие залива Китай; червеният терор загубва контрол над себе си и покрива всяко кътче на страната. Писателят Чин Му описва Културната революция с мрачни краски:

“Това беше наистина явна катастрофа: [ККП] хвърли в затворите милиони хора заради връзката им с [взет на прицел] член от семейството им, отне живота на други милиони, разби семейства, направи от децата хулигани и подлеци, изгори книги, събори древни сгради и унищожи надгробните плочи на древни мъдrecи, извършвайки всевъзможни престъпления в името на революцията”.

Данни сочат, че броят на неестествените смъртни случаи в Китай по време на Културната революция достига 7.73 милиона

Хората смятат погрешно, че насилието и кръвопролитията по време на Великата културна революция станаха най-вече по време на размирните движения, и че Червената Охрана, и революционерите, извършиха кланетата. Но хиляди, официално публикувани китайски годишни отчети по райони, показват, че най-много неестествени смъртни случаи има не през 1966 г., когато Червената Охрана контролираше повечето държавни организации, нито през 1967 г., когато революционерите се сражаваха с различните групи, използвайки военно оръжие, а през 1968 г., когато Мао си възвърна властта, посредством “революционните комитети”. Убийците в тези позорни случаи често бяха офицери и войници от армията, въоръжени милиционери и членове на ККП от всички нива на правителството.

Следващите примери илюстрират как насилието по време на Културната революция идваше от политиката на ККП и китайското правителство, а не от разюзданото, екстремистко поведение на Червената Охрана. Партията прикриваше както своята директна намеса в кампанията, така и нарежданията си, дадени от партийни лидери и правителствени лица.

През август 1966 г. Червената Охрана изсели в селата жители на Пекин, които бяха категоризирани в миналите кампании като “земевладелци, заможни фермери, реакционери, зли елементи и десни”. Непълна официална статистика показва, че 33 695 дома са обискирани и 85 196 жители на Пекин са изселени от града в селата, откъдето произхождат родовете им. Червената Охрана бе повсеместният изпълнител на тази политика, изселвайки над 400 000 градски жители в селата.

Всъщност ККП планува кампанията на изселване дори преди Великата културна революция. Предишният кмет на Пекин Пенг Джен, заявява, че жителите на Пекин трябва да са идеологически чисти като “витрини и кристали”, имайки предвид, че жители с лоша политическа категоризация (тоест те или техни родители да са заклеймени като “земевладелци, заможни фермери, реакционери, зли елементи и десни”) ще бъдат изселени от столицата. През май 1966 г. Мао нарежда на своите подчинени да “закрилят столицата” и създава столична работна група, ръководена от Ие Джианинг, Янг Ченгу и Ши Фуджи. Една от задачите на тази група е да използва полицията, за да изсели жителите на Пекин с лоша политическа категоризация.

Тези данни помагат да се разбере защо правителството и полицейските отдели не се намесиха, а по-скоро подкрепиха Червената Охрана в претърсването на домовете и изселването на повече от два процента от жителите на Пекин. Министърът на обществената сигурност Ши Фуджи изиска полицията да не се намесва в действията на Червената Охрана и да я снабдява с информация и съвети. Червената Охрана

просто бе използвана от партията за изпълнение на заплануваните действия. Организациите на Червената Охрана бяха структурирани под директното нареждане на партийни ръководители. Много новини, идващи от Червената Охрана, биваха проверявани и публикувани от Държавния Съвет. Въпреки подкрепата от Червената Охрана, в края на 1966 г. ККП заклейми членовете ѝ като контрареволуционери и ги хвърли в затворите.

В провинцията изселените пекинските жители с лоша политическа категоризация се сблъскаха с още по-голямо преследване. На 26 август 1966 г. нареждане на Ши Фуджи е спуснато до участъка на полицейското управление в Дашинг. Той иска местната полицията да подпомага Червената Охрана с информация и помощ при нахлужванията и претърсването на домовете на “петте черни класи”.

Позорното „Клане в Дашинг” [6] започва директно с нарежданията в полицейския участък; организаторите са директорът и партийният секретар на полицейския участък, а убийците са повечето милиционери, които не пощадяват дори и децата.

Заради “добро държане” по време на избиването много хора са приети за членове на ККП. Според непълна статистика за провинцията Гуангши, в избиването са въввлечени около 50 000 членове на ККП. 9000 от тях са приети в партията след като са извършили убийство. Други над 20 000 извършват убийство след приемането им, а над 19 000 от останалите партийни членове са свързани по един или друг с убийства.

Класовата теория по време на Великата културна революция се прилага и при побоищата. Лошите го заслужават, ако са бити от добрите. Достойно бе един лош да бие друг лош. Недоразумение бе един добър да бие друг добър. Тази теория, измислена от Мао, се разпространи широко сред революционните движения. Насилия и кръвопролития бяха широко разпространени в резултат на мисленето, че враговете на класовата борба заслужават всякакво насилие.

От 13 август до 7 октомври 1967 г. милиционери от областта Дао на провинция Хунан избиват членове на организацията “Шианджианг вятър и гръм” и “петте черни класи”. Избиването продължава 66 дни; убити са 4519 души от 2778 дома в 468 общини от 36 окръга на 10 области. Общо 9093 души са убити в района, 38 процента от които са от “петте черни класи”, а 44 процента са деца на хората от “петте черни класи”. Най-възрастният убит е на 78 години, а най-младият – бебе на 10 дни.

Това е само един случай в малък район по време на Културната революция. Във Вътрешна Монголия (област в Китай), след учредяването на “революционен комитет” в началото на 1968 г., движението за очистване на класите срещу “Вътрешната народна партия” избива над 350 000 души. През 1968 г. десетки хиляди от провинция Гуангши участват в масовото клане на “Организация 442”, избивайки 110 000 души.

Такива случаи показват, че тези мащабни действия на насилствено избиване по време на Културната революция произлизат от директните подстрекателства и заповеди на лидерите на ККП, които употребяват и разрешават да се прилага насилие, за да се преследват и убиват граждани.

Ако по време на поземлената реформа ККП използва селяните за свалянето на земевладелците и завземането на земята, а по време на индустриалната и търговската реформа използва работническата класа, за да сваля капиталистите и да завземе собствеността им, при антидясното движение партията елиминира всички интелектуалци с противоположни виждания; тази борба показва, че никоя от класите не бе в безопасност по време на Културната революция. Дори и да сте от работническата класа или да сте селянин, използван от партията, ако гледната ви точка се различава от тази на ККП, животът ви ще е в опасност. Тогава в края на краищата, за какво бе всичко това?

Целта бе да се установи комунизъм като единствена, всеобхващаща, безусловно управляваща религия в цялата страна, контролираща не само телата, но и съзнанията на хората.

Културната революция издигна до кулминация култа към ККП и личността на Мао. Теорията на Мао трябваше да се наложи като доминираща във всичко - вижданията на един човек трябваше да се насаждат в съзнанията на десетки милиона хора. Нещо, което е уникално за Великата културна революция е, че тя не класифицира какво не може да се прави. Вместо това набляга на “какво може да се прави и как да се направи. Нищо извън рамките на това, не може да се прави или даже да се помисли”.

По време на Културната революция всеки в страната изпълняваше религиозно подобен ритуал: “питай за инструкции сутринта и докладвай вечерта”. Всеки ден: изпращайте уважителни поздравления на Председателят Мао по няколко пъти, пожелавайки му безгранично дълголетие. Почти всеки грамотен човек беше писал изявления за самокритика и рапортуване на мислите си. Цитати на Мао като: “води жестока борба с всяка една мисъл на егоизъм” и “изпълнявай нарежданията, независимо дали разбираш целите; тях ще ги схванеш в процеса на изпълнението“, бяха повтаряни многократно.

Само един “Бог” (Мао) се разрешаваше да се почита; само един вид книги (на Мао) се разрешаваше да се четат. Това се разгърна така бързо и до такава степен, че хората не можеха да си вземат храна в столовете, ако не декламираха цитатите на Мао или не отправяха поздравии към Мао. Когато се пазаруваше, пътуваше се в автобус и дори, когато се говореше по телефона, трябваше да се издекламира цитат от Мао, даже да бе неуместен. Хората правеха това фанатично или цинично, като всеки беше под контрола на злия призрак. Лъжи, толериране на лъжи и разчитане на лъжи се превърна в част от живота на китайския народ.

VII. Ерата на икономическата реформа – насилието продължава

Културната Революция бе период, изпълнен с кръв, убийства, печал, загуба на усещане за добро и лошо и размяната на бялото с черно. След Културната революция най-високият пост бе като въртяща се врата, където ККП и правителството ѝ смениха шест лидери за 20 години. Частната собственост се върна в Китай, разликата в стандарта на живот между града и селото се повиши, пустинната част на страната се увеличи драстично, реките изчезнаха, наркоманията и проституцията нараснаха. Всички “престъпления”, срещу които ККП се бори, сега бяха разрешени.

Безмилостното сърце на ККП, нейната нечестива природа, злонамерените ѝ действия и способността ѝ да води страната към унищожение, се засилиха. При избиването на площад Тянанмън през 1989 г., партията мобилизира армия и танкове, за да изстреби студентите, събрали се на площада. Яростното преследване на практикуващите Фалун Гонг (мирна медитативна практика), е още по-жестоко. Политическото управление на китайското правителство все още се основава на философията на ККП за борба и насърчаване на насилието. Тя става само по-измамна.

Законодателство: ККП никога не престава да създава конфликти сред хората. Тя осъди голям брой хора, обвинявайки ги, че са реакционери, антисоциалисти, лоши елементи и членове на зли култове. Тоталитарната природа на ККП продължава да е в противоречие с всички останали граждански групи и организации. В името на

поддържане на “социалната стабилност”, партията продължава да променя конституцията, законите и регулациите и да преследва като реакционер всеки, който не е съгласен с правителството.

През юли 1999 г. Цзян Цзъмин (лидер на ККП и президент на Китай по това време) взема лично решение, което е в противовес с волята на повечето членове на Политбюро - да елиминира Фалун Гонг за три месеца; клевети и лъжи заливат отново страната. След интервю на Цзян Цзъмин пред френската медия „Le Monde”, където той обявява Фалун Гонг за “зъл култ”, китайската пропаганда бързо публикува статии, упражнявайки натиск върху всички в страната да се обърнат срещу Фалун Гонг. Накрая Народното събрание е принудено да приеме неопределеното “решение” за справяне със зли култове; скоро след това Върховният народен съд и Върховната народна прокуратура издават съвместно “обяснение” на това “решение”.

На 22 юли 1999 г. осведомителна агенция Шинхуа публикува речи на лидери от организационния и пропагандния отдел на ККП, подкрепящи преследването от Цзян на Фалун Гонг. Китайският народ е оплетен в преследването просто, защото това бе решение на партията; той може само да изпълнява нарежданията, без да смее да изказва възражения.

През последните пет години правителството използва една четвърт от финансовите ресурси на Китай, за да преследва Фалун Гонг. Всеки в страната трябваше да премине тест: всеки, който признае, че практикува Фалун Гонг и откаже да спре да го практикува бива уволнен от работа и осъден на принудителен труд. Практикуващите Фалун Гонг не правят никакви закононарушения, не изменят на страната, нито се обръщат срещу правителството; те само вярват в “Истина, Доброта, Търпение”. Въпреки това стотици хиляди са хвърлени в затворите. Независимо, че информацията се укрива, по данни на семействата им, измъчени до смърт са над 1100 души, а броят на непотвърдените смъртни случаи, е много по-голям.

Медии: На 15 октомври 2004 г., базираният в Хонг Конг вестник „Уенуейпао” съобщава, че 20-ят сателит на Китай се е завърнал на Земята, падайки и разрушавайки къщата на Хуо Джию в град Пенглай, област Дейин на провинция Сичуан. Репортерът цитира Ей Ючинг, директор на държавната служба на областта Дейин, който казва, че има потвърждение, че “черната буца” е сателитът. Ей Ючинг е и местния заместник-ръководител на проекта по завръщането на сателита. Осведомителната агенция Шинхуа обаче съобщава само времето на завръщане на сателита, като набляга, че това е 20-и научно-технически експериментален сателит, завърнал се обратно в Китай. Шинхуа не споменава нищо за това, че сателитът е разрушил къща. Това е типичен пример за общоприетата практика на китайските медии за съобщаване на новини, които под инструкциите на партията казват добрите и скриват лошите факти.

Лъжи и оклеветавания, публикувани във вестниците и излъчени по телевизията, подпомагат значително в изпълнението всички политически движения на ККП в миналото. При партийна заповед, всички средства за масова информация в страната ще съобщят това, което партията иска да съобщят. Когато партията иска да започне антидясното движение, медиите от цялата страна ще съобщават за престъпленията на десните. Когато партията искаше да учреди народните комуни, цялата страна започна да възхвалява добродетелите на народните комуни. Още в първия месец от преследването на Фалун Гонг всички медии клеветиха Фалун Гонг многократно през най-гледаното време на деня, с цел да промият мозъците на хората. Оттогава Цзян Цзъмин използва всички медии, за да фабрикува и разпространява една след друга лъжи и клевети за Фалун Гонг. Това включва усилията да се подбуди национална омраза срещу Фалун Гонг, чрез съобщаване на неверни новини за това, че практикуващите Фалун Гонг извършват убийства и се самоубиват. Пример за такъв лъжлив репортаж е инсценираното “Самозапалване на Тянанмън”, който беше разкритикуван от Обединените Нации, Женева, от неправителствената организация

"Международно развитие на образованието", като правителствено инсценирано действие за заблуждаване на хората. За последните пет години нито един китайски вестник или телевизионна станция не са съобщили верен факт за Фалун Гонг.

Китайците са свикнали с такива репортажи от неверни новини. Висш репортер на осведомителната агенция Шинхуа веднъж каза: "Как можеш да се довериш на репортаж от Шинхуа?". Хората дори описват китайската новинарска медия като кучето на партията. Има народна песен: "Това е куче, отгледано от партията, охраняващо вратата на партията. То ще ухапе всеки, който партията му каже да ухапе и ще го ухапе толкова пъти, колкото пъти партията му каже".

Образование: В Китай образованието се превърна в още един инструмент за контрол на хората. Първоначалната му цел бе да развие интелектуалци, които имат знание и правилна преценка. Знанието се отнася до разбиране на информацията; преценката се отнася до процес на проучване и способността да се анализира и прилага това знание, като в този процес се стимулира умственото и духовното развитие. Тези, които имат знание, без подкрепата на преценката, са известни като книжни плъхове. Интелектуалците с праведна преценка бяха разглеждани в китайската история като съвестта на обществото. Но под контрол на ККП, китайски интелектуалци със знание и без преценка, както и такива със знание, които не смеят да упражнят своята преценка, можеше да се намерят под път и над път.

Образованието в училищата наблягаше на обучаването на учениците как да не правят нещата, които партията не иска те да правят. В последните години всички училища започнаха да преподават политическа история и история на ККП с обединени учебници. Учителите не вярваха в съдържанието на текста, при все това, противно на волята си, трябваше да го преподават. Учениците не вярваха нито в текста, нито на своите учители, но трябваше да запомнят всичко от този текст, за да вземат изпитите си. Напоследък в приемните изпити на колежи и висши учебни заведения бяха включени въпроси за Фалун Гонг. Кандидат-студентите, които не знаят шаблонните отговори, не получават висока оценка и губят възможността да влязат в добър колеж или висше учебно заведение. Ако студент или ученик се осмели да каже истината незабавно е изключван от учебното заведение, без право на по-нататъшно образование.

В обществената образователна система, благодарение влиянието на вестници и документи и на много известни поговорки, като: "Ние приемаме всичко, на което нашия враг се противопоставя; ние се противопоставяме на всичко, което нашия враг приема", се гледа като на факти. Отрицателният ефект е широко разпространен: в сърцата на хората е инжектирана отрова, която измества доброжелателството и унищожава добродетелта и стремежа да се живее в мир, и хармония.

През 2004 г. Китайският информационен център анализира проучване, направено от „Сина Нет Китай“, което показва, че 82.6 % от китайската младеж е съгласна с това, че жени, деца и затворници може да се малтретират по време на война. Този резултат е скандален. Но той отразява начина на мислене на хората, най-вече на младото поколение, при което липсва елементарно разбиране за управление с великодушие и човечност.

На 11 септември 2004 г. мъж насече фанатично 28 деца в град Суджоу. На 20-и същия месец, мъж от провинцията Шандонг нападна с нож и рани 25 ученици от началното училище. Някои начални учители принуждават учениците си да правят саморъчни фишеци, част от акции за събиране на средства за училището, което е довело до експлозии и загиване на ученици.

Политика: ККП често използва заплахи и принуда, за да обезпечи осъществяването на своя курс. Едно от средствата са политическите лозунги. Дълъг период от време ККП

използва броя на лозунгите, като главен критерий за политически принос. По време на Културната революция за една нощ Пекин се превърна в “червено море” от плакати. Надписи като: “Долу управляващите капиталисти в партията” бяха навсякъде. По ирония на съдбата, в селата плакатите бяха скъсени до: “Долу управляващата партия”.

Наскоро, за да насърчи Закона за опазване на горите, отделът по горите и всичките му станции и служби наредиха да се закачат строго определен брой лозунги. Ако нормата не се спази се смята, че задачата не е изпълнена. Така низши държавни административни служби налепиха много лозунги, например: “Който пали планините ще отиде в затвора”. В проекти за контролиране на раждаемостта имаше дори позастрашителни лозунги като: “Ако един наруши закона, цялото село ще бъде стерилизирано”, “По-добре още един гроб, отколкото още едно бебе”, или “Ако той не се стерилизира както подобава ще му съборим къщата; ако тя не абортира както подобава ще конфискуваме кравите и оризовите ѝ полета”. Дори имаше лозунги, които бяха в несъответствие с човешките права и конституцията, например: “Ако не си платите данъците днес, утре ще спите в затвора”.

Лозунгът всъщност е форма на реклама, но с по-директна и повтаряща се природа. Затова китайското правителство често използва лозунгите като средство да прокара политически идеи и становища. Политическите лозунги могат също да се разглеждат като думи на правителството към народа. Независимо от това, в тези лозунги, разгласяващи политическите линии на партията, не е трудно да се прозре насилието и жестокостта.

VIII. Промийте всички мозъци в страната и я направете “Мозъчен затвор”

Най-смъртоносно оръжие, което ККП използва, за да поддържа своето тиранично управление, е ръководната си мрежа. По добре организиран маниер, ККП налага манталитет на послушание във всеки един от гражданите. Няма никакво значение дали партията си противоречи или постоянно сменя политическите си курсове, стига да може методично да систематизира начини за лишаване на хората от елементарни човешки права. Пипалата на правителството са навсякъде. Независимо дали са в селото или града, гражданите са управлявани от така наречените квартални или общински комитети. За женитба, развод или дете, трябва да се получи одобрението на тези комитети. Партийната идеология, нейния начин на мислене, организации, социална инфраструктура, пропагандни механизми и административна система, обслужват единствено и само диктаторските ѝ цели. Партията, посредством правителството, се стреми да контролира мислите и действията на всеки индивид.

Проявата на бруталния контрол над народа от ККП не се изчерпва само с нанесените телесни мъчения. Тя също принуждава хората да загубят способността си да мислят независимо като ги прави страхливци по отношение на открито изказване на мнението им. Целта на управляването на ККП е да промие мозъците на своите собствени граждани, да ги накара да мислят като нея, да говорят като нея и да правят това, което тя иска. Има поговорка: “Политиката на партията е като Луната, сменя се на всеки 15 дни”.

Независимо колко често се сменя курсът на партията, всеки в страната трябва да го следва изкъсо. Когато бивате използвани като средство за нараняване на другите, трябва да благодарите на партията, че е оценила силата ви; когато вие сте наранен, трябва да благодарите на партията, че ви е “дала урок”; когато сте дискредитирани и ККП ви възстанови, трябва да благодарите на партия за великодушието,

непредубедеността и способността да поправя грешките. ККП господства посредством непрекъснати цикли на потискане и възстановяване.

След 55 години на деспотизъм ККП заключи съзнанието на нацията като го ограничи в рамките на разрешеното от нея. Да се мисли извън рамките на това се смята за престъпление. След безбройните критики и разпити, глупостта се възхвалява като мъдрост, мерзавството е начин за оцеляване. В съвременното общество на Интернет, което е главно средство за обмяна на информация, ККП дори изисква от хората да упражняват самодисциплина и да не четат новини от чужбина, нито да отиват на Интернет-страници с ключовите думи “човешки права” и “демокрация”.

Курсът на ККП за промиване на мозъците на народа е нелеп, брутален и жалък, при все това, е вездесъщ. ККП изкриви нравствените ценности и принципи на китайското общество, и напълно пренаписа националните стандарти за поведение и стил на живот. Тя неспирно използва изтезаващи физиката и психиката методи, за да затвърждава диктатурата си и да се превърне в абсолютен орган на всеобхващащата “ККП религия”.

Заключение

Защо ККП трябва постоянно да се бори, за да поддържа властта си? Защо ККП вярва, че докато съществува живот, борбата е вечна? За постигане на тази цел ККП не се двоуми да извършва убийства, нито да съсипва екологията, нито се интересува, че по-голяма част от фермерите и много от жителите по градовете живеят в нищета.

Дали заради идеологията на комунизма ККП върви през вечната борба? Отговорът е “Не”. Един от принципите на комунистическата партия е да премахне частната собственост, това тя се опита да направи, когато дойде на власт. ККП вярваше, че частната собственост е основния причинител на всички злини. Независимо от това след икономическата реформа през 1980 г., частната собственост отново бе разрешена в Китай и дори бе защитена от конституцията. Използвайки проникателността си хората могат да прозрат, че в измамното си 55-годишно управление, ККП разигра драмата на преразпределение на собствеността. След няколко цикъла на такова преразпределение, ККП просто превърна чуждия капитал в своя собственост.

ККП представя себе си като “пионер на работническата класа”. Нейната задача е да унищожи капиталистическата класа. Но сега частни разпоредби на ККП недвусмислено разрешават в партията да се приемат капиталисти. Членовете на ККП вече не вярват в партията и комунизма. Това, което е останало от партията, е празната черупка от същността ѝ.

Дали дългогодишната борба на ККП не бе, за да предпази нейните членове от продажност и корупция? Отново “Не”. Петдесет и пет години ККП е на власт и корупцията, незаконното присвояване, незаконното поведение и действия, които са в ущърб на народа и нацията, са навсякъде сред служителите на ККП в страната. От общо 20 милиона партийни служители през последните години, 8 милиона са били съдени и наказани за престъпления, свързани с корупция. Около един милион всяка година подават жалби срещу подкупни служители, които не се разследват. От януари до септември 2004 г. китайското Бюро за чужда валута разследва случаи на нелегални разрешения за валутна обмяна в 35 банки и 41 компании, като разкрива нелегални сделки за 120 милиона щатски долара. Според статистика от последните години многобройни държавни служители са обсебили и присвоили суми, равняващи се на стотици милиони щатски долари.

А дали пък борбата не целеше да се подобри образованието и съзнанието на хората, и да се поддържа интереса им към националните дела? Отговорът отново е “Не”. В днешен Китай материалните стремежи са необуздани и хората губят традиционните си добродетели на почтеност. Да заблуждават близки и да мамят приятели вече се е превърнало в правило. Много китайци са равнодушни или отказват да говорят по много важни въпроси като човешките права или преследването на Фалун Гонг. Да се крият мислите и да не казва истината са станали основни умения за оцеляване в Китай. Същевременно ККП използваше всеки удобен случай да подбужда общественото чувство на национализъм. Например ККП организира китайци да хвърлят камъни по американското посолство или да горят американското знаме. Към китайския народ се отнасяха или като към покорна маса или като към яростна банда, но никога като към граждани с гарантирани човешки права.

Според Канг Юей (1858 г. - 1927 г.), известен реформистки мислител от късния период на династията Чинг, нравоучителните принципи на Конфуций и Менций са крепели основите на социалния ред и държавната мощ. “Ако всички тези принципи се изоставят хората няма да имат закони, които да следват и няма да различават доброто от злото. Те ще загубят пътя си... Тао (законът) ще бъде унищожен”. [7]

Целта на класовата борба на ККП е да създава непрекъснат хаос, чрез който се установява като единствената управляваща партия в Китай, прилагайки партийната си идеология да държи под контрол китайския народ. Държавните учреждения, войската и медиите, са все инструменти, използвани от ККП за поддържане на диктатурата ѝ. Докарвайки неизлечими болести на Китай, ККП сама е на ръба на отказване от престола си, нейното рухване е неизбежно.

Някои хора се безпокоят, че в страната ще настане хаос, ако ККП се разпадне. Кой ще заеме мястото ѝ, за да управлява страната? В петхилядната история на Китай, 55-те години на управление на ККП са като мимолетна сянка. За нещастие обаче през този кратък период от време ККП разби китайските традиционни вярвания и ценности; унищожи традиционните нравствени принципи и социална структура; превърна загрижеността и любовта на хората в критика и омраза; замени почитането на Небето и Земята с арогантността на “човешката завоевателна природа”. Тези щети опустошиха социалната, нравствената и екологичната системи, поставяйки Китай в дълбока криза.

В историята на Китай всеки великодушен лидер разглежда любовта към хората, грижата за тях и тяхното образование като основен дълг на управлението. Човешката природа естествено се стреми към доброта и ролята на управлението е да пусне в ход тази инстинктивна човешка способност. Менций казва: “Това са хората: тези, които получават постоянна подкрепа ще имат верни сърца, а тези, без постоянна подкрепа няма да са с верни сърца”. Образование без благополучие е неефективно; тираничните лидери, които не изпитваха любов към народа и които избиха невинните, са презрени от китайския народ.

През петте хиляди години на китайска история е имало много човеколюбиви лидери като император Йяо и император Шун в древно време, император Уен и император У от династията Жоу, император Уен и император Джинг от династията Хан, император Танг Тайзонг от династията Танг, император Кангши и император Чиянлонг от династията Чинг. Процъфтяването, на което народът се е радвал при тези династии, е в резултат на прилагането на небесния Тао (закон) при управлението, следвайки учението за средата (“златната среда”) и стремейки се към мир и хармония. Отличителните черти на добрият лидер, са оползотворяване на добродетелните и надарените хора, приемане на различни мнения, прокарване на справедливост и мир, даване на хората на това, от което имат нужда. Така населението ще се подчинява на законите, ще поддържа благоприличие, ще живее щастливо и ще работи ефективно.

Наблюдавайки световните дела, ние често се питаме кой определя дали една държава ще процъфти или изчезне, независимо, че знаем, че издигането и падането на всяка нация си има своите причини. Когато ККП си отиде можем да очакваме, че мирът и хармонията в Китай ще се завърнат. Хората пак ще станат истински, добри, скромни и толерантни, и страната отново ще се грижи за основните нужди на хората, а всички професии ще процъфтят.

Бележки

- [1] Из “Анали на храни и стоки” от история на бившата династия Хан (Хан Шу)
- [2] Чиян Боченг, Ориенталска Култура, четвърто издание, 2000 година.
- [3] Гао Ганг и Рао Шуши бяха членове на Централния комитет. След неуспешен опит да завземат властта през 1954 г. са обвинени в заговор за разцепване на партията, а по-късно са изключени от ККП. Ху Фенг, учен и литературен критик, се противопоставя на несъдържателната литературна политика на ККП. През 1955 г. той е изгонен от партията и е осъден на 14 години затвор.
- [4] Пинг Дихюай (1898 г. - 1974 г.): китайски комунистически генерал и политически лидер. Пинг е главнокомандващ във войната в Корея, заместник министър-председател на Държавния съвет, член на Политбюро и министър на отбраната от 1954 г. до 1959 г. Отстранен е от държавните постове след несъгласието си с левичарските подходи на Мао на Лушанския Пленум на ККП през 1959 година.
- [5] Жао Гао (? - 210 г. пр.н.е.): Главен евнух по време на династията Чин. В 210 г. пр.н.е. след смъртта на императора Чин Ши Хуанг, тримата - Жао Гао, първият министър Ли Си и вторият син на императора Ху Хай - подправят две от завещанията на императора, провъзгласявайки Ху Хай за новия император и нареждайки на коронования принц Фу Су да се самоубие. По-късно между Жао Гао и Ху Хай се поражда конфликт. Жао докарва елен в императорския съд и казва, че е кон. Само шепа от длъжностните лица там се осмеляват да не се съгласят и да кажат, че е елен. Жао Гао решава, че те са срещу него и ги отстранява от управлението.
- [6] Клането в Дашинг става през 1966 г. по време на смяната на партийното ръководство в Пекин. Министърът на обществената сигурност тогава Ши Фуджи, изнася реч на събрание на Бюрото по обществена сигурност в Пекин относно ненамесата в действията на Червената Охрана срещу “петте черни класи”. Подобна реч се подема бързо и на събрание на Постоянният комитет на бюрото по обществена сигурност в Дашинг. След това събрание Бюрото предприема действия и формира план за подбуждане на масите в Дашинг да избият “петте черни класи”.
- [7] По Канг Юей, “Сбирка от политически трудове” 1981 г. Джонгхуа Джуию.

(Текстът е обновен на 20 септември 2005 г.)

Част 4: Китайската комунистическа партия се противопоставя на природата

The Epoch Times 14 декември 2004г.

Това е четвъртият от Девем Коментара за ККП /Nine Commentaries on the Communist Party/

Предисловие

Плакат, показващ Червената Охрана, която извършва побои, унищожава частна собственост и нахълтва по домовете. Лозунгът на картината гласи: “Унищожи стария свят; изграждай нов свят”.

Китайците обръщат сериозно внимание на “Тао”, още известен като “Пътят”. В антични времена, когато императорът е безмилостен, бил наричан “обезумял властелин с липсващ Тао”. Поведение, несъобразено със стандартите на “Тао и добродетел” е наричано “отклоняване от Пътя”. Дори и селяните издигаха плакати, гласящи: “Постигни Пътя в името на Небето”. Лао Дзъ [1] казва: “Има нещо тайнствено и цялостно, съществуващо преди Небето и Земята. Безмълвно, безформено, завършено и неизменно. Живеещо вечно, навсякъде и в съвършенство, то е майката на всички неща. Аз не зная името му; аз го наричам Пътя”. Това предполага светът да е направен от Тао.

В последните сто години, внезапната агресия на комунистическия призрак създаде сила, противопоставяща се на природата и човечността, причиняваща невероятни болки и агония, които тласнаха човешката цивилизация до ръба на унищожението. Нейното насилие, отклоняващо се от Тао, е срещу света, и е извънредно зла сила срещу природата.

“Човек следва Земята, Земята следва Небето, Небето следва Тао и Тао следва това, което е естествено” [2]. В древен Китай хората вярваха в подчиняване, хармонизиране и съвместно съществуване с природното. Тао на Вселената не се променя. Вселената се движи систематично в съгласие с Тао. Земята следва промените в природата, така тя има четири годишни времена. Ако следва реда на Вселената и Земята, човечеството ще се радва на хармоничен живот на признателност и блаженство. Затова китайците ценят “благоприятното време, местоположение и хармонията с природата” [3]. За тях всичко се подчинява на тази представа – астрономията, географията, календарната система, медицината, литературата и дори структурата на обществото.

Комунистическата партия прокарва тезата, че “човешките същества определено ще победят във борбата с природата” и “философията за класовата борба е в сърцевината на тази борба”. Те не се подчиняват на Небето и Земята. Мао Цзедун казва: “Наслаждавайте се на борбата с Небето максимално, наслаждавайте се на

борбата със Земята максимално, наслаждавайте се на борбата с хуманността максимално”. Комунистическата партия може да се наслаждава на всичките тези борби, но хората страдат извънредно много от тези конфликти.

I. На борба срещу хората, да елиминираме хуманността

Размяната на правилното с грешното елиминира хуманността

Човек трябва да живее първо в съответствие с природата и после в съответствие с обществото. “Когато се раждат, човеците са природно добри” [4] и “Състраданието е характерно за всички хора” [3], са сред множеството ръководни принципи, които хората донасят със себе си при раждането, принципи, които им позволяват да разграничават правилното от грешното. В противоположност на това ККП вярва, че човешките същества са като животни, като машини. Буржоазията и пролетариатът са само едни материални сили.

Маркс казва: “Една материална сила може да се събори само с друга материална сила”. Той вярва, че цялата човешка история не е нищо повече от непрекъсната еволюция на човешката природа и че човешката природа всъщност е класовата природа. Той вярва също, че няма нищо вродено и всичко е резултат от влиянието на околната среда. Маркс смята, че човешкия род са “социални същества” във всички обстоятелства и не е съгласен с предположението на Фойербах за “естествените същества”.

Маркс казва: “Теорията също се превръща в материална сила в момента, в който завладява масите”. [5] Ленин вярва, че марксизма не може да се зароди естествено сред пролетариата, а трябва да се разпали отвън. Той полага големи усилия, но не успява да накара работниците да се пренасочат от своята икономическа борба към политическата борба, която директно цели завземане на властта. Така Ленин залага надеждите си на “Теорията за условния рефлекс”, развита от Иван Петрович Павлов, носител на Нобелова награда. Ленин казва, че тази теория е от важно значение за пролетариата по цял свят. Троцки [6] дори самомнително се надява, че условният рефлекс би могъл да промени човек не само психологически, но и физиологически по начин, по който кучето слюноотделя, когато чуе звънеца за обяд. Той очаквал, че войниците, които чуват изстрели ще се променят, като станат по-смели и отдадат живота си за комунистическата партия.

От древни времена хората са вярвали, че възнагражденията са в резултат на положени усилия. Посредством усилен труд човек придобива заможен живот. Хората презират лентяйството и вярват, че наличието на придобивки без усилия е безнравствено. Комунизмът се разпространи в Китай като напад и под насърчаването на ККП обществените банди и незаетата работна ръка ограбиха частната собственост, и тероризираха хората. И това стана открито, съобразно разпоредбите на закона.

Всеки знае, че е добре да се уважават възрастните и да се полагат грижи за децата; лошо е, ако не се зачитат възрастни и учители. Древното конфуцианско учение е имало две части: Шиао Ши (Начално Учение) и Да Ши (Напреднало Учение). Шиао Ши се е получавало преди да се навършат 15 години и в него основно се е наблягало на култура, народно здраве, поведение в обществото и реч. Да Ши е поставяло ударение на въздържанието и придобиването на знания. По време на кампаниите на ККП, ученията на Лин Бияо [7] и Конфуций бяха разкритикувани; партията заличи всички високонравствени учения от учебните програми на младите поколения.

Има древна поговорка: “Един ден като мой учител и ще го уважавам като баща цял живот”.

На 5 август 1966 г. студентки принуждават насила Биян Джонгиюн, преподавателка в Женския полувисш институт на пекиния педагогически университет, да ходи по улицата с идиотска шапка и дрехи с петна от черно мастило, барабанейки по кофа за смет. Преподавателката е принудена да закачи черна дъска на врата си под тежестта на която коленичи, залята е с вряла вода и е пребита до смърт с тояга, със забити по нея пирони.

Директорката на полувисшия институт към пекиния университет е принудена от студенти да барабани по счупен леген и да крещи “Аз съм лош елемент”. Отрязват ѝ косата, за да я унижат и я бият по главата докато от нея започнало да тече кръв; директорката паднала почти в несвяст на земята, опитвайки се да изпъззи.

Всеки смята, че чистотата е добро, а мърсотията - лошо. ККП насърчава: “Имай кал навсякъде по тялото си, както и мазолести длани от тежкия физически труд”. Партията смята за добро, че твоите “ръцете са черни и краката са лепкави от кравешки тор”. Според тях тези хора имат най-висшите нравствени стандарти, те трябва да отидат в университет, да станат членове на партията, да бъдат повишени, като на края се превърнат в непорочните комунистически приемници на ККП.

Човечеството върви напред, защото натрупва знание, но при ККП придобиването на знание се счита за лошо. Интелектуалците бяха причислени към долнокачествената девета категория – по скалата от едно до девет. На интелектуалците се казваше да се учат от неграмотните, преди да започнат нов живот те трябваше отново да бъдат образовани и преквалифицирани от бедни фермери. За да се извърши преобразованието на лектори от Университета Цинхуа, те бяха изпратени в изгнание на остров Карп в Нанчанг, провинция Жиангши. Болестта шистосомиазис [8] беше доста разпространена в този район, така че дори трудовия лагер, който първоначално се намирал там, трябваше да бъде преместен. Лекторите се заразяваха веднага щом се докосаха до речната вода, развиваха цироза и губеха способността си да работят и да живеят.

Под подстрекателството на бившия китайски премиер Джоу Енлай, комунистическата партия на Камбоджа (Червените Кхмери) стигна до крайност в преследването на интелектуалците. Всеки, за който се е смятало, че има независимо мислене, е трябвало да бъде реформиран духовно и телесно. От 1975 до 1978 г. една четвърт от населението на Камбоджа е избито. Някои хора са убивани само, защото имат белег от носене на очила.

След като комунистическата партия на Камбоджа побеждава през 1975 г., Пол Пот (неин лидер) започва установяването на социализъм – “рай в човешкото общество” – който проповядва общество без класи, без разлики между града и селото, без парично обръщение и без търговия. Като резултат, семейната структура бива разрушена и заместена с женски и мъжки трудови бригади. Те са принудени да работят и да се хранят заедно, да носят еднакви черни революционни или военни униформи. Съпрузите можели да се виждат само след разрешение и по един път в седмицата.

Комунистическата партия претендира, че не се страхува от нищо, което идва от Небето и Земята. Тя напразно се надява да преобрази Небето и Земята и напълно отрича добродетелните елементи и сили във Вселената. Мао Цзедун пише като студент в Хунан:

“Всички нации в историята са имали велики революции. С отмиването на старите неща и придаването им на нови краски, те донесят огромни промени в живота и смъртта. Същото е и с унищожаването на Вселената. Унищожаването на

Вселената определено не е последното и унищожение тук ще бъде раждане там. Всички ние очакваме унищожаването на Вселената, защото при унищожаването на старата Вселена ние получаваме нова Вселена. Не е ли това по-добро от старата Вселена?!”

Обичта е естествено чувство към съпрузи, деца, родители и приятели. Развиване на такива взаимоотношения е нещо нормално за човешкото общество. Посредством непрекъснати политически кампании ККП превърна хората във вълци или в още по-свирепи и жестоки животни. Древна поговорка гласи: “Тигърът никога не яде малките си, нищо, че е най-свирепото и кръвожадно животно”. Но при управлението на ККП стана нещо обикновено родители и деца, съпрузи и съпруги да издават тайните си, и има пълно непризнаване на интимни връзки.

В начално училище на Пекин през 1960 г., докато приготвя правописен тест за учениците си, учителка непреднамерено слага заедно думите “социализъм” и “падане”. Учениците осведомяват служители на ККП за действието ѝ, заради което тя е критикувана и изобличена. Момчетата от класа ѝ бият шамари всеки ден на събрание пред всички. Дъщеря ѝ се отказва от нея като майка. По време на събрания в класа, дъщерята винаги споменава за “новата ситуация в класовата борба” на майка си. Години след нещастния случай, работата на тази учителка е всекидневно почистване на училището и тоалетните.

Хората, които минаха през Културната революция не трябва да забравят името на Джанг Джишин, която бе пратена в затвора само защото говореше истината и разкритикува Мао за провала му във Великия скок. Там полицаите многократно я изтезават, събличат я, връзват ръцете ѝ отзад и я хвърлят в мъжките килии за групово гаврене, от което тя се умопобърква. Понеже се страхуват, че докато я екзекутират ще вика лозунги, преди екзекуцията ѝ отрязват езика.

Дори в последните години, при преследването на Фалун Гонг, ККП използва същите стари методи на подбуждане на омраза и подстрекаване на насилие.

Комунистическата партия потиска добродетелната човешка природа, подстрекава, заговорничи и използва лошата страна на хората, за да укрепи управлението си. Кампания след кампания хората със съзнателно мислене са принудени да мълчат, поради страх от насилие. Комунистическият строй разруши напълно универсалните нравствени стандарти и преобърна изцяло понятията за добро и лошо, чест и срам, които се пазеха от човечеството в продължение на хилядолетия.

Злото, което надминава Законът за взаимно-зараждане и взаимно-потискане

Лао Дзъ казва:

“Целият свят знае какво е красиво, защото съществува грозното;
И знае какво е доброжелателно, поради съществуването на жестокостта.
Затова има и няма се генерират едно друго
Трудно и лесно водят едно към друго.
Дълго и късо се отразяват едно в друго.
Високо и ниско се накланят едно към друго.
Глас и звук се хармонизират един друг
Предно и задно се допълват едно с друго.“

Казано просто, Законът за взаимно-зараждане и взаимно-потискане съществува в човешкия свят. Не само хората се разделят на добри и лоши, но доброто и лошото съжителстват заедно във всеки един човек.

Дао Джи, идол на бандитите в древен Китай, казва на своите последователи: “Бандитите трябва да следват Пътя също”. Според него бандитът също трябва да бъде “почтен, храбър, справедлив, мъдър, и доброжелателен”. Това означава, че дори бандитът не може да своеволничи. Той също трябва да следва известни правила.

Поглеждайки назад в историята на ККП можем да кажем, че тя е пълна с мошеничества и измамничества, без никой да се подчинява на каквито и да е правила и регулации. Така например, това което бандитите намират за най-голяма чест е “справедливостта”. Дори мястото, където разделят плячката, се нарича “зала на справедливостта за разделяне на плячка”. Но когато настане криза, другарите в ККП се излагат и винят един друг, и скалпват лъжливи обвинения, за да се натопят един друг.

Да вземем генерал Пинг Дехюей например. Мао Цзедун, който преди е бил фермер, знае добре, че е невъзможно да се произведе 130 000 джин [10] зърно от мю [11] и че всичко, което Пинг казва, е истина. Той също знае, че Пинг няма намерение да вземе властта му, да не говорим, че Пинг спасява живота му няколко пъти, когато е главнокомандващ на 20 000 души, с които воюва сам срещу 200 000-те групи на Ху Зонгнан по време на войната ККП-КМТ. Въпреки това още докато Пинг изказал несъгласието си с Мао той избухнал яростно и хвърлил в боклука написаната от самия него поема за възхвала на Пинг – “Кой има смелостта да язди на кон и да стои най-отпред със сабя – само нашият генерал Пинг!”. Мао твърдо решил да го убие, независимо от великодушното другарство, спасило живота му.

ККП по-скоро убива брутално, отколкото да управлява с доброжелателна политика; тя преследва собствените си членове и е въввлечена във вътрешни борби в презрението ѝ към другарство и лична лоялност; тя заменя неизгодно територията на Китай, показвайки се нечестива като мерзавец; превръща себе си във враг на почтената вяра и изповедание, не показва далновидност и мъдрост; непрекъснато предприема антинародни кампании, което противоречи на това, как един мъдър човек би управлявал една страна. Накрая ККП отиде толкова далеч, че изостави дори основните изисквания за “Бандитите трябва да следват Пътя също”.

Нейната злина отиде далеч отвъд Закона за взаимно-зараждане и взаимно-потискане на Вселената. ККП изцяло се опълчи срещу природата и хуманността, с цел да размени критериите за добро и зло, и да събори закона на Вселената. Нейната необуздана арогантност стигна зенита си и съдбата ѝ е обречена на гибел.

II. Противоречие на земята нарушава Законът на природата и води до многобройни бедствия

Класовата борба се разраства в природата

Джин Шинхуа, дипломат от випуск ‘1962 на Полувисшия Усонг Институт №2 в Шанхай и член на постоянния комитет на Полувисшия Институт за Червена Охрана в Шанхай, е изпратен в околия на провинция Хейлонгджиянг през март 1969 г., за да се преквалифицира. На 15 август 1969 г. бурен порой приижда от планината и залива районите, заобикалящи река Шуанг. Джин скача в бързото течение, за да извади два електрически стълба и се удавя.

Ето две записки от дневника на Джин, преди да загине:

4 юли

Аз започвам да усещам суровостта и интензивността на класовата борба в провинцията. Като червена охрана на Мао, аз съм напълно готов да се боря на първа линия срещу реакционерските сили, въоръжен с непобедимата Мисъл на Мао Цзедун. Аз съм готов на това, дори и то да означава, че ще трябва да принеса живота си в жертва. Аз ще се боря, боря и боря, доколкото мога, за утвърждаване диктатурата на пролетариата.

19 юли

Класовият враг в тази производствена бригада е все още дързък. Образованата младеж дойде в провинцията точно с тази цел, да участва в трите главни революционни движения тук и най-вече в класовата борба. Ние трябва да се опрем на бедната и средната класа селяни, да мобилизираме масите и да потиснем дързостта на враговете. Ние, образованата младеж, трябва вечно да подкрепяме великите знамена на Мисълта на Мао Цзедун, никога да не забравяме за класовата борба, никога да не забравяме за диктатурата на пролетариата.

Джин отиде в провинцията с мисълта да се бори с Небето и Земята и да реформира човечеството. Дневникът му разкрива, че съзнанието му е било изпълнено с “борби”. Той разгръща идеята за “борба с хората” до борба с Небето и Земята и накрая губи живота си за нея. Джин е типичен пример за представител на философията на класовата борба, който става и нейна жертва.

Енгелс е казал, че свободата е отражение на неизбежността. Мао Цзедун допълнил: “и реформиране на света”. Това допълнение хвърля светлина върху виждането на ККП за природата, а именно желанието да я промени. “Неизбежността”, както бива разбрана от комунистите, е материята извън тяхното полезрение и “моделът”, чиито произход е извън тяхното тълкуване. Те вярват, че природата и човечеството могат да бъдат “покорени” като субективната инициатива се мобилизира да разбере обективните закони. В усилията си да променят природата, комунистите направиха от командните си пунктове Русия и Китай, безпорядък.

Народните песни от времето на Великия скок показват арогантността и глупостта на ККП: “Нека планините да ни се кланят и реките да ни се отместват”; “Няма Емералдов Император на Небето и няма Дракон Цар на Земята. Аз съм Емералдовия Император и аз съм Дракона Цар. Аз нареждам на трите планини и петте клисури да се отместят, че ето идвам аз!”

Комунистическата партия дойде! С нея дойде и унищожението на изначално хармоничния свят и нарушаването на равновесието в природата.

Разрушаването на природата застави ККП да жъне това, което е посяла

В своята селскостопанска политика на поддържане на зърнените култури като ключова брънка към всички програми, ККП преработи огромни райони от планински скатове и пасбища в опит да ги превърне в обработваеми земи, и запълни реки и езера, за да ги направи зърнени полета. Какъв бе резултатът? ККП твърди, че производството на зърнени култури през 1952 г. надминава това, от периода на националистите, но това, което ККП не казва е, че никога преди 1972 г. общото производство на зърнени храни не е надминало това, от времето на мирното царуване на Чианлонг от династията Чинг. И до ден днешен средното производство на зърнени култури на глава от населението в Китай е далеч под това на династията Чинг. То е само една трета от

това на династията Сонг, когато селскостопанското производство в историята на Китай, е достигнало върха си.

Безразборното изсичане на гори, запълване и заравняване на реки и езера, доведе до драстично разрушаване на околната среда в Китай. Днес китайските екосистеми са на ръба на разпадането. Пресушаването на реките Хай и Жълта Река и замърсяването на Янгдзъ, прекъснаха пъпната връв на китайската нация. С изчезването на пасбищата в Гансу, Чингхай, Вътрешна Монголия и Шинджиянг, облаци пясък си проправиха път към централните равнини.

През 50-те години на XX век, под ръководството на съветски експерти, ККП изгради водната електроцентрала Санменксия на Жълта Река. И до ден днешен производителния капацитет на тази електроцентрала е като на средно голяма река независимо, че Жълта Река е втората по големина в Китай. Този проект стана причина за акумулиране на кал и пясък по горното протежение на реката, което влоши повече нещата и издигна нивото на речното легло. Поради това дори умерено прииждане на реката причинява огромни щети на хората на двата ѝ бряга, които губят не само имущество, но и живота си. При прииждането на река Уеи през 2003 г., водата достигна 3700 кубически метра в секунда, нещо което въпреки че теоретично може да се случи един път на три-пет години, не се бе случвало повече от 50 години.

В близост до Джумадан, провинция Хенан, бяха построени множество мащабни водохранилища. През 1975 г. бентовете им се срутиха един след друг. За два часа 60 000 души се удавиха, а общият брой на жертвите бе 200 000.

Това, че ККП продължава необузданите си действия в земите на Китай, заслужава внимание. Язовирът на р. Яндзъ и проектът за прокаране на води от юг към север, са опити на ККП да промени природните екосистеми с инвестиции за стотици милиарди долари. Да не говорим за малките и средно големи проекти за “борба със Земята”. Веднъж в ККП дори бе предложено да се използва атомна бомба, за да се разбие проход на Тибетското плато Чингхай, което да доведе до промени на естествената природа на западен Китай. Независимо, че ККП се отнася с пренебрежение към своята земя и нейната арогантност разтърсва света, тези неща не са неочаквани.

В хексаграмите (Ба Гуа) на Книгата на промените, праотците на Китай са считали Небето за Чиен или градивното и са го почитали като Небесен Тао (Път, Закон). Те са разглеждали Земята като Куън или приемственото и са уважавали приемствените добродетели.

Куън хексаграмата, следваща Чиен, е обяснена в Книгата на промените като: “Намирайки се в хексаграмата на Куън, природата на Земята е да се разраства и отзовава. В съответствие с това, възвишените хора се отнасят към всичко с безгранична добродетел”.

Записки на Конфуций в Книгата на промените гласят: “Съвършено е величието на Куън; то дава живот на всички същества”.

Конфуций коментира природата на Куън така: “Куън е най-меката, но при движение е твърда. Тя е най-спокойна, но по природа е пряма. Следвайки, тя печели своя повелител, но поддържа природата си и така устоява. Тя съдържа всичко и е великолепа в трансформиране. Това е пътя на Куън – колко хрисимо, носейки Небето и движейки се с времето”.

Ясно е, че само с хрисимите добродетели на майката Земя мекота, спокойствие и устойчивост при следване на Небето може всичко да се поддържа и да процъфтява на Земята. Книгата на промените ни учи на правилното отношение към небесния Тао

(Пътят) и земните добродетели, изисквайки от нас да следваме Небето, да сме верни на Земята и да почитаме природата.

ККП обаче, нарушавайки Чиен и Куън, ни учи на “битка с Небето и борба със Земята”. Тя плякосва земните ресурси както намери за добре. Накрая неминуемо ще бъде наказана от Небето, Земята и Закона на природата.

III. Сражаване с Небето, потискане на религиите и отхвърляне на вярата в Бог

Как ограничен живот може да разбере безграничното времепространство?

Синът на Айнщайн веднъж го попитал защо е толкова известен. Айнщайн посочил сляп бръмбар, пълзящ по кожена топка и отговорил, че бръмбарът не знае, че пътеката му е дългообразна, но “Айнщайн знае”. Отговорът на Айнщайн действително има дълбок смисъл. Китайска поговорка съдържа подобна мъдрост: “Не знаеш как изглежда планината Лу, защото си в нея”. За да разбере една система човек трябва да излезе извън нея, за да я види. Така, с ограничени представи, човечеството никога няма да може да разбере истинската природа на безграничното времепространство на Вселената, затова Вселената завинаги ще остане тайна за човечеството.

Сферата на вярата е недостижима за науката и принадлежи към метафизиката и идеологията.

Вярата е мисловна дейност, която включва опит и разбирания за живота, за времепространството и за Вселената; тя е отвъд това, което може да се управлява от една политическа партия. “Дайте Цезаровото Цезарю и Божието Богу” [12]. Но като се основава на жалкото си и нелепо разбиране за Вселената и живота, ККП нарича всичко, извън собствените ѝ теории “суеверие”, промива мозъците на вярващите в Бог и ги принуждава на вероотстъпничество. Тези, които не са склонни да променят вярата си, са оскърбявани и дори убивани.

Действителните учени имат широк мироглед за Вселената и не биха отрекли безграничното “неизвестно”, пречупвайки го през собствените си ограничени схващания. Великият учен Нютон, в своята книга Принципи на математиката, публикувана през 1678 г., обяснява детайли и принципи на механиката, формирането на приливите и отливите, движенията на планетите и прави изчисления на Слънчевата система. Със своята изключителна гениалност, Нютон повтаря многократно, че книгата му е само описание на повърхностен феномен и че той дори и не би посмял да говори за действителната роля на най-висшия Бог в създаването на Вселената. Във второто издание на Принципи на математиката, излагайки вярата си, Нютон пише: “Тази така красива система от Слънце, планети и комети може само да произлиза от замисъла и властта на интелигентно и могъщо същество... Както сляп човек не познава цветовете, така ние не знаем за начина, по който всемъдрият Бог вижда и разбира всичко”.

Да оставим настрана въпросът за съществуването на небесни царства извън това времепространство и дали търсещите Пътя могат да се завърнат към своя божествен произход, към истинския си образ. Но има нещо, с което не можем да не се съгласим: в праведните религии всички вярват, че доброто поражда добро, а злото се наказва. Праведните религии играят много важната роля на поддържане на човешката нравственост. От Аристотел до Айнщайн е съществувала вяра в наличието на господстващ закон във Вселената. Човечеството никога не е спирало да проучва и да

търси истината за Вселената с различни средства. В допълнение на науката, защо да не се приемат и религиите, вярата, и култивацията, като различни начини да се разкрие истината за Вселената?

ККП унищожава праведната вяра на човечеството

По традиция, всички нации са вярвали в Бог. Именно поради вярата си в Бог и в кармичната (съдбовна) взаимовръзка на доброто и лошото хората се въздържат и поддържат социалната нравственост. Винаги, по целия свят, ортодоксалните религии на Запад, както и конфуцианизма, будизма и таоизма на Изток, са учили хората, че истинското щастие идва от вярата в Бог, от почитането на Небето, от добруването към другите и от признателността към благодатта.

Водеща предпоставка на комунизма е бил атеизмът - вярата че няма Буда, нито Тао, нито предишен или отвъден живот, нито възмездие. Затова всички комунисти по света казаха на бедния и налудничав пролетариат [13], че няма нужда да вярва в Бог; че няма да трябва да плаща за това, което е извършил; и че не трябва да се подчинява на закони и да има добро поведение. Точно обратното, трябва да използва измами и насилие, за да се сдобие с благосъстояние.

В древен Китай, въпреки че императорите са били смятани за притежаващи най-върховното благородство, те винаги са се поставяли по-ниско от Небето. Ръководени и ограничавани от "волята на Небето", от време на време те издавали имперски укази, в които се порицавали и разкайвали пред Небето. Комунистите обаче взимат в свои ръце нещата за излагане волята на Небето. Неограничени от никакви правила и закони, те са свободни да правят каквото си поискат. Като резултат, вместо "земен рай" те сътвориха ад на Земята.

Патриархът на комунизма Маркс вярваше, че религията е духовен опиум за народа. Той се страхуваше, че хората ще вярват в Бог и ще откажат да приемат неговия комунизъм. Първата глава на книгата "Диалектически материализъм" на Енгелс съдържа критика на метафизиката и мистицизма.

Енгелс посочва, че преди и по време на средновековието, всичко е трябвало да оправдае своето съществуване пред съда на човешкия разум. С това твърдение той поставя себе си и Маркс в ролята на съдии в този съд. Бакунин, анархист и приятел на Маркс, коментира за него следното: "Той се показваше като Бог за хората. Не можеше да толерира друг Бог освен себе си. Изискваше от хората да му се кланят като на Бог и да му отдават почит като на техен идол. В противен случай ги подлагаше на словесни атаки или ги преследваше".

Традиционната ортодоксална вяра съдържа в себе си естествени спънки за комунистическата арогантност

ККП загуби присъствие на духа в безумното си преследване на религиите. По време на Културната революция многобройни храмове и джамии бяха съборени, монасите бяха превеждани по улиците на унижаващи шествия. В Тибет 90 процента от храмовете бяха повредени. Гонг Пинмей, католически свещеник от Шанхай, бе преследван от ККП заради вярата си. Той бе поставен зад решетките от тираничния режим за почти половин век, над 30 години от които строг тъмничен затвор. ККП упражнява многократен натиск върху него да се откаже от вярата си и да приеме ръководството на "Патриотичния комитет на трите само-" на ККП [14] в замяна на освобождението му. Гонг отказва. В края на 80-те години на XX век той е освободен от затвора и се премества да живее в САЩ. Когато умира, над 90-годишен, той оставя завещание, в което казва: "Преместете гроба ми обратно в Шанхай, когато ККП вече не управлява Китай".

Дори и днес ККП продължава да преследва религиите, хвърляйки в затворите десетки хиляди християни от домашните църкви.

В последните години енергичните мерки на ККП срещу практикуващите Фалун Гонг, които отстояват принципите на Истина, Доброта и Търпение, бяха продължение на доктрината ѝ за “борба с Небето”, както и неизбежен резултат от насилването на хората да правят противоположни на волята им неща.

Комунистите атеисти получават радост от борбата с Небето и се опитват да подчинят вярващите в Бог. Тяхната нелепост не може да се опише с думи; понятия като “безочливост” и “високомерие” не могат да опишат дори частица от тях.

Заклучение

Комунистическият опит се провали по целия свят. През март 2002 г., пред кореспондент на “Вашингтон пост”, бившият лидер на последния голям комунистически режим в света Цзян Цзъмин казва следното: “Когато бях млад аз вярвах, че комунизмът скоро ще победи. Вече не мисля така”. В момента тези, които действително вярват в комунизма, са редки изключения.

Комунистическото движение е обречено на провал, тъй като престъпва закона на Вселената и върви срещу Небесния Тао (Път). Такава антивселенска сила със сигурност ще бъде наказана от волята на Небето и от божествата.

Въпреки че ККП оцеля в многократни кризи, чрез козметични операции, държейки се здраво за удавническата сламка, нейната неминуема гибел е близо. Сменяйки кожата си една след друга, ККП разкрива своята истинска природа на алчност, бруталност, безсрамие, малодушие и противопоставяне на Вселената. До ден днешен тя продължава да контролира съзнанието на хората и да изкривява човешката нравственост, разрушавайки човешките ценности, мира и прогреса.

Необятната Вселена носи в себе си необоримата воля на Небето, която също може да се нарече Божествена воля или Закон и Сила на природата. Човечеството ще има бъдеще само, ако хората почитат волята на Небето, съблюдават закона на Вселената и са любвеобвилни към живите същества под Небето.

Бележки

- [1] Лао Дзъ (още известен като Лао Цъ, Ли Ер или Ли Дан), китайски философ, живял в 6 в. пр.н.е. Негова е заслугата за написването на Дао Де Джинг (Тао Те Чинг), известната творба за Таоизма.
- [2] Дао Де Джинг, Глава 25.
- [3] Книга на Менций
- [4] Римите за Три (Сан Дзъ Джинг), традиционен китайски текст за началното образование.
- [5] Карл Маркс “Принос към критиката на Хегелова философия за правото”.
- [6] Лион Троцки (1879 - 1940 г.), руски теоретик на комунизма, историк и военачалник, основател на съветската Червена Армия. Убит на 22 август 1940 г. в Мексико сити от агенти на Сталин.

- [7] Лин Бяо (1907 - 1971 г.), член от висшите ешелони на ККП, служил при Мао Цзедун като член на китайското Политбюро, заместник-председател (1958 г.) и министър на отбраната (1959 г.). Считан за архитект на Великата културна революция в Китай. През 1966 г. той е посочен за приемник на Мао, но губи доверието през 1970 г. Предчувствайки падението си Лин се въвлича в подготовката на опит за преврат, който е разкрит. Той се опитва да избяга в СССР (Съюз на Съветските социалистически републики, или Съветски Съюз; сегашната Руска Федерация). По време на полета обаче самолета му пада в Монголия и той умира.
- [8] Шистосомиазис е заболяване, причинено от паразитни червеи. Заразяването става посредством контакт със заразена речна вода. Обикновените симптоми са висока температура, треска, кашлица и болки в мускулите. В по-тежките случаи болестта може да нанесе повреди на черния дроб, стомашно-чревния канал, белите дробове и пикочния мехур, като рядко може да предизвика припадъци, парализа или възпаления на гръбначния мозък.
- [9] Пинг Дехюей (1898 г. - 1974 г.): Китайски комунистически генерал и политически лидер. Пинг е главнокомандващ във войната в Корея, заместник министър-председател на Държавния съвет, член на Политбюро и министър на отбраната от 1954 г. до 1959 г. Той е отстранен от държавните постове след несъгласието си с левичарските подходи на Мао на Лушанския Пленум на ККП през 1959 г.
- [10] "джин"- китайска единица за измерване на тегло, 1 джин = 0.5 кг
- [11] "мю" - китайска единица за измерване на земна площ, 1 мю = ~ 0.66 декара
- [12] Матей, 22:21
- [13] „Налудничав пролетариат” - груб превод на бедни работници. Този термин се отъждествява с класата на парииите, социално изродените и подмолните елементи, съставляващи част от населението на индустриалните райони. Те включват просяците, проститутките, гангстерите, изнудвачите, мошениците, дребните престъпници, скитниците, безработните, уволнените и всички останали непълноценни елементи на обществото.
- [14] Патриотичен комитет на трите само- (или Патриотична църква на трите само-, ПЦТС), е творение на ККП. "Трите само-" са: "самоуправление, самоиздръжка и саморазпространение". Патриотичният комитет на трите само- изисква християните в Китай да преустановят връзката си с християните от чужбина. ПЦТС контролира всички официални църкви. Църквите, които не се присъединят към ПЦТС са принудени да затворят. Водачи и последователи на независимите домашни църкви са преследвани и често пъти осъждани на затвор.

(Текстът е обновен на 21 септември 2005 г.)

Част 5: Тайното споразумение на Цзян Цзъмин с китайската комунистическа партия за преследване на Фалун Гонг

The Epoch Times 18 декември 2004 г.

Това е петият от Деветте Коментара за ККП /Nine Commentaries on the Communist Party/

Предисловие

罗干和610-残忍无情的恶犬

- 民画

Цзян Цзъмин пуска куче срещу дете, което прави упражненията на Фалун Гонг. Китайският текст на карикатурата гласи: „Луо Ган и „Управление 610” – зловни кучета, убиващи невинните” (Epoch Times)

Г-жа Джанг Фуджен, около 38-годишна, била служителка на Шиан Парк, гр. Рингду, провинция Шандонг в Китай. Тя отишла в Пекин, за да апелира за Фалун Гонг през ноември 2000 г. и по-късно била отвлечена от властите. Според вътрешна информация, полицията изтезавала и унижавала Джанг Фуджен, събличайки я гола и обезкосмявайки тялото ѝ напълно. Жената била връзвана за легло с разпънати четири крайника и така е принудена да се изхожда на място. По-късно полицията я инжектирала с неизвестна отровна субстанция. След инжектирането Джанг почти полудяла от силните болки. Тя умира от тези неописуеми болки след дълго мъчение. Целият процес е бил наблюдаван от местните органи на „Управление 610” (от доклад на Интернет-страниците на Минхуей/Minghui от 31 май 2004г.). [1]

Г-жа Янг Лиронг, 34-годишна, е от ул. Беймен, гр. Дингджоу, префектура Баодинг, провинция Хубей. Нейното семейство често било тормозено и сплашвано от полицията, защото тя практикува Фалун Гонг. На 8-ми февруари 2004 г. след нощно нахлуване на полицията в дома им, съпругът на г-жа Янг, шофьор към Бюрото по стандарти и метеорология, се травмирил и изплашил, че ще загуби работата си от това. Той не успял да понесе огромното напрежение, което властите упражнявали върху него. Рано на следващата сутрин, възползвайки се от момент, когато възрастните им родители излезли от къщата, той удушил съпругата си. Янг Лиронг умира трагично, оставяйки след себе си 10-годишен син. След това съпругът съобщил за станалото на властите и полицията пристигнала на мястото на събитието, за да направи аутопсия на тялото, което все още било топло. Те взели много органи и докато ги отстранявали, тялото все още излъчвало топлина и кръвта бликала от него. Персоналът на общественото Управление по безопасност в Дингджоу казва: „Това не е аутопсия на труп, това е вивисекция!” (от доклад на Интернет-страниците на Минхуей от 22 септември 2004 г.). [2]

В принудителен трудов лагер Уанджя в провинция Хейлонгджуанг, бременна жена в седмия месец била овесена на греда. Вързали ръцете ѝ с грубо въже, прокарано през

скрипец, закачен на греда. Столът, който подкрепял тежестта на тялото ѝ бил отместен и тя увиснала във въздуха. Гредата била на 3-4 метра от земята. Единият край на въжето минавал през скрипеца, а другият край се държал от охраната на затвора. Когато охраната дръпнала въжето, тя увисвала във въздуха; щом пуснели въжето, тя бързо падала на земята. Бременната жена страдала в това болезнено изтезание докато не абортирала. Още по-жестоко било това, че съпругът ѝ бил заставен да присъства и да гледа как съпругата му търпи мъчението (от доклад на Интернет-страниците на Минхуей от 15 ноември 2004 г., интервю с г-жа Уанг Юджи, която била изтезавана повече от 100 дни в принудителния трудов лагер Уанджя). [3]

Тези потресаващи трагедии се случват в съвременен Китай. Те са се случили на Фалун Гонг практикуващи, които са преследвани жестоко и са само някои от многобройните случаи на изтезания, които са станали през последните 5 години от началото на непрестанните репресии.

Откакто Китай се “реформира и отваря”, ККП се нагърби да създаде позитивен и либерален образ пред международната общественост. Но преследването на Фалун Гонг през последните 5 години, което бе масово, кърваво, безразсъдно, яростно и брутално, даде възможност на международната общественост още веднъж да стане свидетел на истинското лице на ККП и на това, което се превърна в най-големия позор в историята на човешките права на партията. Докато широката публика в Китай, под заблудата, че ККП се подобрява и прогресира, вини ниския морал на полицията за зверствата, извършени в рамките на китайската правна система и законодателство, бруталното и систематично преследване на Фалун Гонг, което е повсеместно и засегна всяко ниво на китайското общество, напълно разби тази илюзия. Много хора сега размишляват как толкова кърваво и жестоко преследване можа да се случи в Китай. Докато социалният ред бе стабилизирал отново след хаоса на Великата културна революция отпреди 20 години, защо навлязохме в друг подобен цикъл на кошмари? Защо Фалун Гонг, който поддържа принципите на “Истина, Доброта и Търпение” и е разпространен в повече от 60 страни по света, се преследва само в Китай и никъде другаде по света? Каква е взаимовръзката на Цзян Цзъмин с ККП по време на това преследване?

На Цзян Цзъмин му липсват и способности, и морален интегритет. Без прецизно настроената машина за насилие на ККП, която е основана на убийства и лъжи, той никога не би бил в състояние да предприеме такъв геноцид – геноцид, който е широко разпространен в Китай и дори прониква в чужбина. По същия начин ККП нямаше така лесно да тръгне срещу течението на историческата тенденция в постигнатите наскоро от нея икономическа реформа и опити за свързване с външния свят; само своеволен диктатор като Цзян Цзъмин, който бе решен да стане неговото, можеше да осъществи това. Тайното споразумение и резонанса между него и злия призрак на ККП усилиха зверствата на преследването до безпрецедентно ниво. То прилича на това как влиянието от резонанса от звука на екипировката на алпиниста върху натрупания сняг може да причини лавина и да доведе до бедствени последици.

I. Сходни произход и история водят до еднакво чувство за криза

Цзян Цзъмин е роден в неспокойната 1926 година.

Той също като ККП, която укрива своята кървава история, укрива миналото си на изменник на Китай пред партията и китайския народ.

Когато Цзян Цзъмин е 17-годишен, световната антифашистка война е в пълен разгар. Когато патриотични младежи отиват един след друг на фронтовата линия, за да се сражават с Япония и да спасяват Китай, Цзян Цзъмин избира да следва висше образование през 1942 г. в Централния Университет, формиран от марионетния режим на Уанг Джинуй в Нанджинг. Проучвания, направени от различни източници предполагат, че истинската причина за това е миналото на биологичния баща на Цзян Цзъмин, Джианг Шиджун, който е бил високопоставен офицер в отдела за антикитайска пропаганда на Японската армия след окупирането на провинция Джиангсу от Япония. Джианг Шиджун е бил истински китайски предател.

От гледна точка на предателство и измяна Цзян Цзъмин и ККП са еднакви: те са толкова лишени от чувства и любов към китайския народ, че се осмеляват безразсъдно да убиват невинни хора.

За да инфилтрира ККП и да се облагодетелства материално, и по ранг, след спечелването на гражданската война от ККП, Цзян Цзъмин изфабрикува лъжата, че е бил осиновен и отгледан от своя чичо Джианг Шангджинг. Неговият чичо се присъединява към ККП от ранна възраст и по-късно бил застрелян от бандити. Вследствие на изфабрикуваното си семейно минало, само за няколко години, той е повишен от низш ранг служител до заместник-министър в Министерството на електронната индустрия. Повишението на Цзян не се дължи на неговите способности, а на личните му връзки и услуги. Докато заема поста секретар на ККП в град Шанхай, Цзян Цзъмин не пести усилия, за да получи благосклонността на магнати от ККП като Ли Шианнан и Чен Юн [4], които идват в Шанхай всяка година за Пролетния Фестивал. Дори като партиен секретар на град Шанхай веднъж той стои и чака в дълбокия сняг в продължение на няколко часа, за да достави лично торта за рождения ден на Ли Шианнан.

Масовото избиване на площад Тянанмън от 4 юни 1989 г. е друга обратна точка в живота на Цзян Цзъмин. Той става генерален секретар на ККП като закрива либералния вестник „Световен икономически хералд“, като поставя лидера на Народното Събрание Уан Ли под домашен арест и като подкрепя репресиите от “4 юни”. Дори още преди избиването да е свършило, Цзян Цзъмин връчва поверително писмо на Дън Сяопин с искане за вземането на “решителни мерки” срещу студентите; в противен случай “нацията и партията ще бъдат превзети”. През последните 15 години Цзян е провел произволно потискане и избиване на всички дисиденти и групи, които са поддържали независими убеждения в името на “стабилността като върховен приоритет”.

Откакто Русия и Китай започват да инспектират общата си граница през 1991 г., Цзян Цзъмин напълно признава нашествията на царя и на бившия Съветски Съюз, и приема всички неравностойни договори между Русия и Китай от Айджунския договор. Така над един милион квадратни километра китайски земи са загубени завинаги от него.

Със своето лично минало, претендирайки, че е сирак на мъченик на ККП, когато всъщност е най-големият син на китайски предател, Цзян Цзъмин лично следва примера на ККП на измама; с подкрепата си на избиването от “4 юни” и потискане на демократичните движения и религиозни вярвания, той усвоява практиката на убийства на ККП; също както ККП бе под заповедите на Съветския Съюз като далекоизточнен клон на Комунистическия Интернационал, така и Цзян Цзъмин раздава безплатно земи; той е трениран в предателството, което е толкова присъщо за ККП.

Цзян Цзъмин и ККП споделят сходни, позорни произход и минало. Поради това както той, така и партията имат силното чувство на несигурност относно властта си.

II. Цзян Цзъмин и ККП се страхуват еднакво от “Истина, Доброта и Търпение”

Историята на интернационалното комунистическо движение бе написана с кръвта на стотици милиони хора. Почти всяка комунистическа държава преминава през процес, подобен на потискането на контрареволуционерите от Сталин в бившия Съветски Съюз. Десетки милиони невинни хора са избити. През 90-те години бившият Съветски Съюз се разпадна и Източна Европа премина през драстични промени. За една нощ комунистическият блок загуби повече от половината си територия. ККП си извече поука от този урок и осъзна, че прекратявайки потисничеството и признавайки правото на свободата на словото, е еквивалентно на търсене на собствената гибел. Ако на хората им се позволи да се изразяват свободно как ККП ще може да прикрива кървавите си зверства? Как ще може да оправдава измамната си идеология?

Ако потисничеството се спре и хората не се чувстват заплашени и не се страхуват, няма ли те да се осмелят да изберат начин на живот и вяра, различни от комунизма? Тогава как комунистическата партия ще поддържа социалната основа, така необходима за оцеляването ѝ?

По същество ККП си остава същата, независимо от повърхностните промени, които може би е направила. След избиването на “4 юни” Цзян Цзъмин призовава: “Унищожете всички неустойчиви елементи още в ембрионалния им стадий”. Изключително уплашен той заключи, че никога няма да спре да лъже народа и ще продължава да потиска хората, докато те не бъдат напълно неутрализирани.

През този период Фалун Гонг бе представен в Китай. Отначало Фалун Гонг бе считан от мнозина за вид чигонг [5] с особено могъщата способност да поддържа хората здрави и крепки. По-късно хората постепенно осъзнаха, че същината на Фалун Гонг не бе в неговите 5 леки упражнения. Вместо това същината на Фалун Гонг е да научи хората да станат по-добри на основата на принципите “Истина, Доброта и Търпение”.

Фалун Гонг учи “Истина, Доброта и Търпение”; комунистическата партия мъти “лъжовност, омраза и борба”

Фалун Гонг насърчава “Истинността”, което означава казване единствено на истината и вършене на истинни неща. ККП разчита на лъжи, за да промива мозъците на хората. Ако всеки започне да казва истината обществеността ще научи, че ККП се издига, подмазвайки се на Съветския Съюз, убивайки, отвличайки, бягайки, когато ѝ изнася, отглеждайки опиум, присвоявайки си каузата на борбата срещу японското нашествие и така нататък. ККП веднъж заяви: “Нищо значително не може да бъде осъществено без лъжа”. След като ККП заграби властта, предприе поредица политически движения и си навлече безчетни кървави дългове. Така насърчаването на „Истинност” ще означава неизбежна гибел за ККП.

Фалун Гонг насърчава “Доброта, Състрадание”, което включва мислене първо за другите и проява на доброта към другите във всички обстоятелства. ККП винаги е застъпвала “жестоката борба и безмилостно унищожаване”. Образцовият герой на ККП Лей Фънг, веднъж казва: “Ние трябва да се отнасяме безмилостно към нашите врагове и да сме студени като суровата зима”. Всъщност ККП третира така не само своите врагове, но и собствените си членове. Основателите на комунистическата партия, върховните главнокомандващи и маршали и дори председателят на страната, са били разпитвани безмилостно, бити са жестоко и са измъчвани от собствената си партия. Избиването на така наречените “класови врагове” бе така жестоко, че може да изправи

косата на човек. Ако добротата доминираше в обществото, масовите движения, уповаващи се на "порочността", започнати от комунистическата партия, никога нямаше да могат да се осъществят.

Комунистическият манифест гласи: "Историята на всички досега съществуващи общества е история на класовата борба". Това изобразява концепцията на комунистическата партия за историята на света. Фалун Гонг насърчава търсене на недостатъци в себе си при наличието на конфликти. Това виждане за самонаблюдение и самовъздържание е в пълна противоположност с философията на ККП за борба и атака.

Борбата на комунистическата партия е била главното средство за завземане на политическата власт и оцеляване. Комунистическата партия периодично подема политически движения за потискане на определени групи от хора, за да се самозареди и да "съживи революционния си борбен дух". Процесът бе повтарян насилствено и с лъжи, за да засили и да поднови страха у хората, и за да може тя да запази властта си.

От идеологическа гледна точка философията, на която е разчитала комунистическата партия за своето оцеляване, е напълно противоположна на това, което учи Фалун Гонг.

Хората с религиозни вярвания са безстрашни, докато ККП разчита на страха у хората, за да поддържа политическата си власт

Хората, които разбират истината, са безстрашни. Християнството е било преследвано в продължение на почти 300 години. Безчислен брой християни са били обезглавени, изгорени или удавени и дори хвърляни на лъвовете, но християните не изоставят своята вяра. Когато будизмът преминава през Дхарма-изпитания в историята, будистите също държат на вярата си по подобен начин.

Атеистичната пропаганда цели да накара хората да вярват, че няма Небе или ад и че няма кармично възмездие (възмездие за греховете), така че хората повече да не бъдат възпирани от съвестта си. Вместо това, тя ги насърчава да се съсредоточат върху богатството и охолството като реалност в този живот. Така слабостите в човешката природа могат да бъдат манипулирани чрез използването на заплахи и изкушения, за да се контролират напълно хората. Тези, които имат силна вяра обаче са в състояние да прозрат през живота и смъртта. Илюзиите на света не ги вълнуват. Те вземат изкушенията на земния свят и заплахите към техния живот леко, превръщайки в невзрачни всякакви опити на комунистическата партия да ги манипулира.

Високите морални стандарти на Фалун Гонг смущават ККП

След избиването на „4 юни“ 1989 г., идеологията на ККП напълно се провали. През август 1991 г. рухна комунистическата партия на бившия Съветски Съюз, последвано от драстични промени в Източна Европа. Това доведе до неимоверен страх и напрежение у ККП. Законността на нейното управление и изгледите за нейното оцеляване се изправиха пред безпрецедентни предизвикателства в резултат на сблъсъка ѝ с огромни вътрешни и външни кризи. По това време ККП повече не може да сплоти членовете си с оригиналните доктрини на марксизъм, ленинизъм и маоизъм. Вместо това тя се обърна към повсеместна корупция в замяна на партийна лоялност. С други думи, който следва партията ще му се разреши да получи лични облаги, посредством корупция и незаконно присвояване, привилегия, недостъпна за непартийни членове. Особено след визитата на Дън Сяопин в Южен Китай през 1992 г. [6], спекулата и корупцията на държавните служители с недвижими имоти и на

фондовата борса се развилняха в Китай. Незаконните втори съпруги и контрабандата са навсякъде. Порнографията, хазартът и наркотиците са се развихрили из цял Китай. Може да е несправедливо да се каже, че не е имало нито един добър човек в комунистическата партия, но широката публика отдавна е загубила вяра в антикорупционните усилия на партията, вярвайки че повече от половината от средно и висше ниво държавни служители са въввлечени в корупцията.

В същото време високите морални стандарти, демонстрирани от практикуващите Фалун Гонг, които практикуват “Истина, Доброта и Търпение”, отекват с доброта в сърцата на обществото. Повече от 100 милиона души са заинтригувани от Фалун Гонг и започват да го практикуват. Фалун Гонг е огледало на праведността, което по собствената си природа разкрива цялата неправедност на ККП.

ККП изпадна в извънредна завист, заради начина, по който Фалун Гонг се предаваше и осъществяваше

Уникалният начин, по който Фалун Гонг се предава, е от човек на човек и от сърце на сърце. Фалун Гонг има рехаво управленческа структура и всеки може свободно да идва и да си тръгва, когато пожелае. Това е много различно от стриктната организация на ККП. Въпреки строгата организация, политическото изучаване и груповите дейности, провеждани ежеседмично или дори по-често в клоновете на ККП, те съществуваха единствено като формалност. Малцина партийни членове бяха съгласни с партийната идеология. Точно обратното, практикуващите Фалун Гонг осъзнато следват принципите на “Истина, Доброта и Търпение”. В резултат на мощният ефект на Фалун Гонг върху подобряване психическото и физическото здраве на хората, които го практикуват, Фалун Гонг се разрастваше в геометрична прогресия. Практикуващите доброволно изучаваха серията от книги на г-н Ли Хонгджъ и популяризираха Фалун Гонг на собствени разноски. За кратък период от седем години броят на практикуващите Фалун Гонг достигна 100 милиона души. Когато те практикуваха упражненията сутрин, музиката за упражнения на Фалун Гонг можеше да се чуе в почти всеки парк на Китай.

Комунистическата партия заяви, че Фалун Гонг “се съревновава” с ККП за народните маси и че е “религия”. Всъщност това, което Фалун Гонг донася на хората, е култура и начин на живот. Той е от прародителските култура и корени на китайските традиции, които китайският народ отдавна е загубил. Цзян Цзъмин и комунистическата партия се страхуваха от Фалун Гонг, защото веднъж тази традиционна нравственост приеме ли се от обществото, нищо не може да попречи тя да се разпространи бързо. Китайските традиционни вярвания са отстранявани насилствено и подправяни от комунистическата партия в продължение на десетилетия. Завръщане към традицията ще е изборът на историята. Това ще бъде път, избран от огромното мнозинство хора след изживените от тях мъки и мизерия. Когато им се даде такъв избор, хората определено ще разграничат правото и грешното, и е вероятно да оставят порочното зад себе си. Това определено ще бъде фундаментално отричане и изоставяне на това, което комунистическата партия пропагандира. То ще е като удар в “ахилесовата пета” на ККП. Човек може да си представи дълбокия страх и завист на ККП, когато броят на хората, които практикуват Фалун Гонг надхвърля броя на членовете на комунистическата партия.

ККП упражнява тотален контрол върху всяка част от обществото в Китай. Във всяко село в провинцията има клонове на комунистическата партия. В градските райони клоновете на ККП се намират във всяко квартално административно управление. В армията, в правителството и предприятията партийните браншове достигат до самите им основи. Абсолютен монопол и еднолична машинация са основните мерки, които ККП предприема, за да поддържа режима си. Китайската конституция смекчаващо определя този феномен като “настойчивост във водещата роля на партията”.

Практикуващите Фалун Гонг от друга страна бяха очевидно по-склонни да приемат “Истина, Доброта и Търпение” за свои принципи. ККП видя в това само отричане на водещата роля на партията, което бе абсолютно недопустимо за нея.

Комунистическата партия счита вярата във Фалун Гонг за заплаха към законността на комунистическия режим

Истинската теистична вяра неизбежно е значително предизвикателство за комунистическата партия. Защото законността на комунистическия режим се гради на така наречения “диалектически материализъм” и желанието да се изгради “рай на земята”, за което може да се разчита единствено на водачеството на “авангарда на света”, а именно - комунистическата партия. Практикуването на атеизъм позволява на комунистическата партия свободно да тълкува какво е добродетел и какво е добро и лошо. В резултат на това, всъщност не остава никаква нравственост или разграничаване на доброто от лошото. Всичко, което хората трябва да запомнят е, че винаги партията е “велика, славна и права”.

Теизмът обаче дава на хората непроменим стандарт за добро и лошо. Практикуващите Фалун Гонг преценяват правото и грешното въз основата на “Истина, Доброта и Търпение”. Това очевидно затруднява постоянните опити на ККП да “уеднакви мисленето на хората”.

Ако се продължи с тези анализи могат да се видят и още много други причини. Всяка от тези причини обаче е гибелна за ККП. Всъщност Цзян Цзъмин потиска Фалун Гонг поради същите причини. Той започва своята кариера, лъжейки за миналото си и затова естествено се страхува от “истината”. Посредством потискане на хората той бързо набира успех и власт, и естествено храни неприязън към “Доброта, Състрадание”. Той поддържа властта си посредством политически борби вътре в партията и така има естествена неприязън към “Търпимост”.

От един малък случай можем да си направим извод за това, доколко изключително дребнав и завистлив е Цзян Цзъмин. Музеят на Културните останки хемудо [7] в областта Юяо (сега обявена за град) на провинция Джейяннг, е важно историческо и културно средище, за което се грижи държавата. Първоначално Чиао Ши [8] написва посвещение за музея на Културните останки хемудо. През септември 1992 г. Цзян Цзъмин вижда посвещението на Чиао Ши, когато посещава музея, лицето му се навъсва и се помрачава. Придружаващият персонал силно се обезпокоява, тъй като знае, че първо Цзян Цзъмин не харесва Чиао Ши, второ - че Цзян е известен със стремежа си за себеизтъкване и най-вече с любимото му писане на посвещения, каквито са случаите с управлението на пътната полиция на държавното Бюро за сигурност в град Джинан и на Асоциацията за пенсионираните инженери в град Дженгджоу. В последствие, през май 1993 г. музеят е затворен за ремонт, а преди отново да отвори врати, посвещението на Чиао Ши е заменено с посвещение на Цзян.

Казва се, че Мао Цзедун има “Четири тома от дълбокомислени и могъщи трудове”, докато избраните трудове на Дън Сяопин съдържат неговата “котешка теория” [9] с привкус на практичност. Цзян Цзъмин изтощи мозъка си, но можа да измисли само три изречения, при все това заявявайки, че той измисля “Трите представи”. Те бяха публикувани в книга и пропагандирани от ККП на всички нива на държавата, като книгата се продаваше само защото хората бяха насилени да я купят. Въпреки това партийните членове не уважаваха Цзян Цзъмин ни най-малко. Те разпространяваха клюки за неговите афери с певица, неудобните епизоди от изпълненията му на “О, соле мио” при пътуванията му в чужбина и неговото сресване на косата пред краля на Испания. Когато основоположникът на Фалун Гонг г-н Ли Хонгджъ, който бе роден като обикновен гражданин, изнасяше лекция, лекционната зала се пълнеше с професори, експерти и китайски студенти, учещи в чужбина. Много хора с докторски титли и

висшисти прелитаха хиляди километри, за да чуят неговите лекции. Когато г-н Ли изнасяше красноречивите лекции, той не използваше никакви записки. След това лекцията можеше да бъде записана на хартия и отпечатана като цяла книга. Всички тези неща бяха непоносими за Цзян Цзъмин, който е суетен, завистлив и дребнав.

Цзян Цзъмин живее изключително разточителен, похотлив и покварен живот. Той похарчи 900 милиона юана (над 110 милиона долара), за да закупи луксозен самолет за лични нужди. Цзян често тегли с десетки милиарди от обществените фондове, за да развива бизнеса на сина си. Той използваше непотизъм, за да издига своите роднини и раболепни слуги до високопоставени постове над министерско ниво и прибъгва до отчаяни и крайни мерки в прикриване корупцията и престъпленията на своите близки и приятели. Поради всичките тези причини Цзян се страхува от високонравствения и морален авторитет на Фалун Гонг и дори още повече се страхува, че темите за Небето, ада и принципите за съответното възнаграждение на доброто, и възмездие на лошото, за които Фалун Гонг говори, са действително реални.

Макар и Цзян да държеше в ръцете си най-голямата власт в ККП му липсваха политически постижения и талант, и той често се тревожеше, че ще бъде изместен сред безмилостните борби за власт в партията. Той е много чувствителен относно статуса си на "ядро" на властта. За да се справя с разногласията, крои задкулисни заговори, с които да се отърве от политическите си врагове Янг Шангун и брат му Янг Вайбинг. На 15-я Национален конгрес на комитета на комунистическата партия през 1997 г., Цзян принуди своите опоненти да напуснат постовете си. Същевременно игнорира съответните регулации и се хвана за поста си като удавник за сламка.

През 1989 г., като нов генерален секретар на ККП, Цзян Цзъмин даде пресконференция за репортери от страната и чужбина. Френски репортер попита за случай със студентка, която поради участие в студентското движение от "4 юни" на площад Тянанмън, е пратена да пренася тухли във ферма в провинция Шичуан и многократно е изнасилвана от местните селяни. Цзян отговаря: "Не зная дали това, което казвате е вярно, но тази жена е яростен бунтовник. Дори и да е вярно, тя си го заслужава." По време на Великата културна революция Джанг Джишин [10] е подложена на групово изнасилване и гърлото ѝ е прерязано (за да не ѝ се даде възможност да разкрие истината), след като е задържана в затвора. Цзян Цзъмин може би смята, че тя също е заслужила това. Може лесно да се прозрат жестокостта и разбойническото отклонение в манталитета на Цзян Цзъмин.

Накратко, гладът на Цзян Цзъмин за диктаторска власт и жестокост, както и страхът му от "Истина, Доброта и Търпение", са причините за безразсъдното започване на кампанията за репресиране на Фалун Гонг. Това е в пълно съгласие с маниера на действие на ККП.

III. Цзян Цзъмин и ККП се споразумяват тайно

Цзян Цзъмин е известен със самохвалството си и с използването на политическо мошеничество. Неговата некомпетентност и неграмотност са добре познати. Макар че от все сърце възнамеряваше да "изстреби" Фалун Гонг, мотивиран от личната си злоба, той не бе способен да направи много, тъй като Фалун Гонг се корени в традиционната китайска култура и бе станал толкова популярен, че бе спечелил доста широка социална основа. Въпреки това механизмите за тирания, използвани от ККП и усъвършенствани през безбройните кампании, работеха в пълен ход и ККП възнамеряваше да изкорени Фалун Гонг. Цзян Цзъмин се възползва от позицията си на генерален секретар на ККП и лично инициира изключително репресивните действия

срещу Фалун Гонг. Ефектът на тайното споразумение и резонанса между него и ККП бе като лавина, причинена от виковете на алпинист.

Преди Цзян да издаде официалните заповеди за репресии срещу Фалун Гонг, ККП вече бе започнала своето потисничество, наблюдение, разследване и фабрикуване на формулировки на обвинения срещу Фалун Гонг. Злият призрак на ККП инстинктивно се бе почувствал заплашен от “Истина, Доброта и Търпение”, да не говорим за безпрецедентно бързия растеж на броя на практикуващите. Секретни служители от Обществена сигурност на ККП навлязоха сред тях още в началото на 1994 г., но не намериха нищо нередно и дори някои започнаха да практикуват сериозно Фалун Гонг. През 1996 г. всекидневникът „Гуангминг” наруши “Трите ограничения” (държавна политика, регулираща Чигонг-практиките посредством “не-застъпване, не-намесва и не-осъждане”) и публикува статия, осъждаща идеологията на Фалун Гонг. След тази публикация политици, израснали сред редиците на обществената безопасност, или с титли “научни работници”, непрестанно нападат Фалун Гонг. В началото на 1997 г., Луо Ганг, секретар на политическия и правен отдел на ЦК на ККП се възползва от властта си и издаде разпореждане на Бюрото за обществена сигурност да се предприеме всенародно разследване на Фалун Гонг. След като от цялата страна бе рапортувано, че не е намерено никакво доказателство, Луо Ганг издава Окръжно № 555: “Съобщение, относно започване разследване на Фалун Гонг” от Първо бюро на Министерството на обществената сигурност (известно също като Бюро за политическа сигурност). Първо, той обвинява Фалун Гонг в това, че е “зъл култ” и след това нарежда на полицейските служби в цялата страна да разследват систематично Фалун Гонг, използвайки тайни агенти за събирането на доказателства. И това разследване не намира никакви доказателства, за да подкрепи обвинението.

Преди организацията на злия призрак ККП да започне репресирането на Фалун Гонг, тя се нуждаеше от подходящ индивид, който да поеме механизма на потисничество. Как лидерът на ККП ще се справи с този въпрос, бе критично. Като индивид, лидерът на ККП може да притежава и доброта и порочност – двете противоположности на човешката природа. Ако той избере да следва добрата си страна, тогава може временно да ограничи изригването на злата природа на партията; иначе злата природа на ККП изцяло ще се прояви.

По време на демократичното студентско движение през 1989 г., Джао Джианг, тогавашен генерален секретар на Централния комитет на ККП, нямаше никакво намерение да репресира студентите. Осемте партийни висшестоящи управляващи ККП по това време бяха всъщност тези, които настояха за репресиране на студентите. Дън Сяопин заяви тогава: “(Ще) убием 200 000 души в размяна на 20 години стабилност”. Така наречените “20 години стабилност” всъщност означават 20 години на управление на ККП. Тази идея бе в съответствие с фундаменталната цел на ККП за диктатура, затова тя бе приета от партията.

Относно Фалун Гонг, от общо седем членове на Изпълнителния комитет на Политбюро на ЦК на ККП, Цзян Цзъмин бе единственият, който настояваше за репресията. Извинението, което даде Цзян е, че това е свързано с “оцеляването на партията и страната”. Това докосна най-чувствителния нерв на ККП и провокира склонността на партията към борба. Опитът на Цзян Цзъмин да удържи собствената си власт и опитът на ККП да удържи диктатурата си на единствена партия се оказаха тясно свързани.

Вечерта на 19 юли 1999 г., Цзян Цзъмин председателства конференция на най-високопоставените кадри на ККП. Със своята политическа власт той прегази закона, лично “обедини” разбирането на всички присъстващи членове и лично взе решение да започнат масови репресии срещу Фалун Гонг. Той забрани Фалун Гонг в името на китайското правителство и измами обществеността. ККП, китайското правителство и механизмите за насилие, използвани от партията, бяха употребени до краен предел в съкрушително репресиране на милиони невинни Фалун Гонг практикуващи.

Ако генералният секретар на ККП по това време бе някой друг, а не Цзян Цзъмин, репресиите срещу Фалун Гонг нямаше да се осъществят. В това отношение може да се каже, че ККП използваше Цзян Цзъмин.

От друга страна, ако ККП не бе натрупала толкова много кървави дългове със своята разбойническа, неморална и свирепа природа, тя нямаше да сметне Фалун Гонг за заплаха. Без цялостен и всеобхватен контрол на ККП на всяка една част на обществото, намерението на Цзян Цзъмин да потисне Фалун Гонг нямаше да получи нито организационна, нито финансова подкрепа, които той получи - от дипломати, персонал и снаряжения, до затвори, полиция, Национални служби за сигурност и армия, и така наречената "подкрепа" от средите на религиите, науката и технологията, демократичните партии, профсъюзите, Младежките студентски организации, Асоциациите на жените и така нататък. Сега може да се каже, че Цзян Цзъмин използваше ККП.

IV. Как Цзян Цзъмин използва ККП, за да репресира Фалун Гонг

Възползвайки се от организационния принцип на ККП, че "всички членове на партията трябва да са подчинени на Централния комитет", Цзян Цзъмин експлоатира държавния апарат, контролиран от партията, за репресиране на Фалун Гонг. Контролираните от ККП организации включват армията, медиите, служителите на обществена сигурност, полицията, полувоенната полиция, държавните сили за сигурност, правната система, Народното събрание, дипломатическия персонал, а също и псевдо-религиозните групи. Армията и военната полиция, изцяло контролирани от ККП, взеха директно участие в отвличането и арестуването на практикуващите Фалун Гонг. Средствата за масова информация в Китай асистираха режима на Цзян Цзъмин в разпространяването на лъжи и оклеветяването на Фалун Гонг. Държавната система за сигурност бе лично експлоатирана от Цзян Цзъмин за събирането и предоставянето на информация, фабрикуването на лъжи и фалшифицирането на информация. Народното събрание и правната система дадоха "легална" външност и облик на "управление според закона", за да оправдаят престъпленията, извършени от Цзян Цзъмин и ККП, сполучливо заблуждавайки хора от всички сфери на обществото. Те превърнаха себе си в инструмент за обслужване и защита на Цзян Цзъмин. В същото време, дипломатическата система разпространи лъжи сред международната общественост и подмами чужди правителства, висши служители и международни медии с политически и икономически стимули, така че те да останат безмълвни относно въпроса с преследването на Фалун Гонг.

По време на работната конференция на Централния комитет, на която бе спуснато нареждането за репресията на Фалун Гонг, Цзян Цзъмин заявил: "Аз просто не вярвам, че ККП не може да победи Фалун Гонг". При планиране на стратегията за репресия се поставят три директиви: "Съсипване на репутацията [на практикуващите Фалун Гонг], финансово банкрутиране и физическо изтребление". След това кампанията на репресии започна с пълна сила.

Експлоатиране на медиите за блокиране на потока от информация

Политиката на "съсипване на репутацията [на практикуващите Фалун Гонг]", се осъществява от медиите, които са под абсолютния контрол на ККП. На третия ден от кампанията за арестуване на практикуващи Фалун Гонг в цялата страна, започнала на 22 юли 1999 г., контролираните от ККП средства за масова информация предприеха

пълномащабно анти-Фалун Гонг пропагандно нападение. Да вземем например намиращата се в Пекин Централна китайска телевизия (ЦКТ). От юли до края на 1999 г. ЦКТ излъчваше по седем часа на ден предварително нагласени кадри, разпространяващи лъжи за Фалун Гонг. Режисьорите на тези програми започваха с изопачаване и фалшифициране изказвания на г-н Ли Хонгджъ, основателят на Фалун Гонг, след това нахвърляха случаи за така наречените “самоубийства”, убийства и смърт, в резултат на отказване от медицинско лечение. Те направиха всичко, на което бяха способни, за да очернят и оклеветят Фалун Гонг и неговия основател.

Най-разгласеният случай бе изрязването на думата “не” от това, което г-н Ли Хонгджъ казва на публично събитие: “Инцидентът с така наречената експлозия на земята не съществува”. Програмата на ЦКТ превърна това изказване “Експлозията на земята съществува”, твърдейки така, че Фалун Гонг разпространява теории за “края на света”. Уловката също е използвана за заблуждаване на обществото, например за приписване на престъпления, извършени от обикновени криминални престъпници на практикуващи Фалун Гонг. Като например убийството, извършено от умопомрачения Фу Юбин в Пекин и смъртоносното отравяне на просяк в провинция Джейян - и за двете бе обвинен Фалун Гонг. След това ККП използва медиите, за да подбуди омраза сред заблудената общественост, оправдавайки и търсейки подкрепа за непопулярното си, кърваво преследване.

Повече от 2000 вестника, над 1000 списания и стотици местни телевизионни и радио станции, намиращи се под абсолютния контрол на ККП, се претовариха в цялостната си клеветническа пропагандна кампания на Фалун Гонг. Тези пропагандни програми бяха разпространени до всяка втора страна в света, посредством китайската осведомителна агенция Шинхуа, китайските осведомителни служби, хонконгската китайска осведомителна агенция и други, контролирани от ККП медии в чужбина. По непълни статистически данни, само за шест месеца са публикувани или излъчени над 300 000 новинарски публикации и програми, които оскверняват и са насочени срещу Фалун Гонг, отравяйки съзнанието на безброй заблудени хора.

В чуждестранните китайски посолства и консулства бяха изложени огромен брой албуми, CD-та и публикации, критикуващи и претендиращи да “разобличават” Фалун Гонг. Специални колони на Интернет страниците на Министерството на външните работи бяха отделени за критикуването и “изобличаването” на Фалун Гонг.

В допълнение на това, в края на 1999 г. по време на Азиатско-тихоокеанската среща за икономическо сътрудничество, състояла се в Нова Зеландия, Цзян Цзъмин напълно изостави всякакъв етикет и раздаде памфлет, охулващ Фалун Гонг на всеки един от посетилите конференцията държавни глави на повече от десет страни. Във Франция, в нарушение на китайската конституция, Цзян Цзъмин нарече Фалун Гонг “зъл култ” пред чуждестранните медии, за да “озлочи репутацията [на практикуващите Фалун Гонг]”.

Черният облак на репресиите, задушаваш страната, сигнализираше, че нещо така драстично като Културната революция приближаваше да започне отново.

Най-презрян бе така наречения инцидент на “самозапалване”, инсцениран през януари 2001 г., който бе докладван на света с безпрецедентна скорост чрез информационната агенция Шинхуа, с цел лъжовно да се обвини Фалун Гонг. Оттогава инцидентът бе разкритикуван от множество международни организации, включително и неправителствената организация Агенция за международно образование и развитие към ООН в Женева като правителствено инсценирано действие, което цели да измами хората. По време на задаване на въпросите, член на телевизионния екип призна, че някои от кадрите, показани от ЦКТ, фактически са заснети след това. Мошеническата природа на репресиращите е очевиден. Човек не може да спре да се чуди как тези “Фалун Гонг практикуващи, които срещат смъртта така безстрашно” (отнася се до

самозапалилите се) може да са така отзивчиви към властите на ККП, че да им дадат възможност отново да заснемат кадрите на самозапалването.

Никакви лъжи не могат да оцелеят в светлината на деня. Докато тъче мълви и фабрикува лъжи, ККП същевременно прави всичко, което е по силите ѝ, за да блокира потока от информация. Тя безпощадно потиска всеки репортаж от чужбина за мероприятия на Фалун Гонг, а също така и всяка разумна защита от страна на практикуващите Фалун Гонг. Всички Фалун Гонг книги и други документи са унищожени без изключение. Екстремални мерки са предприети за предотвратяване на всеки опит от чуждестранни медии да интервюират практикуващи Фалун Гонг в Китай, включително и изгонване на журналисти от Китай, упражняване натиск върху чуждестранни медии и прилагане на заплахи да си държат езиците зад зъбите, ако не искат да им се забрани да ходят в Китай.

Що се отнася до практикуващите Фалун Гонг в Китай, които са опитали да предадат в чужбина факти за Фалун Гонг и материали, документиращи нечовешките репресии от властите, ККП също предприема драстични и брутални мерки за потискане. Ли Янхуа, жена на около 60 години, бе от град Дашиджиан, провинция Лианинг. Тя била отвлечена от полицията докато раздавала материали с информация за преследването на Фалун Гонг на 1 февруари 2001 г. и била пребита до смърт. За да прикрият престъплението от полицията казали, че тя умряла, защото била “омаяна от Фалун Гонг”.

На повече от дузина преподаватели и студенти само в Университета в Цингуа, са им дадени дългосрочни затворнически присъди за раздаването на материали за Фалун Гонг. След изнасяне на факта, че е била изнасилена при задържането ѝ, г-ца Уей Шингян, практикуваща Фалун Гонг и завършваща студентка от Университета в Чонгчин, заедно със седем Фалун Гонг практикуващи от Чонгчин, са осъдени с дългосрочни затворнически присъди.

Налагане на глоби и претърсване на домове без съответните правни процедури

Целият държавен апарат на ККП провежда политика на “финансово банкрутиране [на практикуващите Фалун Гонг]“. В усилията да бъдат сплашени и да им се причинят тежки финансови загуби, в продължение на повече от пет години от началото на репресиите, стотици хиляди практикуващи Фалун Гонг са били глобени със суми, вариращи от хиляди до десетки хиляди юана. Без каквото и да било извинение местните власти, работните места, полицейските управления и службите за обществена сигурност произволно налагат тези глоби. На тези, които са принуждавани да платят глобите, не са им издавани никакви квитанции, нито пък са им посочвани никакви параграфи от закона като обяснение.

Претърсването на домовете е друга форма на грабеж и сплашване, наложени на практикуващите Фалун Гонг. Тези, които са твърди в убежденията си, биват изправени пред незаконни претърсвания на домовете от полиция по всяко време на денонощието. Пари и други ценности се конфискуват без никакво обяснение. В провинцията дори и запаси от зърнени и други хранителни продукти не са пощадени. Освен това отнетата от практикуващите Фалун Гонг собственост не е документирана, нито пък въобще са издавани никакви разписки. Обикновено тези, които конфискуват имуществото на практикуващите, го задържат за себе си.

В същото време практикуващите Фалун Гонг се сблъскват с наказанието да бъдат уволнявани. В провинцията властите заплашват, че ще конфискуват земята им. ККП не пропуска и възрастните, които са пенсионери. Тяхната пенсия бива преустановена и правителството ги изгонва от жилищата им. На някои от практикуващите Фалун Дафа,

занимаващи се с бизнес, е конфискувана собствеността, а банковите сметки - замразени.

При провеждането на тази политика ККП усвои подхода на „виновен, поради лични връзки“. Тоест, ако се открие, че на някое работно място или държавно предприятие има Фалун Гонг практикуващи, лидерите и работещите по тези работни места няма да получават премиални, нито пък ще бъдат повишавани. Целта е да се подбуди омраза в обществото срещу практикуващите Фалун Гонг. Членовете на семейството и роднините на практикуващите Фалун Гонг също са изправени пред заплахата от уволнение, изгонване на децата им от училище и изгонване от жилищата им. Всички тези мерки служат на една и съща цел: отрязване на всички възможни средства на доход на практикуващите Фалун Гонг, за да бъдат накарани те да се откажат от убежденията си.

Брутални изтезания и безразборни убийства

Ужасяващото нареждане “Унищожете ги (практикуващите Фалун Гонг) физически...” се изпълнява предимно от полицията, прокуратурата и съдебната система в Китай. Според статистически данни от Интернет страницата Clearwisdom, поне 1143 практикуващи Фалун Гонг са убити в преследването за последните пет години. Смъртните случаи са в повече от 30 провинции, автономни райони и общини, и са под директното ръководство на централното правителство. До 1 октомври 2004 г. провинцията с най-висок документиран брой на убити бе Хейлонгджиянг, следвана от Джилин, Ляонинг, Хебей, Шандонг, Сичуан и Нубей. Най-младият убит е на 10 месеца, а най-възрастният – на 82 години. От тях жените са 51.3%. А тези на възраст над 50 години са 38.8%. Официални лица от ККП признават неофициално, че действителната цифра на убитите в преследването е много по-висок.

Бруталните изтезания, прилагани върху практикуващите Фалун Гонг, са много и разнообразни. Побой, биене с камшик, електрически шок, връзване с въжета, оковаване във вериги и белезници за продължителни периоди от време, горене с пламък, с цигари или с нагорещено желязо, овесване с главата надолу, принуждаване да стоят или да коленичат за продължителни периоди от време, намушкване с бамбукови пръчки или с тел, сексуално малтретиране и изнасилване, са само част от прилаганите мъчения. През октомври 2000 г. охраната на принудителния трудов лагер Масанджа в провинция Ляонинг съблича голи 18-годишни практикуващи Фалун Гонг и ги хвърля в мъжките затворнически килии за изнасилване и безчестия. Всички престъпления са документираны и са твърде много, за да се изброят.

Друг вид често срещано сред многото нечовешки изтезания е “психиатричното лечение”. Нормални, разумни и здрави практикуващи Фалун Гонг са държани незаконно под ключ в психиатрични заведения, където са инжектирани с неизвестни химически субстанции, способни да повредят централната нервна система. В резултат на това някои практикуващи получават частични или пълни парализи. А някои загубват напълно зрението или слуха си. Други получават увреждания на мускулите или вътрешните органи. Има и такива, които загубват частично или цялостно паметта си и стават психично болни. Вътрешните органи на някои практикуващи биват тежко увредени. Някои припаднат. Други умират скоро след инжектирането с тези химически субстанции.

Статистиката показва, че случаите на преследване на практикуващите Фалун Гонг посредством “психиатрично лечение” се разпространяват в 23 от общо 33 провинции, автономни региони и общини, намиращи се под директното ръководство на централното управление в Китай. Не по-малко от 100 психиатрични заведения на нива провинция, област, окръг и град участват в репресиите. Въз основа на количеството и разпределението на тези случаи се вижда, че злоупотребата с психиатрични

субстанции срещу практикуващите Фалун Гонг е добре планирано, систематично изпълнявано и спуснато от горе нареждане. Поне 1000 психично здрави практикуващи Фалун Гонг са изпратени в психиатрични заведения или във възстановителни центрове противно на волята им. Много от тях биват насилствено инжектирани или хранени с химически субстанции, способни да унищожат нервната система. Тези практикуващи Фалун Гонг биват връзвани с въжета и измъчвани с електрически шок. Поне 15 от тях умират само от прекомерността на злоупотребите.

„Управление 610” простира пипалата си извън рамките на закона

На 7 юни 1999 г. Цзян Цзъмин оклеветява неоснователно Фалун Гонг на събрание на Политбюро. Той категоризира въпроса за Фалун Гонг като “класова борба”, лепва на практикуващите Фалун Гонг етикета “политически врагове на ККП”, предизвиква реакцията на ККП за борба и дава нареждането за установяване на “Управление за разрешаване проблема с Фалун Гонг” в Централния комитет. Тъй като това управление е създадено на 10 юни, то е наречено “Управление 610” (6 от цифрата на месеца и 10 от цифрата на деня). След това филиали на „Управление 610” се създават из цялата страна на всички нива на правителството, от най-високото до най-ниското, на които специфично е поверено задължението да се занимават с репресирането на Фалун Гонг. Политическият комитет, Съдебният комитет, медиите, органите за обществена сигурност, прокуратурата, народните съдилища и органите за национална сигурност, подчинени на комитета на ККП, биват използвани като машини на „Управление 610”. Управлението се отчита пред Министерския съвет на теория, но на практика е партийна организация, на която е позволено да съществува извън установените рамки на държавата и правителството и е извън законните ограничения, регулациите и националната политика. То е мощна организация, наподобяваща Нацисткото гестапо, която има власт, надминаваща съдебната и юридическите системи, разполагайки с държавните средства както намери за добре. На 22 юли 1999 г., след като Цзян Цзъмин дава нареждането за унищожаване на Фалун Гонг, Осведомителна агенция Шинхуа излъчва речи на ръководители на Централното организационно министерство на ККП и на Централното министерство за пропаганда на ККП, които дават открито подкрепа на иницираното от Цзян Цзъмин преследване на Фалун Гонг. Всички организации работят заедно и под стриктното ръководство на ККП за изпълнение на злокобния план на Цзян.

Много са случаите, които доказваха, че нито отделите за обществена сигурност, нито прокуратурата, нито народните съдилища имат властта да вземат решения по случаите с Фалун Гонг. Те трябва да приемат нарежданията на „Управление 610”. Когато членовете на семейства на много арестувани, затворени и измъчвани до смърт практикуващи Фалун Гонг правят запитвания или подават жалби до отделите за обществена сигурност, прокуратурата и народните съдилища, им се казва, че решението се взема от „Управление 610”.

Но съществуването на „Управление 610” е незаконно. Когато то дава нарежданията си на органите намиращи се под върха на ККП, обикновено не са в писмена форма, а са само устни нареждания. Дори нещо повече, на всички онези, които получават нарежданията им е забранено да ги записват в каквато и да е форма - на видео, аудио или дори като обикновени бележки.

Използването на такава временна ръка на диктатурата е тактика, която партията често използва, пренебрегвайки закона. През всичките си политически чистки партията прилага нестандартни тактики и създава временни органи, като например Централния културно революционен екип, който бе начело и разпространяваше тиранията на ККП по цялата страна.

През дългогодишното си деспотично царуване и тежко юмручно управление, партията създаде най-силната и най-злокобната система за държавен тероризъм с насилие, лъжи и информационни блокади. Нейната нечовечност и степен на измамност са на високо професионално ниво. Нейната масовост и обсег на действие са безпрецедентни. През всички предишни политически движения партията акумулираше систематични и ефективни методи и опити за наказване, увреждане и убиване на хора по възможно най-жестокия, изобретателен и лицемерен начин. В един от случаите споменат преди, мъж не може да издържи повече на заплахите и тормоза от полицията и убива иначе добросъдечната си жена. Това е неизбежния злочест плод на държавен тероризъм на ККП, включващ измами от медиите, политически натиск и насаждане чувството на вина и страх, за да се изкриви човешката природа и да се подхрани омразата в нея.

Използване на войската и националните ресурси на страната, за да се осъществи преследването

Партията контролира всичките държавни въоръжени сили, което ѝ позволява да прави каквото си поиска при репресирането на народа, без да се страхува от някого или от нещо. За потъпкването на Фалун Гонг, Цзян Цзъмин назначи не само полиция и военизирани отряди, но също така директно мобилизира въоръжените сили в периода юли – август 1999 г., когато стотици хиляди и дори милиони цивилни от цялата страна възнамеряваха да отидат в Пекин да апелират за Фалун Гонг. Войници бяха поставени в центъра на Пекин. Редици от войници с готово за стрелба оръжие бяха наредени по всички пътни артерии към Пекин. Те съдействаха на полицията да пресреща и арестува практикуващи Фалун Гонг, които отиваха да апелират. Директното мобилизиране на въоръжените сили от Цзян Цзъмин положи основите за кървава репресия.

Партията контролира финансите на държавата, което осигури финансовата подкрепа на Цзян Цзъмин в преследването на Фалун Гонг. Високопоставен служител от Съдебния отдел на провинция Ляонинг веднъж каза на съвещание на принудителния трудов Лагер Масанджа: “Финансовите ресурси вложени за справянето с Фалун Гонг надминаха разходите за цяла война”.

Все още не е известно колко от държавните икономически ресурси и доходи от тежкия труд, и пот на народа, са използвани за преследването на Фалун Гонг. Но не е трудно да се отгатне, че цифрата е огромна. През 2001 г. информация от партийното Бюро за обществена сигурност показва, че само на едно място - площад Тянанмън - арестуването на практикуващи Фалун Гонг струва от 1.7 до 2.5 милиона юана на ден, което е 620 до 910 милиона юана на година. В цялата страна, от големите градове до най-отдалечените райони, от полицията в полицейските участъци до тези по департаментите за обществена сигурност и персонала на всички отдели на „Управление 610“, Цзян Цзъмин назначи поне няколко милиона души да преследват Фалун Гонг. Стойността само на техните заплати може би спокойно надвишава сто милиарда юана годишно. Освен това Цзян Цзъмин изхарчи огромни суми за разширяване на принудителните трудови лагери за задържане на практикуващи Фалун Гонг в тях и построи специални центрове и бази за промиване на мозъци и “трансформиране” на практикуващи Фалун Гонг. Цзян Цзъмин дава също и парични поощрения, за да стимулира и да насърчи повече хора да участват в репресиите на Фалун Гонг. В много райони цената за арестуването на практикуващ Фалун Гонг бе от няколко хиляди до десет хиляди юана. Принудителният трудов лагер Масанджа в провинция Ляонинг е най-злокобното от всички места за преследване на Фалун Гонг. Един път партията награди директорът му Су с 50 000 юана, а заместник-директора Шао с 30 000 юана.

Цзян Цзъмин, бившият генерален секретар на ККП, е този, който предприе преследването на Фалун Гонг; този, който скалъпи конспирацията и този, който я управлява. Той се възползва от апарата на ККП, за да започне преследването на Фалун Гонг. Той носи неизбежната отговорност за своето историческо престъпление. Но ако не беше ККП с установения си апарат на насилие, формиран в процеса на много политически кампании Цзян Цзъмин не би имал никаква възможност да започне и да осъществи това злокобно преследване.

Цзян Цзъмин и партията се използват един друг. Те рискуват проклятието на всеки и се противопоставят на “Истина, Доброта и Търпение”, заради интересите на една личност и една партия. Тяхното тайно, взаимно споразумение е истинската причина поради която една подобна трагедия и едно толкова абсурдно престъпление могат да станат реалност.

Цзян Цзъмин подкопава партията отвътре

Мотивиран от личните си интереси Цзян Цзъмин използва унаследената нечестивост на ККП, за да започне всеобхватно преследване, насочено срещу невинни хора, които следват “Истина, Доброта и Търпение”. Той предприе ход за наказване на най-полезната и най-безвредна за държавата и обществото социална група от хора. Това преследване води не само страната и хората към престъпления и гибел, но и унищожават партията из основи.

Цзян Цзъмин неумолимо използва партията, за да въвлече всички форми на нечестивост от цял свят в справянето с Фалун Гонг. Закони, нравственост и хуманност, всички са ощетени неимоверно от него, което руши из основи правдоподобността за по-нататъшното поддържане на властта от този режим.

Режимът на Цзян употреби всички налични финансови, материални и човешки ресурси, за да потисне Фалун Гонг, което донесе неимоверно бреме за страната и обществото, и упражни огромен натиск върху финансовата система. Партията няма никакъв начин да поддържа това обречено преследване в продължение на дълъг период от време. Тя може само да използва спестяванията на хората, да издава национални облигации и да подмамва чуждите инвестиции да продължават да идват.

По време на преследването партията и Цзян Цзъмин измислиха всевъзможни нечестни, жестоки и измамни тактики, употребявайки целия си репертоар от подлост и злосторничество, за да преследват Фалун Гонг.

Партията и Цзян Цзъмин използваха всеки известен им пропаганден инструмент, за да фабрикуват слухове, да хулят Фалун Гонг и да съчиняват оправдания за репресиите и преследването. Но няма лъжа, която може да трае вечно. Веднъж лъжите изобличени ли са окончателно, и когато цялото зло се разкрие от неуспеха на преследването, когато това стане достояние на всички, пропагандните методи в заблуждаването повече няма да работят и да са полезни. Партията напълно ще загуби престижа си в сърцата на хората.

В началото на репресирането на Фалун Гонг през 1999 г., Цзян Цзъмин възнамеряваше да разреши въпроса с Фалун Гонг за “три месеца”. Партията обаче подцени могъществото на Фалун Гонг и мощта на традицията и вярата.

От древни времена злото никога не е могло да елиминира праведното. То не може да унищожи добротата в сърцата на хората. Изминаха пет години. Фалун Гонг още е Фалун Гонг. Нещо повече, Фалун Гонг се разпространи широко по целият свят. Цзян

Цзъмин и партията понесоха сурово поражение в тази борба между доброто и злото. И тяхната изкривена, жестока и зла природа, е напълно изложена.

Прословутият Цзян Цзъмин сега е обкръжен с беди и в къщи и в чужбина, и е изправен пред много съдебни процеси, и апелационни иски за подвеждане под съдебна отговорност.

Първоначално партията възнамеряваше да използва репресията, за да затвърди тиранията си. Резултатът обаче е, че тя не успя да се “зареди”, а вместо това изтощи собствената си енергия. Сега партията е отишла твърде далеч, за да бъде съживена. Тя е като изгнило умиращо дърво. Ще се сгромоляса от само себе си при един порив на вятъра. Всяка опиумна илюзия за спасяване на ККП е срещуположна на историческата тенденция. Тя е не само напразна, но и руши бъдещето на участниците в нея.

Заклучение

Бившият генерален секретар на ККП Цзян Цзъмин е този, който започна, скалпи и контролира това злостно преследване. Цзян Цзъмин използва до краен предел както властта на ККП, така и нейните позиции, дисциплинарни методи и апарат, за да започне преследването на Фалун Гонг. Той носи неизбежната отговорност за това историческо престъпление. От друга страна, ако я нямаше ККП, Цзян Цзъмин не би могъл да предприеме и да дирижира това злостно преследване. С раждането на репресията ККП се обръща срещу праведността и добросърдечията. С репресирането като предпочитан инструмент и преследването, като свой специалитет, ККП изгради властта си на основите на стриктно контролиране на съзнанието, следващо една единствена централизирана партия. По природа ККП се ужасява от “Истина, Доброта и Търпение” и счита Фалун Гонг за враг. Затова репресирането и преследването от нея на Фалун Гонг бяха неизбежни. Докато атакуваха “Истина, Доброта и Търпение”, Цзян Цзъмин и ККП дадоха възможност да се умножат лъжата, злината, насилието, смъртната омраза, порочността и корупцията. Това, което последва, бе широко разпространен нравствен упадък из земите на Китай, което засегна всеки.

Тайното споразумение между ККП и Цзян Цзъмин свърза съдбите им. Сега Фалун Гонг съди Цзян Цзъмин. Денят, в който бъде потърсена отговорност от Цзян ще е денят, в който съдбата на ККП ще е очевидна. Небесните принципи няма да търпят тези, които дирижират нечовешко преследване на група от добри хора, които следват “Истина, Доброта и Търпение”. Злостните действия на Цзян Цзъмин и на ККП ще останат вечен и впечатляващ урок за човечеството.

Бележки

- [1] Повече информация по случая може да се намери на:
<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/7/23/50560p.html>
<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/6/7/48981p.html>
- [2] Повече информация по случая може да се намери на:
<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/25/52796.html>
- [3] Подобна информация е налична на:
<http://search.minghui.org/mh/articles/2004/7/9/79007.html> (на китайски език)

- [4] Ли Шианнан (1902 г. – 1992 г.), бивш президент на Китай (1983 г. - 1988 г.) и президент на Политическото съвещание към китайското Народно Събрание (1988 г. - 1992 г.); тъст на Цзян Цзъмин.
Чен Юн (1905 г. - 1995 г.), един от най-влиятелните лидери в комунистически Китай; член на Постоянния комитет на Политбюро в продължения на десетилетия и председател на Централния консултативен комитет от 1987 г. до 1992 г.
- [5] Чигонг е общоприето китайско название за усилващи енергията упражнения. Има много школи за Чигонг, повечето от които се коренят дълбоко в традиционни духовни убеждения. Фалун Гонг е форма на Чигонг.
- [6] През 1992 г. Дън Сяопин прекъсва пенсионирането си и пътува из Шенджен и Южен Китай, за да изнася речи за насърчаване на социалистическата пазарна икономика в Китай. Тази обиколка на Дън се смята за обратна точка в икономическата реформа на Китай, която изпада в застой след прословутото масово избиване на площад Тянанмън (на студенти) през 1989 г.
- [7] Културните останки на Хемудо, разкрити през 1973 г., са от преди 7000 години и са от селище на китайската новокаменна епоха.
- [8] Бивш председател на Народното събрание в Китай.
- [9] Дън казва веднъж: “И черната и бялата котка са добри, стига да хващат мишките”, което означава, че целта на икономическата реформа е да донесе благоденствие на народа и няма значение дали реформата е социалистическа или капиталистическа.
- [10] Интелектуалка, измъчвана до смърт от ККП за това, че открито казва истината по време на Великата китайска революция.

(Текстът е обновен на 21 септември 2005 г.)

Част 6: Как китайската комунистическа партия унищожи традиционната култура

The Epoch Times 20 декември 2004г.

Това е шестият от Деветте Коментара за ККП /Nine Commentaries on the Communist Party/

Предисловие

Плакат от кампанията „Критика към Лин Биао и Конфуций“ (AFP / Getty Images)

Културата е душата на една нация. Този духовен фактор е толкова важен за човечеството, колкото са важни физическите фактори като раса и земя.

Културното развитие определя историята на еволюцията на една нация. Пълното разрушение на националната култура води до края на нацията. Счита се, че древните нации, създали велики цивилизации са изчезнали, когато са изчезнали техните култури, макар хората от съответната раса да са оцелявали. Китай е единствената държава в света чиято древна култура и цивилизация се е развивала и предавала без прекъсване повече от 5000 години. Унищожаването на традиционната ѝ култура е непростимо престъпление.

Китайската култура, за която се вярва, че е предадена от Бог, започва с митовете за създаването на Небето и Земята от Пангу [1], създаването на човечеството от Нюя [2], описването на стотици лечебни билки от Шенон [3] и изобретяването на китайските йероглифи от Канджйе. [4]

„Човек трябва да следва Небето, Небето следва Дао и Дао следва природното“. [5] Даоистката мъдрост за единството на Небето и човечеството тече по вените на китайската култура. „Великото учение подпомага култивирането на добродетелта“. [6] Конфуций открива школа, за да обучава ученици преди повече от 2000 години и така предава на обществото конфуцианските идеали, представени от петте добродетели: доброта, праведност, благоприличие, мъдрост и преданост. През първи век будизмът на Сакямуни пътува на изток към Китай, поставяйки акцент върху състрадателността и спасението на всички същества. Китайската култура става все по-цялостна и задълбочена. Впоследствие конфуцианизмът, будизмът и даоизмът се превръщат в допълнителни вярвания на китайското общество и превръщат династията Танг (618 - 907 г. сл. Хр.) във връх на неговия просперитет и прослава, както е известно на всички на Земята.

Въпреки че в историята китайската нация е преживяла множество инвазии и нападения, китайската култура демонстрира голяма издръжливост и сила, и същността ѝ се предава във времето без прекъсване. Единството на Небето и Земята

представлява космологията на нашите прадеди. Общозвестно е, че добротата се възнаграждава, а злото се наказва. Въпрос на елементарна добродетел е да не правиш на другите това, което не искаш да ти бъде направено на теб. Лоялността, уважението към родителите, достойнството и справедливостта формират социалните стандарти, а петте кардинални добродетели на Конфуций – доброта, праведност, благоприличие, мъдрост и преданост - полагат основите на обществения и личен морал. С тези принципи китайската култура въплъщава в себе си честност, доброта, хармония и толерантност. Обикновените китайски надгробни паметници показват уважение към „Небето, Земята, владетеля, родителите и учителя”. Това е културният израз на дълбоките китайски традиции, включващи преклонение пред Бог (Небето и Земята), предаността към родината (владетеля), семейните ценности (родителите) и респект към учителите. Традиционната китайска култура търси хармония между човека и Вселената и поставя ударение върху индивидуалната етика и морал. Тя се базира на вярванията в култивационните практики на конфуцианизма, будизма и даоизма, и осигурява на китайския народ толерантност, социален възход и опазване на човешкия морал, и праведните убеждения.

За разлика от закона, който предписва строги правила, културата действа като мек ограничител. Законът налага наказание след извършване на престъпление, докато културата, подхранвайки морала, предпазва от престъпления. Общественият морал на едно общество често е олицетворение на неговата култура.

В китайската история традиционната култура достига своя апогей по време на династията Танг. Този период съпада с времето, когато Китай има най-голяма сила като държава. Науката също е напреднала и се радва на уникална почит сред всички народи. Учени от Европа, средния Изток и Япония идват да учат в Чан’ан, столицата на династията Танг. Държавите, граничещи с Китай, го приемат за свой феодален владетел. „Десетки хиляди държави идват да почетат Китай, макар понякога да се налага да им се превежда по няколко пъти и да изясняват последващите обичаи”. [7]

След династията Чин (221-207 г. пр. Хр.) Китай често е населяван от малцинствени групи. Това се случва по време на династиите Суи (581-618 г. сл. Хр.), Танг (618-907 г. сл. Хр.), Юан (1271-1361 г. сл. Хр.) и Чин (1644-1911 г. сл. Хр.), и в други периоди, когато етническите малцинства създават собствени режими. Въпреки това почти всички етнически групи се „сливат” с китайския начин на живот. Това показва огромната приобщаваща сила на традиционната китайска култура. Както казва Конфуций: „(Следователно) ако хората отдалеч не са услужливи, приближете ги чрез култивиране на (своята) култура и добродетел”. [8]

След като взема властта през 1949 г. ККП отдава националните ресурси за разрушаване на традиционната китайска култура. Това нездраво намерение не идва от желанието за индустриализация, нито от обикновена наивност и преклонение пред западната цивилизация. По-скоро идва от вътрешното идеологическо противопоставяне на традиционната китайска култура на ККП. Следователно унищожението на китайската култура от ККП е планирано, добре организирано и систематично, подкрепено от употребата на насилие от държавата. От своето основаване ККП никога не е спирала да „революционизира” китайската култура в опита си да разруши напълно нейния дух.

Още по-неописуемо от унищожението на традиционната китайска култура е преднамерената злоупотреба и подмолна модификация на традиционната култура от ККП. Партията поставя ударение върху лошите части от китайската история; неща, които се случват, когато хората се отклоняват от традиционните ценности, като вътрешната борба за власт в кралската фамилия, използването на конспирация, налагането на диктатура и деспотизъм. Тя използва тези исторически примери, за да спомогне създаването на свой собствен набор от морални стандарти, начини на мислене и система за отчет. Правейки това ККП създава грешното впечатление, че

„партийната култура“ е всъщност продължение на традиционната китайска култура. ККП дори се възползва от антипатията, която някои имат към „партийната култура“, за да ги настрои още повече към отказ от автентичната китайска традиция.

Унищожението на традиционната китайска култура от ККП донася катастрофални последици за Китай. Хората не само изгубват моралния си облик, но насилствено са им втъпани пагубните теории на ККП.

I. Защо ККП иска да саботира традиционната китайска култура?

Дългогодишната традиция на китайската култура – базирана на вяра и уважение

Неповторимата култура на китайската нация започва преди 5000 години с легендарния император Хуан, който се счита за най-ранния предшественик на китайската цивилизация. Всъщност на император Хуан се приписва създаването на Дао школата, която е наречена още Хуан-Лао (Лао Дзъ) - школа на мисълта. Дълбокото влияние на даоизма и конфуцианизма може да се види в конфуцианските сентенции: „Стремете се към Дао, присъединете се към добродетелта, придържайте се към добротата и се потопете в изкуството“ и „Ако човек чуе Дао сутрин може да умре без съжаление вечерта“. [9] „Книгата на промените“ (I Ching), записки от Небето и Земята, за Ин и Ян, за социалния възход и падение и законите на човешкия живот, се счита за „номер едно сред китайските класически текстове“ на Конфуций. Пророческата сила на книгата далеч надминава разбирането на съвременната наука. Наред с даоизма и конфуцианизма, будизмът, особено дзен будизмът, оказва фино, но дълбоко влияние върху китайските интелектуалци.

Конфуцианизмът е тази част от традиционната китайска култура, която набляга на „влизване в светския живот“. Тя се концентрира върху семейната етика, в която преклонението пред родителите играе изключително важна роля: „цялата добродетел започва с уважението към родителите“. Конфуций подкрепя „добротата, праведността, благоприличието, мъдростта и предаността“, но също казва: „Не са ли уважението към родителите и братската любов корени на добротата?“

Семейната етика по естествен начин може да направлява обществения морал. Уважението към родителите може по естествен начин да се проектира върху отношенията подчинени - владетел. Казано е, че „рядко срещано е човек, който уважава родителите си и обича братята си да обиди висшестоящите“.[10] Братската любов е връзка между братя и може да се проектира върху праведността и справедливостта в отношенията с приятелите. Конфуций преподава, че в семейството бащата трябва да е мил, синът – почитащ баща си, братът – приятел, а по-малкият брат – уважителен. Тук бащината добрина може да се проектира върху великодушието на владетеля към подчинените му. Докато се пазят традициите на семейството общественият морал ще се поддържа от само себе си. „Култивирайте себе си, регулирайте семейството си, ръководете праведно държавата си и направете вашето царство мирно и щастливо“. [11]

Будизмът и даоизмът са тези части от китайската култура, които наблягат на „изоставяне на светския свят“. Влиянието на будизма и даоизма проникват във всички аспекти на всекидневния живот. Практики, които са дълбоко вкоренени в даоизма включват китайска медицина, чигонг, геомантия (фън шуй) и гадателство. Тези

практики, както и понятията за Небесно царство и ад в будизма, заедно с конфуцианския морал, формират ядрото на китайската култура.

Вярванията на конфуцианизма, будизма и даоизма предлагат на китайския народ много стабилна морална система, непроменима докато „съществува Небето”. [12] Тази система за етика е добра база за продължителност, мир и хармония в обществото.

Моралността принадлежи на духовната сфера, следователно се смята за понятие. Културата изразява абстрактната морална система по такъв начин, който да е разбираем за хората.

Вземете за пример „Четирите китайски класики” – четирите най-популярни романи в китайската култура. „Пътуване на Запад” [13] е митично сказание. „Сънят за червените къщи” [14] започва с диалог между одухотворения камък, Божеството на безкрайното пространство и Дао на безбрежното време. Сцената се развива на висящата във въздуха Скала на великата пустинна планина. Този диалог разкрива човешката драма, развиваща се в романа. „Изгнаниците от тресавището” [15] започва с разказ как премиерът Хон, отговарящ за военните сили, освобождава по случайност 108 демони. Тази легенда разкрива произхода на „108-те смели борци изгнаници”. „Трите царства” [16] започва с Небесно предупреждение за нещастие и завършва с неизбежното заключение за Божията воля: „Човешките събития връхлитат като безкраен поток; Небесното съдбовно предсказание, което е невъзможно да се докосне, обрича всички”. Други широко известни истории като „Романс на Източен Джоу” [17] и „Цялата история на Юе Фей” [18], всички започват с подобни легенди.

Използването на митове от авторите на тези романи не е случайно, а отразява основната философия на китайската интелигенция за природата и човечеството. Тези романи оказват силно влияние върху китайското съзнание. Когато говорят за „праведност” хората си спомнят за Гуан Ю (160-219 г. сл. Хр.) от „Трите царства”, а не за самото понятие – как неговата праведност спрямо приятелите му надхвърля облаците и достига Небето; как непоклатимата му преданост към началника му и кръвния му брат Лиу Бей му спечелват уважението дори на враговете му; как смелостта му в битката взема връх и в най-опасните моменти; окончателната му победа в битката край град Май и накрая разговора му като божество със сина му.

Когато стане въпрос за „преданост”, китайският народ от само себе си мисли за Юе Фей (1103-1141 г. сл. Хр.), премиерът на държавата Шу по време на периода на Трите царства, който дава всичко от себе си докато сърцето му спира да бие”.

Възхвалата на предаността и праведността в традиционната китайска култура са в пълна степен втъкани в живописните истории, споменати по-горе. Абстрактните морални принципи, демонстрирани от историите на романите, са конкретизирани и вплетени чрез културните изразни средства.

Даоизмът набляга на истинността. Будизмът акцентира върху състрадателността, а конфуцианизмът цени предаността, толерантността, добротата и праведността. „Макар да се различават по форма, целите са едни и същи... те всички вдъхновяват хората да се завърнат към добротата”. [19] Това са най-ценните аспекти на традиционната китайска култура, основана на вярванията на конфуцианството, будизма и даоизма.

Традиционната китайска култура е пълна с понятия и принципи като Небе, Дао, Бог, Буда, съдба, предопределеност, състрадателност, праведност, благоприличие, мъдрост, преданост, честност, срам, лоялност, почит към родителите, достойнство и така нататък. Много китайци са неграмотни, но въпреки това са запознати с традиционните пиеси и опери. Тези културни форми са важни начини за научаване на традиционните морални ценности. Следователно унищожението на традиционната

китайска култура от ККП е директно нападение срещу китайския морал и подкопава основата за мир и хармония в обществото.

Злата комунистическа теория се противопоставя на традиционната култура

„Философията“ на комунистическата партия напълно противостои на автентичната китайска култура. Традиционната китайска култура почита Небето, както Конфуций казва веднъж: „Животът и смъртта са предопределени, а богатството и положението в обществото зависят от Небето“. [20] Будизмът и даоизмът са форми на теизъм; те вярват в цикъла на прераждането и в кармичната отплата на доброто и злото. Комунистическата партия обратно, не само вярва в атеизма, но дръзко се противопоставя и нарушава небесните принципи. Конфуцианизмът цени семейството, докато Комунистическият манифест открито провъзгласява унищожаването му. Традиционната култура разграничава китайците от чужденците, но Комунистическият манифест поощрява края на нацията. Конфуцианската култура поощрява добротата към другите, а комунистическата партия – класовите борби. Конфуцианството поощрява предаността към владетеля и любов към нацията. Комунистическият манифест поощрява елиминиране на нациите.

За да спечели и задържи властта в Китай, ККП първо трябва да посее неморални мисли на китайска земя. Мао Цзедун твърди, че „ако искаме да свалим властта, първо ни трябва пропаганда и работа в областта на идеологията“. [21] ККП съзнава, че комунистическата теория на насилие, която се поддържа с оръжия, е отпадък на западната мисъл и не съответства на проникновената 5000 годишна китайска култура. Тогава ККП напълно унищожават традиционната китайска култура, за да могат марксизмът и ленинизмът да превземат китайската политическа сцена.

Традиционната китайска култура е пречка за диктатурата на ККП

Мао Цзедун веднъж уместно казва, че не следва нито Дао, нито Небето.[22] Традиционната китайска култура несъмнено служи като пречка за ККП да предизвика Дао и да се сражава с Небето.

Лоялността в традиционната китайска култура не означава сляпо отдаване. В очите на хората императорът е „син на Небето“ – с Небето отгоре. Императорът не може винаги да е прав. Следователно има нужда от наблюдатели, които да отбелязват грешките му по всяко време. Китайската хроникьорска система има исторически анали на всички думи и дела на императора. Учените чиновници могат да станат учители на своите мъдри владетели и поведението на императорите се съди съобразно китайските класически текстове. Ако императорът е неморален – непросветлен до Дао, хората може да се разбунтуват, за да го свалят, както е в случая с Чънтан, който атакувал Дзие, или когато крал Уу бил премахнат от Джоу. [23] Тези въстания, от гледна точка на традиционната култура, не се считат за нарушение предаността или Дао. Вместо това на тях се гледа като на подсилване на Дао от името на Небето. Когато Уен Тианшан (1236-1283 г. сл. Хр.) [24], известен главнокомандващ от династията Сонг, е хвърлен в затвора, той отказва да се предаде на монголските нашественици дори когато императорът се опитва да го убеди. Това е така, защото Конфуций вярвал, че „хората са от изключително значение, нацията идва на следващо място, на последно място е владетелят“. [25]

Диктаторски настроената ККП по никакъв начин не може да приеме традиционните вярвания като такива. ККП иска да канонизира своите собствени лидери и прокарва идеята за култ към личността. Така тя не позволява на дългогодишни понятия като

Небе, Дао и Бог да ръководят отгоре. ККП е наясно, че това, което прави, се счита за най-лошото и огромно престъпление срещу Небето и Дао, съдейки по стандартите на традиционната култура. Тя съзнава, че докато съществува традиционната култура хората няма да ценят ККП като „велика, славна и правилна”. Учените ще продължават да „рискват живота си да предупреждават владетеля”, „поддържайки справедливост дори за сметка на живота си” [26] и поставяйки хората над управниците. Следователно хората няма да стават марионетки в ръцете на ККП и ККП няма да може да насилва убежденията на масите.

Почитта към Небето, Земята и природата на традиционната култура се превръща в пречка за ККП да „се бори с природата” в стремежа ѝ да „промени Небето и Земята”. Традиционната култура цени високо човешкия живот посочвайки, че „всяка ситуация, свързана с човешкия живот, трябва да се третира с най-голяма грижа”. Подобна позиция се явява препятствие за масовия геноцид и ръководство чрез терор. Най-високият морал на традиционната китайска култура – „Небесният Дао” обръква манипулациите над моралните принципи, които прави ККП. По тези причини, в усилията да подсили контрола си, партията превръща традиционната култура в свой враг.

Традиционната култура поставя предизвикателство пред управлението на ККП

Традиционната китайска култура вярва в Бог и в силата на Небето. Това означава, че управниците трябва да са мъдри, да следват Дао и да се водят по съдбата. Приемането на вярата в Бог означава приемане, че власт върху човечеството има Небето.

Ръководният принцип на ККП се синтезира в: „Традициите никога повече няма да ни обвързват; вдигнете се на бунт труженици и никога повече в робство. Земята ще бъде положена на нови основи. Ние ще бъдем всичко”. [27]

ККП поощрява историческия материализъм и твърди, че комунизмът е земен рай и пътят до него се проправя от пионерите пролетарии или комунистическата партия. Вярата в Бог пряко предизвиква законността на ръководството на ККП.

II. Как комунистическата партия саботира традиционната култура?

Всичко, което прави ККП, е с политическа цел. За да вземе, задържи и консолидира своя деспотизъм, ККП трябва да замени човешката природа със злата природа на партията и традиционната китайска култура със своята партийна култура на „измами, поквареност и насилие”. Това унищожение и подмяна включва културните реликви, историческите места и древните книги, които са материални, както и нематериалните – традиционния възглед за морала, живота и света. Всички аспекти на живота на хората са замесени, включително техните действия, мисли и начин на живот. В същото време ККП разглежда незначителните и повърхностни културни проявления като „същността” и ги запазва, а после поставя тази „същност” като фасада. Партията поддържа външния образ на традицията, докато замества истинската традиция с партийна култура. След това мами хората и международната общественост с фасадата на „продължаване и развиване” китайската традиционна култура.

Едновременно потушаване на трите религии

Заради факта, че традиционната китайска култура се корени в конфуцианизма, будизма и даоизма, първата стъпка на ККП в унищожаването на традиционната китайска култура е да потисне проявленията на божествените принципи в човешкия свят, изличавайки трите религии, които им съответстват.

Всичките три религии – конфуцианизъм, будизъм и даоизъм, са унищожавани през различни исторически периоди. Вземете будизма за пример. Той е преживял четири главни кризи, исторически известни като: „Три Уу и един Цзон” – преследването на будистите от четири китайски императори. Император Тайуу [28] от северната Династия Уей и император Узун [29] от династията Танг (618-907 г. сл. Хр.) се опитват да потушат едновременно будизма и даоизма, но почитат конфуцианизма. Император Шизон [31] от по-късната династия Джоу (951-960 г. сл. Хр.) се опитва да потисне будизма само, за да претопи статуите на Буда за монети, но не докосва даоизма и конфуцианизма.

ККП е единственият режим, който се опитва да потисне и трите религии едновременно. Малко след като ККП сформира правителство, започва да разрушава храмове, да изгаря свещените текстове и да насилва будистките монаси и монахини да се върнат към светския живот. Тя не пощадява и религиозните места. До 1960 г. почти не остават религиозни места в Китай. Великата културна революция донася дори още по-голяма религиозна и културна катастрофа в кампанията „Изхвърляне на четирите старини” [32], тоест старите идеи, култура, обичаи и нрави.

Например първия будистки храм в Китай е Храмът на Белия Кон (Бай Ма) [33], построен в ранната династия Хан (25-220 г. сл. Хр.) извън град Ляонин, провинция Хенан. Той е почитан като „Люлката на будизма в Китай” и „Дома на Основателя”. По време на гореспоменатата кампания храмът не успява да избегне плякосването и е ограбен.

Близо до Храма на Белия Кон идва бригада. Секретарят на партийния клон завежда селяните да разрушат храма в името на революцията. Осемнадесетте глинени статуи на Архат-и, всеки на повече от 1000 години, построени през династията Ляо (916-1125 г. сл. Хр.) биват унищожени. Свещеният текст Бейе [34], донесен в Китай от известен индийски монах преди 2000 години, е изгорен. Рядката антика Нефритеният Кон, е натрошен на парчета. Няколко години по-късно камбоджанският крал в изгнание Нородом Сиханук поиска да окаже почит на Храма на Белия Кон. Джоу Енлай, премиерът на Китай по това време, бързо поръчал транспортиране до Луоян на свещения текст Бейе, пазен в Имперския дворец в Пекин и статуите на осемнадесетте Архат-и, построени през династията Чин от Храма на Небесносините Облаци (Биюн), който се намира в парка Шианшан [35] в предградията на Пекин. С помощта на фалшивите заместители дипломатическото затруднение било решено. [36]

Културната революция започва през май 1966 г. и на практика „революционизира” китайската култура по унищожителен начин. Започвайки през август 1966 г., яростният огън на кампанията „Изхвърляне на четирите старини” прогаря китайската земя от край до край. Разглеждани като неща от „феодализма, капитализма и ревизионизма”, будистките и даоистките храмове, статуите на Буда, историческите и природни места, калиграфия, картини и антики – всички стават мишена за унищожение от Червените гардове. [37] Вземете статуите на Буда за пример: на върха на Хълма на Вечността има 1000 цветни блестящи статуи в Летния Дворец [38] в Пекин. След започване на кампанията те били повредени.

В такъв вид е столицата, както и цялата страна. Дори по-отдалечените райони не са пожалени.

В район Дай, провинция Шаншъ има Храм на Тиентай. Той е построен по време на периода Тайяан на северната Династия Уей, преди 1600 години и е имал ценни статуи и стенописи. Въпреки че е разположен на хълм, далеч от управата на района, хората участвали в кампанията преодолели трудностите и „разчистили“ статуите и стенописите...

Храмът Лоугуан [39], където Лао Дзъ преподава лекция и оставя знаменитата „Тао-Тъ-Чин“ преди 2500 години, се намира в район Джоуджъ, провинция Шааншъ. Разположен около пиедестала, където Лао Дзъ изнасял лекция, в радиус 10 ли [40], където има повече от 50 исторически места, включително Храмът, почитащ Мъдреца (Дзоншън Гонг), построен от император Танг Гаодзъ Ли Юан [41], за да покаже уважението си към Лао Дзъ, преди повече от 1300 години. Сега храмът Лоугуан и другите исторически места са унищожени и всички даоистки монаси са принудени да напуснат. Според даоисткия канон, когато някой стане даоистки монах повече не се бръсне и не подстригва косата си. Въпреки това даоистките монаси са насилвани да се подстрижат, да свалят даоистките роби и да станат членове на народните комуни. [42] Някои от тях се женят за дъщерите на селяните и стават техни зетъове. На свещените места в планината Лаошан в провинция Шандон, Храмът на Върховния Мир, Храмът на Най-високата Чистота, Върховният Чист Храм, Храмът Доуму, женският манастир Хуаян, Храмът на Гуан Ю, статуите на Божествените Свещени Богоизбрани, свитъците с будистките сутри, културните реликви и табелките от храмовете – всички са изпочупени и изгорени... Храмът на литературата в провинция Джилин е един от четирите известни храмове на Конфуций в Китай. По време на кампанията за „Изхвърляне на четирите старини“ той е силно повреден. [43]

Специален начин за унищожаване на религията

Ленин веднъж казва: „Най-лесният начин за превземане на кулата е да я превземеш отвътре“. Като дете на марксистко-ленинската теория ККП разбира това по естествен начин.

В сутрата „Махаяна Махапаринирвана“ [44] Буда Сакамунни предсказва, че след неговата нирвана демоните ще се преродят като монаси, монахини и светски будисти, за да подкопаят Дхарма. Разбира се, ние не можем да проверим какво точно е имал предвид Сакамунни. Но унищожението на будизма от ККП наистина започва с формиране на „обединен фронт“ с някои от будистите. Те дори изпращат членове на партията под прикритие да проникнат в религията и да я подкопаят отвътре. В среща по време на културната революция питат Джао Пучу, вицепрезидент по това време на Китайската будистка асоциация: „Вие сте член на комунистическата партия, защо тогава вярвате в будизма?“

Буда Сакамунни постига върховно и пълно просветление чрез „наставления, концентрация, мъдрост“. Ето защо преди своята нирвана той инструктира учениците си да „поддържат и спазват наставленията. Не им изневерявайте и не ги нарушавайте“. Той също предупреждава: „Хората, които нарушават наставленията са презрени от Небето, драконите, духовете и божественото. Тяхната лоша репутация се простира надлъж и шир... Когато животът им свърши те ще страдат в ада за своята карма и ще ги срещне безжалостна съдба. След това ще излязат. Ще продължат да страдат, носейки тялото на гладни духове и животни. Ще страдат в кръг като този без край и облекчение“. [45]

Будистките монаси-политици не зачитат предупрежденията на Буда. През 1952 г. ККП изпраща представители да участват на встъпителната среща на Китайската будистка асоциация. На срещата много будисти от асоциацията предлагат да унищожат

будистките наставления. Те твърдят, че дисциплината е причинила смъртта на много млади мъже и жени. Някои дори подкрепят тезата, че „хората трябва да бъдат свободни да вярват във всяка религия. Също трябва да има свобода монасите и монахините да се женят и омъжват, да пият алкохол и да ядат месо. Никой не бива да се намесва в това”. В същото време Учителят Шуюн е на срещата и вижда, че будизмът е изправен пред опасността да изчезне от Китай. Той се изказва против предложенията и моли за запазване на будистките наставления и облекло. Впоследствие той е оклеветен и заклеймен като „контрареволуционер”. Арестуват го и го задържат в стаята на игумена без вода и храна. Не му позволяват да излиза навън и да използва тоалетната. Нарездат му да предаде златото, среброто и личното си оръжие. Когато Шуюн отвърща, че няма такива, го пребиват толкова жестоко, че му счупват няколко ребра и черепа. По това време Шуюн е на 112 години. Военната полиция го поваля от Небето на земята. Когато се връщат на следващия ден и го намират все още жив, отново го пребиват.

Китайската будистка асоциация е основана през 1952 г., а Китайската даоистка асоциация – през 1957 г. В своите учредителни актове те ясно декларират, че ще са „под ръководството на народното правителство”. Всъщност те бяха под ръководството на атеистичната ККП. И двете асоциации дават да се разбере, че ще участват активно в производството и строителството, и ще прилагат държавната политика. Те са трансформирани в изцяло светски организации. Но будистите и даоистите, които са отдадени на наставленията, са заклеймени като контрареволуционери или членове на секти, разпространяващи суеверия и тайни общества. Под революционния надслов „Пречистване на будистите и даоистите” те са хвърляни в затвори, насилвани са да „се реформират чрез труд” и дори са екзекутирани. Дори религиите, разпространени от Запада, като християнство и католицизъм, не са пожалени.

Базиран на статистика от книгата „Как китайската комунистическа партия преследва християните”, публикувана през 1958 г., дори ограничения брой документи, станали обществено достояние разкриват, че от монасите, категоризирани като „земевладелци” или „местни грубияни” са били убити около 8840, а 39 200 са изпратени в трудови лагери. От монасите, признати за контрареволуционери са убити 2450 и 24 800 са изпратени в трудови лагери. [46]

Религиите са начин хората да се отдалечат от светския живот и да се култивират. Те наблягат на „другия бряг” (брега на идеалното просветление) и Небето. Сакямуни е бил индийски принц. За да търси мукти [47], състояние на спокойно съзнание, по-висша мъдрост, пълно просветление и нирвана [48] той се отказва от трона и отива в планината да се култивира чрез понасяне на страдания и мъки. Преди Исус да се просветли, дяволът го завежда на върха на планината, показва му всичките царства на света в цялата им прелест. Дяволът казва: „Ако ми се поклониш и ме почиташ ще ти дам всичко това”. Но Исус не се изкушил. Въпреки това монасите и пасторите, които формират обединените фронтове с ККП, правят редица измами и казват лъжи като „будизъм в човешкия свят” и „религията е истина, както и социализмът”. Те твърдят, че „няма противоречие между този и другия бряг”. Насърчават будисти и даоисти да преследват щастие, слава, блясък, богатство и позиция в обществото, и променят религиозните доктрини и значението им.

Будизмът забранява убийството. ККП убива хората като мухи по време на „потушаването на контрареволуционерите”. [49] Политическите монаси намират оправдание за това в: „убиването на контрареволуционерите е дори още по-голямо състрадание”. По време на „Войната за противопоставяне на агресията на САЩ и в помощ на Корея” (1950-1953 г.) [50], монасите дори са изпращани на фронта да убиват.

Вземете християнството за друг пример. През 1950 г. Уу Яодзон [51] формира Църквата на „Триединство”, която следва принципите на само-управлението, само-подкрепата и само-разпространението. Той твърди, че ще се откъснат от

„империализма“ и ще се присъединят активно към „Войната за противопоставяне на агресията на САЩ и в помощ на Корея“. Негов добър приятел е хвърлен в затвора за повече от 20 години заради отказа си да се присъедини към „Триединство“, където понася всевъзможни унижения и изтезания. Когато питат Уу Яодзон „Как разглеждате чудесата, извършени от Исус?“, той отговаря: „Аз ги изоставих всичките“.

Незачитане на чудесата на Исус е равносилно на непризнаване Рая на Исус. Как може някой да се счита за християнин, когато дори не признава Рая, където се е издигнал Исус? Но като член на „Триединство“ Уу Яодзон става член на Постоянната комисия на политическата консултативна конференция. Когато стъпва във Великата зала на народа [52], изглежда напълно забравя за думите на Исус. „Ти ще обичаш господаря на твоя Бог с цялото си сърце, душа и ум. Това е първата и най-велика повеля“. (Матей, 22:37-38) „Дай кесаревото кесарю и Божественото Богу“. (Матей, 22:21)

ККП конфискува собствеността на храмовете, насилва монасите да учат марксизъм и ленинизъм, за да манипулира съзнанието им, дори ги принуждава да се трудят. Например в град Нинбо, провинция Джейджан има будистка работилница. Над 25 000 монаси и монахини са принудени да работят там. Което е още по-абсурдно е, че ККП насърчава монасите и монахините да се женят, за да доведат до разпад будизма. Например точно преди 8 март 1951 г. Федерацията на жените от град Чанша, провинция Хунан, нарежда на монахините да решат да се омъжат до няколко дни. Също така младите и здрави монаси са принуждавани да се присъединят към армията и са изпращани на бойното поле да служат като пушечно месо! [53]

Различни религиозни групи в Китай са унищожени под жестокото влияние на ККП. Истинският елит на будизма и даоизма е унищожен. Сред останалите, мнозина се връщат към светския живот, а много други са разкрити като тайни членове на комунистическата партия, навлекли кесаите [54], даоистките роби или дългите наметала на пасторите, за да опорочат будистките текстове, даоисткия канон и Свещената библия, както и да търсят оправдание за движенията на ККП в тези доктрини.

Унищожение на културните реликви

Разрушението на културните реликви са важна част от гибелта на традиционната китайска култура. В „Изхвърляне на четирите старини“ много единствени по рода си книги, калиграфии и картини, събирани от интелектуалци, са изгаряни или използвани за хартия. Джан Боджун [55] имал семейна колекция от над 10 000 книги. Лидерите на Червените гардове ги използвали за огън. Това, което останало било изпратено във фабрики за рециклиране и производство на хартия.

Специалистът по паспарту в калиграфията и картините Хон Чиушън, е възрастен мъж, известен като „докторът-вълшебник“. Той поставя рамки на безброй световноизвестни шедеври като пейзажа „Император Сон Хуидзон“ [56], бамбуковата картина „Су Донпо“ [57] и картините на Уен Джънмин [58] и Тан Боху [59]. За няколко десетилетия повече от сто древни калиграфии и картини, които той е спасил, са станали част от първокласна национална колекция. Калиграфиите и картините, които той събира са заклеимени като „Четирите старини“ и са изгорени. След това г-н Хон казва през сълзи: „Над 100 джин [60] (50 килограма) калиграфии и картини; отне толкова дълго време докато изгорят!“ [61]

„Докато световните събития идват и си отиват,
древни, съвременни, напред и назад,
реките и планините са непроменими в своята слава

и пак ще се виждат от тази пътека...” [62]

Ако съвременният китайски народ все още си спомня историята, може би ще се почувства по различен начин, когато чете това стихотворение на Мън Хаоран. Известните исторически места покрай реките и планините са унищожени и изчезват в бурята на „Изхвърляне на четирите старини”. Не само Павилионът на Орхидеята, където Уан Шъджъ [63] написал известното „Пролог към колекцията стихотворения в Павилиона на Орхидеята” [64], но и самият гроб на Уан Шъджъ също е унищожен. Бившата резиденция на Уу Чън’ън [65] в провинция Джянсър е изпепелен, бившата резиденция на Уу Джандзър в провинция Анхуй е срутена, каменната плоча, на която е бил написан „Крайпътната хижа на стария пияница” [67] е срината до основи от „младите революционери” [68], а йероглифите върху плочата са заличени.

Есенцията на китайската култура е наследена и натрупана за хиляди години. Веднъж унищожена вече не може да бъде върната. При това ККП варварски я унищожава в името на „революцията” без срам и съжаление. Когато въздишахме при вида на стария Летен дворец, известен като „Дворецът на дворците”, опожарен от обединените англо-френски сили; когато тъжахме над монументалната Енциклопедия Йонгль [69], унищожена от пламъците на войната, как сме могли да очакваме, че разрухата причинена от ККП ще е толкова всеобхватна, продължителна и цялостна – по-мощна от тази на нашествениците?

Унищожение на духовните вярвания

Наред с унищожаването на религията и културата ККП използва целия си капацитет, за да унищожи духовната идентичност на народа, формиран от вярата и културата.

Вземете за пример третирането на етническите вярвания. ККП смята традициите на мюсюлманската група Хуи за една от „Четирите старини” – старо мислене, култура, традиция, обичаи. Следователно насилва хората Хуи да ядат свинско. Селяните мюсюлмани и джамиите са принудени да отглеждат свине и всяка къща е задължена да предостави по две свине на държавата всяка година. Червените гардове дори насилват втория по ранг жив тибетски Буда – Панчън Лама, да яде човешки екскременти. Те нареждат на трима монаси от храма на Блаженството в град Харбин, провинция Хейлонджан, който е най-големия будистки храм в модерните времена (1921 г.), да държи плакат с надпис: „Свещените текстове да вървят по дяволите – те са пълен боклук”.

През 1971 г. Лин Биао [70], заместник-председател на централната комисия на ККП се опитва да избяга от Китай, но умира, когато самолетът му се разбива в Ундурхан, Монголия. По-късно в пекинската резиденция на Лин в Маоджияуан, са открити няколко текста на Конфуций. Тогава ККП започва яростно движение за „Критикуване на Конфуций”. Писателят с псевдоним Лиан Шио [71] публикува статия в „Червеното знаме”, списанието на ККП, озаглавена „Кой е Конфуций?” Статията описва Конфуций като „луд, който иска да върне историята назад” и „измамнически и лукав демагог”. Последват редица филми и песни, очернящи Конфуций.

По този начин достойнството и святостта на религията и културата, са унищожени.

Безкрайно унищожение

В древен Китай централното правителство само разширява властта си на национално ниво, под което патриархалните кланове поддържат контрол. Ето защо в китайската история унищожението като „изгаряне на книги и погребване на конфуцианските учени”

от императора Чин Шъ Хуан [72] в династията Чин (221-207 пр. Хр.) и четирите кампании за елиминиране на будизма между пети и десети век от „Трите Уу и един Цзон“, всички са наложени от върха и не е било възможно да изличат културата. Конфуцианските и будистки класически произведения продължават да оцеляват в широкото пространство на обществото. Докато кампанията за „Изхвърляне на четирите старини“ осъществена от ученици по инициатива на ККП е национално движение със „спонтанен ентузиазъм“. ККП достига до всяко село чрез своите селски клонове и контролира обществото толкова здраво, че „революционното“ движение на ККП се разширява безкрай и повлиява всеки човек навсякъде в Китай.

Никога в историята никой император не е изличавал от народното съзнание това, което хората са считали за най-красиво и свещено, използвайки клеветническа и петняща пропаганда и насилие, както прави ККП. Унищожаването на вярванията често е по-ефективно и продължително от самото физическо елиминиране.

Реформиране на интелектуалците

Китайските йероглифи въплъщават есенцията на 5000 години цивилизация. Формата и произношението на всеки йероглиф, както и идиомите и литературните алюзии, изградени от комбинации на йероглифи, изразяват дълбоки културни значения. ККП не само опростява китайските йероглифи, но също се опитва да ги замени с романизиран пинин, който премахва цялата културна традиция от китайските йероглифи и език. Но планът за заместването се проваля, спасявайки от по-нататъшни щети китайския език. При все това китайските интелектуалци, които наследяват същата традиционна култура, не успяват да се измъкнат от унищожение.

През 1949 г. Китай има около два милиона интелектуалци. Въпреки че някои учат в западни страни те пак наследяват някои конфуциански идеи. ККП разбира се не отпуска контрола върху тях, защото като членове на традиционната класа „учена аристокрация“, техният начин на мислене изиграва важна роля в оформяне мисленето на обществото.

През септември 1951 г. ККП започва масова кампания за „реформиране на мисълта“ сред интелектуалците в Пекиния университет. Тя изисква да се „организира движение (сред учителите в университети, средни и основни училища, и студенти) за признаване на своята история предано и честно“, за да се прочистят „контрареволюционните елементи“. [73]

Мао Цзедун никога не е харесвал интелектуалците. Той твърди: „Те (интелектуалците) трябва да знаят истината, че много така наречени интелектуалци са доста неграмотни и понякога селяните и работниците знаят дори повече от тях“. [74] „Сравнени със селяните и работниците, нереструирваните интелектуалци не са чисти и последният анализ показва, че работниците и селяните са най-чистите хора, макар че ръцете им са мръсни, а краката им тъпчат кравешки тор...“ [75]

Преследването на интелектуалците от ККП започва с различни форми на обвинения, вариращи от критиките на Уу Шун през 1951 г. [76] за „управляване на училища с изпросени пари“ до личното нападение на Мао Цзедун през 1955 г. върху писателя Ху Фън [77], че е контрареволюционер. В началото интелектуалците не са категоризирани като реакционна класа, но от 1957 г. ККП фокусира вниманието си именно върху тях. Така започва „антидясното“ движение.

В края на февруари 1957 г., твърдейки, че „позволява на стотици цветя да разцъфнат и стотици философски школи да се съревновават“, ККП приканва интелектуалците да изразят предложения и критики към партията, обещавайки да няма наказания. Интелектуалците са недоволни от партийното ръководство отдавна, заради

убийствата на невинни хора по време на движението за „потискане на контрареволуционерите“ през 1950-1953 г. и „елиминирание на контрареволуционерите“ през 1955-1957 година. Те решават, че ККП най-накрая е станала толерантна. Започват да изказват истинските си чувства и критиките им стават все по-усилени.

Много години по-късно все още има хора, които смятат, че Мао Цзедун започва да напада интелектуалците едва след като се наслушва на прекаления им критицизъм. Истината обаче е по-различна.

На 15 май 1957 г. Мао Цзедун написва статия, озаглавена „Нещата се променят“ и я разпространява сред висшите служители. В статията се казва: „През последните дни дясно настроените... се показаха доста по-решителни и яростни... Дясно настроените, които са антикомунисти, правят отчаяни опити да създадат паника в Китай... и искат много силно да унищожат ККП“. [78] След това служителите, които са били равнодушни към кампанията „Разцъфването на стотици цветя и съревнованието между сто философски школи“ изведнъж стават „нетърпеливи“ и ентузиазирани. В своя мемоар „Последният не изчезва като дим“ дъщерята на Джан Боджун си спомня:

Ли Уейхан, министър на отдела Обединен фронт вика лично Джан Боджун, за да го покани на корективна среща, където да изложи мнението си за ККП. Било уредено Джан да седи на първи ред. Без да знае, че това е капан, Джан отправя критики към ККП. По време на цялата среща Ли Уейхан изглежда спокоен. Вероятно Джан си мислел, че Ли е съгласен с него. Той не знаел, че Ли се радва на това как жертвата пада в капана. След срещата Боджун е определен като дясно настроен номер едно в Китай.

Можем да цитираме поредица от дати през 1957 г., които бележат предложения и речи на интелектуалци, критикуващи ККП: „Дизайн за политическа институция“ на Джан Боджун от 21 май; „Абсурдните антисъветски възгледи“ на Лонг Юн от 22 май; „Корективната комисия“ на Луо Лонджъ от 22 май; речта на Лин Шилин „Критикуване на феодалния социализъм на ККП“ в Пекинския университет на 30 май; „Партията трябва да спре контрола върху изкуството“ на Уу Дзугуан на 31 май и „Партията ръководи света“ на Чу Анпин от 1 юни. Всички тези предложения и речи са направени по покана на партията, след като Мао Цзедун вече е наточил касапския нож.

Китайската традиция предполага, че „учените могат да бъдат убивани, но не и унижавани“. ККП е способна да унижи интелектуалците чрез отричане на техните права на оцеляване и дори инкриминиране на семействата им освен, ако не приемат унижението. Много интелектуалци се поддават. По това време някои от тях съветват другите да се спасят, което разбива сърцата на много хора. Тези, които не приемат унижението, са убивани. Това служи като назидание за останалите.

Традиционната „класа на учените“, образец за обществен морал, е изличена по този начин.

Мао Цзедун казва:

„За какво се е хвалил император Чин Шъ Хуан? Той е убил само 460 конфуциански учени, докато ние убихме 46 000 интелектуалци. В потушаването на контрареволуционерите не убихме ли също и някои контрареволуционер-интелектуалци? Спорих с продемократи, които ни обвиняваха, че действваме като император Чин Шъ Хуан. Те не са прави. Ние сме го задминали с цял век.“ [79]

Наистина, Мао не просто е убивал интелектуалци. По-тъжното е, че той унищожава сърцата и умовете на хората.

Създаване на подобие на култура чрез запазване на външния облик на традицията и заместване на съдържанието

След като ККП възприема икономическата реформа и отворената политика тя обновява много църкви, будистки и даоистки храмове. Тя също организира фестивали в храмовете в Китай, както и културни изложения зад граница. Това е последното усилие на ККП да използва и унищожи остатъка от традиционната култура. За това има две причини. От една страна присъщата на човека доброта, която ККП няма как да изличи, води до унищожаване на „партийната култура“. От друга страна ККП има намерение да използва традиционната култура, за да сложи маска върху истинското си лице и да прикрие злата си природа на „измама, поквара и насилие“.

Същността на културата е вътрешното ѝ морално значение, докато повърхностните форми имат само смисъла на забавление. ККП възобновява повърхностните елементи на културата, които забавляват, за да прикрие целта си - да унищожи морала. Независимо колко изложби за калиграфия и изкуство са организирани от ККП, колко културни фестивали с танци на дракони и лъвове са представени, на колко кулинарни фестивали е домакин или колко класически постройки е издигнала, партията просто възобновява повърхностната форма на културата. ККП популяризира културните си представления вътре и извън Китай с единствената цел да поддържа политическата си власт.

Още един пример с храмовете: те са места за самоусъвършенстване, за слушане на камбани в утрото и барабани на залез, за почитане на Буда под газените лампи. Хората от обществото могат само да се изповядват и молят в тях. Култивацията изисква чисто сърце без намерения. Изповядването и почитта изискват сериозна и тържествена атмосфера. Въпреки това храмовете са превърнати в туристически обекти с единствена цел печалба. От хората, посещаващи храмовете в наши дни, колко от тях идват, за да разсъждават над грешките си с искрено и почтено сърце към Буда, след баня и с чисти дрехи?

Възстановяването на приликата успоредно с унищожаването на вътрешното значение на традиционната култура е тактика, която ККП използва, за да обърка хората. Дали е будизъм, други религии или произлизащи от тях културни форми, ККП ги принизява умишлено по един същ начин.

III. Партийната култура

Докато ККП унищожава традиционната, полубожествена култура, тихо и кротко създава своя „партийна култура“ чрез продължителни политически движения. Партийната култура преобразува старото поколение, отравя по-младото и оказва влияние върху децата. Влиянието ѝ е изключително дълбоко и широко. Дори, когато много хора се опитват да разобличат покварата на ККП, те не могат да избягат от начините на отсъждане на добро и зло, от начините на анализиране и от речника, развит от ККП, който неизбежно носи отпечатъка на партийната култура.

Партийната култура не само наследява покварата на родената в чужбина марксистко-ленинска култура, но също умело комбинира всички негативни елементи от хилядите години на китайска култура с революцията на насилие и философията на борбата, произлизащи от партийната пропаганда. Тези негативни компоненти включват вътрешния стремеж към власт в кралското семейство, формирането на клики за преследване на егоистични интереси, политически трикове, за да страдат другите, мръсни тактики и конспирация. По време на борбата за оцеляване през последните

десетилетия характеристиките на ККП „измама, поквара и насилие” са прокарвани, обогатявани и подхранвани.

Деспотизмът и диктатурата са природата на партийната култура. Тази култура служи на партията в политическите и класови борби. Човек може да си представи как ККП формира партийната „хуманистична” среда на терор и деспотизъм от четири страни.

Доминиране и контрол

А. Култура на изолация

Културата на комунистическата партия е изолиран монопол без свобода на мисълта, речта, сдружаването и убежденията. Механизмът на партийното властване е подобен на хидравличната система, която разчита на високо налягане и изолация, за да поддържа контрол. И най-малкото изтичане може да доведе до срив на системата. Например партията отказва диалог със студентите на 4 юни 1989 г. [80], страхувайки се от „изтичане” – че работниците, селяните и военните също ще искат диалог. На края Китай поема пътя на демокрацията и едностранната система е поставена пред предизвикателство. Затова партията избира да извършва убийства, а не да разговаря със студентите. Днес Китай разполага с десетки хиляди „кибер-полицаи”, наети да наблюдават Интернет и директно да блокират задгранични сайтове, които не са по вкуса на ККП.

Б. Култура на терор

През последните 55 години ККП използва терор, за да потиска съзнанието на китайския народ. Тя държи на сигурно място камшика и касапския нож – хората никога не знаят кога ще ги сполети нещастие – за да принуди хората да се подчинят. Хората, живеещи в страх, стават покорни. Поддръжниците на демокрацията, независимите мислители, скептично настроените към системата на ККП и членовете на различни духовни групи се превръщат в мишени за убийства с цел назидание на обществото. Партията иска да изкорени всякаква опозиция още в зародиш.

В. Култура на мрежови контрол

Контролът на ККП върху обществото е всеобхватен. Съществува регистрационна система на домакинствата, система за жилищата на съседите и нива на различни структури. „Партийните клонове се създават на ниво фирма”. „Всяко село има свой собствен партиен клон”. Партията и Комунистическата младежка лига провеждат редовни събрания. Съобразно с това партията издига различни призови. Ето няколко примера: „Пазете вратата си и наблюдавайте хората си”; „Спрете хората си от протести”; „Решително прилагайте системата за налагане на задължения, гарантирайте изпълнението на задълженията и установете чия е отговорността”; „Следете и контролирайте стриктно”; „Бъдете сериозни в дисциплинирането и разпоредбите”; „Гарантирайте 24-часово предотвратяване и поддържане на мерки за контрол”; „Управление 610” [81] ще създаде комисия за наблюдение, която да инспектира и наблюдава дейностите във всеки регион и работна единица на неравни интервали”.

Г. Култура на инкриминиране

ККП напълно пренебрегва принципите на закона в модерното общество и усилено насърчава политиката на догадките. Тя използва своята абсолютна власт, за да наказва роднините на онези, които са обявени за „земевладелци“, „богаташи“, „реакционери“, „лоши елементи“ и „дясно настроени“. Тя предлага теорията за „класовия произход“. [82]

Днес ККП ще „припише отговорността на основните лидери и публично ще ги порицае, ако не сполучат в ролята си на ръководители при вземането на адекватни мерки за предотвратяване на практикуващите Фалун Гонг от отиване в Пекин да създават неприятности“. „Ако някой практикува Фалун Гонг, всичките членове на семейството му да бъдат уволнени“. „Ако някой служител практикува Фалун Гонг, бонусите на всички от фирмата да бъдат задържани“. ККП също издава дискриминиращи заповеди, определящи децата като „граждани, които могат да бъдат образовани и трансформирани“, или заповед за „петте черни класи“ (земевладелци, богати фермери, реакционери, лоши елементи и дясно настроени). Партията насърчава придържането към линията ѝ и „поставянето на праведността над предаността към семейството“. Системи като персоналните, организационната архивна система и временната система за преселване, са създадени за прилагане на политиката. Хората са насърчавани да обвиняват и разобличават останалите, и са възнаграждавани за приноса си към партията.

Аспекти на пропагандата

А. Културата на „единствен глас“

(По време на Културната революция Китай е пълен с лозунги като) „Върховни инструкции“, „Едно изречение на Мао носи тежестта на десет хиляди изречения, казващи истината“. Всички медии са принудени да хвалят и оказват подкрепа на партията. Когато има нужда, лидерите на всички равнища на партията, правителството, армията, работниците, младежката лига и женските организации са принуждавани да изказват своята подкрепа. Всички преминават през това.

Б. Култура на насилие

Мао Цзедун казва: „С 800 милиона души как ще стане без борба?“ В преследването на Фалун Гонг Цзян Цзъмин казва: „Няма наказание за пребиването на практикуващи Фалун Гонг до смърт“. ККП поощрява „тоталната война“ и „атомната бомба е като книжен тигър... дори, ако половината от населението измре, останалата половина ще възстанови родината от руините“.

В. Култура на подбуждане на омраза

„Да не забравяме страданията на (бедните) класи и враждебността в сълзите и кръвта“ – това се превръща в основна национална политика. Жестокостта към класовите врагове се цени като добродетел. ККП учи: „Захапете със зъби омразата им, сдъвчете я и преглътнете. Посадете я в себе си, за да изникне“. [83]

Г. Култура на измама и лъжи

(Ето някои от лъжите на ККП). „Реколтата от едно му [84] е над 10 000 джин” по време на „Големия скок напред” (1958 г.). „Нито един човек не е убит на площад Тянанмън на 4 юни 1989 г.” „Ние контролирахме вируса на атипичната пневмония през 2003 г.” „Това е най-добрият период за човешките права в Китай” и „Трите представи”. [85]

Д. Култура на манипулиране на съзнанието

(Това са някои от лозунгите на ККП с цел манипулиране на съзнанието на хората). „Без комунистическата партия няма да има Китай”; „Силата в сърцевината, движеща нашата кауза напред, е ККП, а теоретичната база, водеща нашето мислене, е марксистко-ленинската теория”. [86] „Придържайте се в максимална степен към Централната комисия на партията”; „Изпълнявайте заповедите на партията, ако ги разбирате. Ако не ги разбирате пак ги изпълнявайте и вашето разбиране ще се задълбочи в хода на изпълнението”.

Е. Култура на ласкателство

„Небето и Земята са велики, но още по-велика е добротата на партията”; „Дължим всичките си постижения на партията”; „Приемам партията като моя майка”; „Използвам живота си да пазя Централната комисия на партията”; „Велика, славна и благоприлична партия”; „Непобедима партия” и така нататък.

Ж. Култура на превзетост

Партията създава модели и образци един след друг, както и започва кампании за „социалистически, идеологически и етичен прогрес”, и „идеологическо образование”. Накрая хората продължават да правят това, което са правила и преди кампанията. Всички публични лекции, учебни курсове и споделяне на опит се превръщат в „откровено показно” и общественият морален стандарт продължава да пропада.

Аспектите на междуличностните отношения

А. Култура на завистта

Партията поощрява „абсолютно равенство”, така че „всеки, който се цепи, става мишена за атака”. Хората завиждат на онези, които имат повече способности и които са по-богати – така наречения „синдром на червеното око”. [87]

Б. Култура на хората, които се тъпчат един друг

ККП поощрява „борбата лице в лице и докладването зад гърба”. Доносниченето за колеги, написването на материали с цел оклеветяването им, фабрикуване на факти и преувеличаването на техните грешки – това непочтено поведение се използва като мярка за близост към партията и желание за продължаване напред.

Фино влияние върху вътрешната душевност и външното поведение на хората

А. Култура, която преобразува човешките същества в машини

Партията иска хората да бъдат „неръждяващи елементи в революционната машина“, да бъдат „послушното оръжие в ръцете на партията“ или да „атакуват в посоката, указана от партията“. „Войниците на председателя Мао слушат най-много партията; те отиват, където трябва и разрешават проблеми, където има такива“.

Б. Култура, която бърка доброто и злото

По време на Културната революция ККП по-скоро „иска плевелите на социалистите, отколкото реколтата на капиталистите“. На армията е наредено да стреля и убива на 4 юни „в замяна на 20 години стабилност“. Също така ККП „прави на другите това, което не иска да правят на нея“.

В. Култура на самоналожено манипулиране на съзнанието и безусловно подчинение

„По-ниските нива се подчиняват на заповедите на по-високите и цялата партия се подчинява на Централната комисия“; „Борете се жестоко, за да елиминирате всякакви егоистични мисли в ума си“. „Вдигнете революция в дъното на вашата душа“; „В максимална степен се придържайте към Централната комисия на партията“; „Обединете умовете си, стъпките, заповедите и командите“.

Г. Култура за осигуряване мнението на лакея

„Китай щеше да е в хаос без комунистическата партия“; „Китай е толкова огромен. Кой друг може да го управлява, ако не ККП?“; „Ако Китай се срине, това ще е световна катастрофа, ето защо трябва да помагаме на ККП да поддържа своята власт“. От страх за собствената си сигурност, групите, които са постоянно под натиска на ККП, изглеждат дори още по-леви от ККП.

Има още много такива примери. Всеки читател може да открие различни елементи на партийната култура на ККП в собствения си опит.

Хората, преживели Културната революция може би си спомнят добре „образцовата игра“ на модерните опери, песните с думи на Мао и Танца на предаността. Мнозина все още помнят думите от диалозите в „Белокосото момиче“ [88], „Войната в тунела“ [89] и „Войната на мините“ [90]. ККП манипулира съзнанието на хората чрез литературни творби, пълнейки го насилствено с информация като „колко велика и блестяща е“; колко „яростно и смело“ партията се бори срещу врага; колко „пълно са отдадени на партията“ партийните войници; с какво желание те се жертват за партията и колко глупави и зли са враговете. Ден след ден пропагандната машина на ККП насилствено инжектира убежденията на хората, от които се нуждае ККП. Днес, ако някой гледа „Епичната поема“ на музикалния танц „Изтокът е червен“ ще осъзнае, че цялата тема и стилът на представлението е за „убийства, убийства и още убийства“.

В същото време ККП е създавала своя собствена система на реч и беседване - оскърбителен език в критикуването на масите, ласкавите думи за партията и баналните официални формалности, подобни на „Есето от осем части“. [91] Хората са накарани да говорят без да съзнават, използвайки образци на мислене, насърчаващи

„класовата борба“ и „възхваляването на партията“, както и да използват деспотичен език вместо спокойна рационалност. ККП също злоупотребява с религиозните термини и изкривява значението им.

Дори една крачка след истината е лъжа. Партийната култура на ККП злоупотребява с традиционния морал до известна степен. Например традиционната култура цени „вярата“ – така прави и ККП. Но това, което насърчава, е „вярност и честност към партията“. Традиционната култура набляга на „почит към родителите“. ККП може да хвърли в затвора онези, които не се грижат за семействата си, но истинската причина за това ще бъде, че в противен случай те ще се превърнат в „товар“ за правителството. Когато на партията е угодно от децата се изисква да се разграничат от своите родители. Традиционната култура набляга на „лоялността“. Въпреки това „хората са от върховно значение; нацията идва на следващо място, а на последно е управникът“. Лоялността, предпочитана от ККП, е „сляпа вяра“ – толкова сляпа, че хората са задължени да вярват в партията безусловно и да ѝ се подчиняват без въпроси.

Думите, използвани от ККП, са много подвеждащи. Например тя нарича гражданска война между Куоминтан и комунистите „Освободителна война“, все едно хората са били освободени от потисничество. ККП нарича времето след 1949 г. „Период на създаване основа за нацията“, докато всъщност Китай съществува много преди това. ККП просто основава нов политически режим. Тригодишния велик глад [92] е наречен „три години природно бедствие“, докато то изобщо не е природно, а изцяло причинено от хората. Въпреки това след като чуват тези думи да се използват във всекидневния живот, хората несъзнателно приемат идеологиите, които ККП се опитва да вмени.

В традиционната култура музиката се възприема като начин за ограничаване на човешките желания. В „Книга за песента“ (Юе Шу), том 24 от „Записки на историка“ (Ши Джъ), Сима Чيان (145-85 г. пр.Хр.) [93] казва, че човешката природа е мирна; усещането за външните неща влияе върху емоциите и подбужда чувството за любов и омраза съобразно характера и мъдростта на човека. Ако тези емоции не се ограничават, човек вечно ще бъде изкушаван от външни съблазни, сливайки се с вътрешните чувства, което ще доведе до извършване на множество лоши дела. Така Сима Чيان твърди, че императорите в миналото използвали ритуали и музика, за да ограничават хората. Песните трябва да са „насърчителни, но не неприлични; тъжни, но не прекалено печални“. Те би трябвало да изразяват чувства и желания, но да държат контрол върху емоциите. Конфуций казва в „Аналектите“: „Триста строфи на Одите“ (един от шестте класики, компилирани и редактирани от Конфуций) могат да бъдат обобщени в едно изречение: „Не мисли зло“.

Такова прекрасно нещо като музиката се използва от ККП като метод за промиване съзнанието на хората. Песни като „Социализмът е добър“, „Нямаше да има Китай без комунистическата партия“ и много други, се пеят от детската градина до университета. При пеенето на тези песни хората подсъзнателно приемат значенията на стиховете. Нещо повече, ККП присвоява мелодиите на повечето мелодични народни песни и им слага текстове, величаещи партията. Това довежда едновременно до унищожаване на традиционната култура и реклама на партията.

Като един от класическите документи на ККП, „Речта на Ян’ан-ския форум за литература и изкуство“ на Мао [94] поставя културните стремежи и армията на „два противоположни бойни фронта“. В нея се твърди, че не е достатъчно само да има въоръжена армия, а е необходима и „армия на литературното изкуство“; „литературното изкуство трябва да спаси политиката“ и „литературното изкуство на пролетариата.... е „винтовете и лагерите“ на революционната машина“. Цялостната система на партийната култура е развита на база това, а в сърцевината ѝ стоят атеизъм и класова борба. Тази система е напълно противоположна на традиционната култура.

Партийната култура оказва огромна подкрепа на ККП в спечелването на контрол и власт над обществото. Подобно на армията, затворите и полицейската сила, партийната култура също е машина за насилие, която осигурява различен вид жестокост – „културна жестокост”. Тази културна жестокост подкопава волята на хората и задружността на китайския народ, унищожавайки 5000 годишна традиционна култура.

Днес много китайци са абсолютно невежи относно същността на традиционната култура. Някои дори равняват 50-те години на партийна култура с 5000 години на китайската традиционна култура. Това е тъжен факт за китайската нация. Мнозина не осъзнават, че противопоставянето на така наречената традиционна китайска култура на практика е противопоставяне срещу партийната култура на ККП, а не срещу истинската традиционна култура на Китай.

Много хора се надяват да заменят съществуващата китайска система със западен образец. Всъщност западната демокрация също се основава на културата, особено на християнството, което твърди, че „всички са равни пред Бог” и по този начин уважава човешката природа и избор. Как е възможно тогава деспотичната, антихуманна партийна култура на ККП да бъде използвана за основа на демократична система от западен тип?

Заклучение

Китай започва да се отклонява от традиционната си култура през династията Сонг (960-1279 г. сл. Хр.) и оттогава тази култура претърпява постоянно опустошение. След движението от 4 май 1919 г. [95] някои интелектуалци, нетърпеливи да постигнат бърз успех и полза, се опитват да открият път за Китай чрез отвързване поглед от традиционната китайска култура и насочване към западната цивилизация. Въпреки това конфликтите и промените в културната сфера остават прерогатив на академичните среди без намесата на държавните органи. Когато се ражда ККП обаче, тя превръща културните конфликти във въпрос на живот и смърт, както и в непряка злоупотреба чрез „възприемане на остатъците и отхвърляне на същността”.

Унищожението на националната култура също е напредък към създаването на партийна култура. ККП подчинява човешкото съзнание и морално отсъждане, карайки хората да обръщат гръб на традиционната култура. Ако националната култура бъде напълно унищожена, същността на нацията ще изчезне заедно с нея, оставяйки думата „нация” без съдържание. Това не е преувеличено предупреждение.

В същото време унищожаването на китайската традиционна култура довежда до неочаквани физически щети.

Традиционната култура цени единението на Небето и хората, и хармоничното съвместно съществуване на хората и природата. ККП показва изключително силно желание да се „бори с Небето и Земята”. Тази култура на партията пряко е довела до сериозен упадък на природната среда на Китай в наши дни. Вземете водните ресурси за пример. След изоставянето на традиционната ценност „благородникът пази богатството, но го натрупва по честен път”, китайският народ безскрупулно опустошава и замърсява околната среда. Понастоящем повече от 50 000 км (или 30 000 мили) от китайските реки са неподходящи за отглеждане на риба. Над една трета от подводните води са отровени преди десет години и положението се влошава все повече. По реката Хуайхъ се случи нещо много странно - дете, което си играело в пълната с петрол река, направило искра, която при допира с повърхността на водата подпалила

пламък висок пет метра. С разнасянето на огъня повече от десет върби в околността били опожарени. [96] Не е трудно да се разбере, че онези, които пият вода от такава река ще се разболеят от рак или други странни болести. Има и други екологични проблеми като обезлесяването и солеността в северен Китай, и промишленото замърсяване в развитите райони – всичко това е свързано със загубата на уважение към природата в обществото.

Традиционната култура уважава живота. ККП твърди, че „бунтът е оправдан” и „борбата срещу човешките същества е пълна с радост”. В името на революцията партията може да убие или да обрече на гладна смърт десетки милиони хора. Това кара хората да не ценят живота, което от своя страна окуражава разпространението на фалшиви и отровни продукти на пазара. В град Фуян, провинция Анхуи например много здрави деца развиха къси крайници, тънки и слаби тела и уголемени глави по време на периода на кърмене. Осем деца умряха от странни болести. След проведено разследване беше установено, че болестта е причинена от отровно мляко, произведено от алчен производител. Някои хора хранят раци, змии и костенурки с хормони и антибиотици, смесват промишлен спирт с вино за пиене, полират ориза с промишлени мазнини и избелват хляба с промишлени препарати. В продължение на осем години производител от провинция Хенан произвел хиляди тона готварско олио, което съдържало канцерогени като отпадъчно олио, добито от хранителни остатъци или изхвърлена глина, съдържаща остатъчни мазнини след употреба. Произвеждането на отровни храни не е явление, присъщо единствено на Китай, но пък се среща из цял Китай. Това е пряко свързано с преследването на материална облага, идваща от унищожаването на културата и последващия упадък на човешкия морал.

За разлика от абсолютния монопол и изключителност на партийната култура, традиционната култура има огромно обединяващо влияние. По време на прогресивната династия Танг будистките учения, християнството и други западни религии съжителстват хармонично с даоистката и конфуцианска мисъл. Автентичната традиционна китайска култура запазва отворено и толерантно отношение към западната цивилизация. Четирите „тигра” (Сингапур, Тайван, Южна Корея и Хонг Конг) са създали „Нова Конфуцианска” идентичност. Техните напреднали икономики са доказали, че традиционната култура не е пречка за социалното развитие.

По същото време автентичната традиционна култура измерва качеството на човешкия живот по-скоро на база щастието отвътре, отколкото на материалния комфорт. „Предпочитам да няма кой да говори зад гърба ми, отколкото някой да ме хвали в лицето; по-добре да ми е мирно на душата, отколкото удобно на тялото”. [97] Тао Юанмин (365-427 г. сл. Хр.) [98] живял в бедност, но запазил духа си: „бера богородички под източната ограда и гледам Източната планина в далечината”.

Културата не предлага отговори на въпросите как да повишим промишлената продукция или каква социална система да възприемем. Но тя играе важна роля в осигуряването на морален водач и ограничител. Истинското възстановяване на традиционната култура е възвръщане смирението пред Небето, Земята и природата, и благоговението пред Бог. Тя ще позволи на човечеството да живее хармонично с Небето и Земята и да се наслаждава на блажени старини.

Бележки:

- [1] Пангу е първото същество и създател на цялата китайска митология
- [2] Нюа е богинята-майка, създала човечеството според китайската митология
- [3] Шенон (буквално „Небесният фермер”) е легендарен герой в китайската митология, живял преди 5000 години; той научил древните да се занимават със

- земеделие; рискувал живота, за да изпробва стотици лековити (и отровни) билки и различни растения в природата, които са от особена важност за развитието на традиционната китайска медицина
- [4] Канджие или Кан Джие е приказан легендарен герой в древен Китай, за който се говори, че е бил официалният историк на Жълтия император и създател на китайските йероглифи; на негово име е именуван компютърният китайски шрифт
- [5] От „Тао-те-Чин“ или „Дао де Джин“, един от най-известните даоистки текстове, написан от Лао Дзъ
- [6] Уводни бележки на „Великото учение“ на Конфуций
- [7] От „Записките на историка“ (Шъ Джъ), също преведена като „Записките на великия книжовник“ на Сима Чиаан (145-85 г. пр. Хр.), който бил първият историк. Книгата документира историята на Китай и съседните страни от древни времена до негово време. Методът на историография на Сима Чиаан е уникален и служи за модел на официалните исторически документи на имперските династии през последните 2000 години.
- [8] От „Аналектите“ на Конфуций
- [9] пак там
- [10] пак там
- [11] Конфуций казва във „Великото учение“: „Със самоусъвършенстването на хората ще се регулира семейството. С регулиране на семействата държавите ще са правилно ръководени. С правилно управление на държавите цялото царство ще е щастливо и спокойно“.
- [12] Дон Джоншу (прибл. 179-104 г. пр. Хр.) – конфуциански мислител от династията Хан; в трактата „Три начина за хармонизиране на хората с Небето (Тиен Рен Сан Чъ)“ казва: „Ако Небето се запази, Дао не се променя“.
- [13] „Пътешествие на Запад“, известно в западните страни като „Маймунският крал“, е написана от Уу Чън’ен (1506-1582 г.); книгата е един от най-популярните класически китайски романи. Основава се на истинска история за известен китайски монах от династията Танг – Шуан Джан (602-664 г.), който пропътувал пеш до мястото, където е днешна Индия, родното място на будизма, за да търси свещените текстове. В книгата Пигси и Санди са определени от Буда да станат ученици на Шуан Джан и го придружават на Запад в търсене на свещените текстове. Те преминават през 81 опасности и бедствия преди да стигнат запада и да постигнат Истинския Плод.
- [14] „Сънят за червените къщи“ (Хун Лоу Мън), също превеждан като „Сънят за червената стая“, е написана от Цао Шуечин (или Цао Шуе-Чин) (1715–1763 г.) от династията Чин. Това е трагична любовна история в условията на упадъка на аристократично семейство. Развивайки се около тази основна тема романът разкрива широка и раздвижена панорама на социалната история. Той демонстрира забележителен и блестящ набор от герои, като главните са Джиа Баою и Лин Даю. Широкообхватната и точно премерена структура на романа, заедно с литературните заслуги под формата на изключителен език, го правят световно признат като образец за класическия роман в Китай.
- [15] „Изгнаниците от тресавището“ (също превеждана като „Героите на водната шир“) е един от великите китайски класически романи, написан през XIV век от Шъ Маи’ан. Тези изгнаници са 108 мъже и жени. Интриги, приключения, убийство, война и романтични истории са представени в къс разказ от традиционния китайски разказвач.
- [16] „Трите царства“ – един от най-популярните китайски класически романи, написан от Луо Гуанджон (1330-1400 г.) на основата на история на периода на Трите царства (220-280 г. сл. Хр.). Той описва сложни и вълнуващи битки за трона сред представителите на трите най-големи политически сили: Лиу Бей, Цао Цао и Сун Чуан; фокусира се върху различни велики таланти и смели стратегии през този период.
- [17] „Романът на източен Джоу“ – роман, първоначално написан от Юу Шаою от династията Мин, пренаписан от Фън Менлон в края на династията Мин и последващо ревизиран от Цаи Юанфан от династията Чин. Разказва за време от

над 500 години, между Пролетния и Есенния Период (770-476 г. пр. Хр.) и периода на Воюващите държави (475-221 г. пр. Хр.).

- [18] „Пълната история на Юе Фей” е написан от Чиан Цай през династията Чин. Романът описва живота на Юе Фей (1103-1142) от Южната династия Сонг, един от най-известните генерали и патриотични герои в китайската история. Генерал Юе Фей се изявява в битките срещу нашествениците от северната народност Джин. Обвиняват го в престъпления, които не е извършил, изпращат го в затвор и го екзекутират, когато вицепремиерът Чин Хуи се опитва да елиминира военната партия. По-късно от Юе Фей са свалени безпочвените обвинения и в негова чест построяват храм. На гроба му са монтирани четири чугунени статуи. Коленичили, с голи гърди и ръце на гърбовете, те представляват отговорните за убийството на Юе Фей. Генералът се превръща в образец за лоялност към страната в китайската култура.
- [19] Този цитат е от „Откъси от избрани Даоистки свещени текстове” (Дао Цан Джи Яо) от династията Чин.
- [20] Вижте [8]
- [21] От речта на Мао на осмата сесия на десетото пленарно заседание на ККП.
- [22] В оригиналната си реч Мао използва игра на думи: Аз съм като монах, държащ чадър – без Дао (или Фа; каламбур за „коса”) нито Небеса (каламбур за „небе”).
- [23] Джие е името на последния управник на династията Шиа (около 21-16 г. пр. Хр.), а Джоу е името на последния управник на династията Шан (около 16-11 г. пр. Хр.). И двамата са известни като деспоти.
- [24] Уен Тианшан (1236-1283 г. сл. Хр.) – военен командир, който се борил срещу монголските войски, за да запази целостта на династията Сонг; убит на 9 януари 1283 г. при отказ да се предаде на монголците, след като е пленен.
- [25] От „Менциус” (Mencius)
- [26] От много известно изказване на Менциус: „Животът е моето желание, справедливостта – също. Когато не мога да имам и двете заедно ще държа на справедливостта за сметка на живота”.
- [27] От „Комунистическия интернационал”. Китайският превод буквално означава: „Никога не е имало спасител и ние не разчитаме на Бог; за да бъдат хората щастливи изцяло разчитаме на себе си”.
- [28] Император Таиуу на Северната Уей, наричан още Туо Тао (424-452 г. сл. Хр.)
- [29] Император Узон от династията Тан още наричан Ли Ян (840-846 г. сл. Хр.)
- [30] Император Уу от Северната династия Джоу още наричан Юу Йон (561-579 г. сл. Хр.)
- [31] Император Шизон от Късната династия Джоу още наричан Чаирон (954-959 г. сл. Хр.)
- [32] Лозунг, използван в средата на 60-те години по време на Културната революция.
- [33] Храмът на белия кон – първия будистки манастир в Китай, построен през 68 г. сл. Хр., единадесетата година Йон Пин в Източната Династия Хан (25-220 г. сл. Хр.).
- [34] На езика Дай свещеният текст Бейе се произнася Танлан; Бейе е субтропично растение, принадлежащо към семейството на палмите; високо с дебели листа, които предпазват от нощни пеперуди и изсъхват много бавно; в древни времена, когато хартията още не е била открита, предшествениците на Дай използвали листата на Бейе за писане; буквите написани върху листата се наричат кореспонденция Бейе, а писанията върху тях – Танлан (Бейе) текстове.
- [35] Парк Шианшан, наричан още Парк на благоуханните хълмове се намира на 28 километра (17 мили) северозападно от центъра на Пекин. Първоначално е построен през 1186 г. през династията Джин; превръща се в летен курорт за имперските семейства през династиите Щан, Мин и Чин.
- [36] От „Колко културни реликви са опожарени” на Дин Шу.
- [37] Червените гардове са цивилни граждани, пряко осъществяващи политиката на Великата културна революция; най-младите са около 15-годишни.
- [38] Летният дворец се намира на 15 километра (9 мили) от Пекин и е най-голямата имперска градина в Китай с история повече от 800 години.

- [39] Храмът Лоугуан е известно даоистко светилище в Китай; той е почитан като „първата земя благословена на Земята“; храмът се намира на хълма, северно от планините Джонан, на 15 километра (9 мили) югоизточно от район Джоуджъ и на 70 километра (42 мили) от град Ши’ан.
- [40] Ли е китайска мярка за дължина (1 ли е 0.5 км или 0.3 мили).
- [41] Император Гаозу от династията Танг, наричан още Ли Юан (618-626 г. сл. Хр.), първия император на династия Танг.
- [42] Народните комуни (Ренмин Гоншъ) преди са били най-високите от общо три административни нива на селските райони през периода от 1958 до 1982 г. в КНР. Комуните имат правителствени, политически и икономически функции. Те са най-големите колективни единици, които са разделени на производствени бригади и производствени отбори. След 1982 г. те са заменени от общините;
- [43] Вижте [36]
- [44] „Махаяна Махапаринирвана Сутра“ претендира да е последния свещен текст на Махаяна на Буда, предаден през последния му ден като човек; в нея се твърди, че съдържа есенцията на всички текстове на Махаяна.
- [45] От Тайшо Трипитака, том 1, номер 7, „Махаяна Махапаринирвана Сутра“; временния превод е в процес на подобряване.
- [46] От „Теория и практика на потискането на религиите от Китайската комунистическа партия“ на Бай Джъ; Website: <http://www.dajiyuan.com/gb/3/4/15/n300731.htm> (на китайски).
- [47] Мукти означава ръчна Дхарма, или преподаване и предаване на Закона; мукти още може да се преведе като „освобождение, излизане от ограниченията и получаване на свобода, свобода от прераждането, от кармата, от заблудите, от страданияето“; означава нирвана и също свобода чрез Даяна (медитация); целта е да се избяга от самсара (прераждане).
- [48] Нирвана в будизма и индуизма е състояние на блажен мир и хармония отвъд страданията и страстите на индивидуалното съществуване; състояние на единство с вечния дух.
- [49] Потушаване на кампанията на контрареволуционерите става по насилствен път с бивши членове на тайни общества, религиозни асоциации и Куоминтан (КМТ) в началото на 1951 година.
- [50] „Война за противопоставяне агресията на САЩ и в помощ на Корея“, както я нарича ККП избухва през 1950 г; на Запад е известна като Корейската война.
- [51] Уу Яозон (1893-1975 г.) и други публикуват така наречените „Средства за китайските християни да оказват влияние в построяването на нов Китай“, известен още като „Иновационен манифест на трите „само“ през 1950 г. и впоследствие създават църквата „Триединство“.
- [52] Великата зала на народа, построена през 1959 г., се намира в западната част на площад Тянанмън. Там се организират срещите на Народния конгрес на Китай.
- [53] Вижте [46]
- [54] Кесая – роба на монах или свещеническо расо
- [55] Джан Боджун (1895-1969 г. сл. Хр.) е един от основателите на „Китайска демократична лига“, демократичната партия в Китай; той е определен като „дяснонастроен номер едно“ през 1957 г. от Мао Цзедун и е от малкото „дяснонастроени“, обезщетени след Културната революция.
- [56] Император Хуизон от династията Сонг още наречен Джао Джъ (1100-1126 г. сл. Хр.).
- [57] Су Донпо (1036-1101 г. сл. Хр.), известен китайски поет и писател от династията Сонг; един от осемте майстори на прозата през династиите Сонг и Танг.
- [58] Уен Джънмин (1470-1559 г. сл. Хр.) – китайски художник от династията Мин.
- [59] Тан Боху (1470-1523 г. сл. Хр.) – прочут китайски учен, художник и поет от династията Мин.
- [60] Джин е мярка за тегло в Китай; 1 джин е 0,5 кг
- [61] Вижте [36]
- [62] От стихотворението на Мън Хаоран (689 – 740 г. сл. Хр.), който е известен поет от династията Танг.

- [63] Уан Шъ Джи (321-379 г. сл. Хр.) – най-известният калиграф в историята, от династията Танг.
- [64] Оригиналният „Пролог Лан Тин“, за който има данни, че е написан Уан Шъ Джи в началото на кариерата си на калиграф (на 51 г., 353 г. сл. Хр.) е всепризнат като най-важната творба в историята на китайската калиграфия.
- [65] Уу Чън’ен (1506-1582 г. сл. Хр.) – китайски романист и поет от династията Мин, автор на „Пътешествие на Запад“, един от четирите най-добри китайски романа.
- [66] Уу Джиндзъ (1701-1754 г. сл. Хр.), изтънчен писател от династията Чин, автор на „Учените“ (Рулин Уаишъ, също известен като „История на учените“).
- [67] Проза, написана от Оуян Шиу (1007-1072 г. сл. Хр.), един от „Осемте велики майстори на династиите Танг и Сонг“; той нарича себе си „стар пияница“.
- [68] Алтернативно име на Червените гардове
- [69] Енциклопедия Йонгъ или Йонгъ Дадиан е поръчана от император Йонгъ от династията Минг; счита се за най-ранната и велика енциклопедия в света; две хиляди учени са работили по този проект; включени са 8000 текста от древни времена до ранния период на династията Минг; завършена през 1408 г. включва 22 000 ръкописа и заема 40 кубични метра (1400 кубични фута).
- [70] Лин Биао (1907-1971 г.), един от висшите лидери на ККП, служил по времето на Мао Цзедун като член на Политбюро, като заместник-председател (1958 г.) и министър на отбраната (1959 г.); опитва се да избяга от Китай, но самолетът му се разбива на път за Монголия и той умира.
- [71] „Лиан Шиао“ представлява група назначени писатели, сред които Джоу Йилиан, който заради писането си в групата получава анонимно писмо от стар приятел, за „изключително безсрамие“.
- [72] Император Чин Шъ Хуан (259-210 г. сл. Хр.), още наричан Йин Джън, е първия император в историята, обединил Китай. Той стандартизира писания език, валутите, теглата и мерките, и заповядва построяването на Великата китайска стена; всичко това влияе в голяма степен на китайската история и култура; той заповядва изгарянето на книгите на различни школи като конфуцианизма и даоизма; веднъж заповядва 460 конфуциански ученици да бъдат изгорени живи; по-късно в историята тези събития са наречени „изгаряне на книгите и погребването на конфуциански ученици“; той построява огромен мавзолей за себе си и армията Тера-кота на гроба на император Чин става известна като едно от осемте чудеса на света.
- [73] От „Писания на Мао Цзедун“, 1949-1976 г. (том 2)
- [74] От творбата на Мао „Поправете партийния стил на работа“ (1942 г.)
- [75] От творбата на Мао “ Разговори на Ян’анския форум за литература и изкуство” (1942 г.)
- [76] Уу Шун (1838-1896 г. сл. Хр.), първоначално Уу Чъ, роден в Тангйи, Шандон; след като изгубва баща си в ранна възраст семейството му обеднява; принуден е да проси храна, за да нахрани майка си и става известен с просията си в името на почитта към семейството; след смъртта на майка си просията се превръща в единствен начин за преживяване; с парите от просенето той организира безплатни училища.
- [77] Ху Фън (1902-1985 г.), учен и литературен критик, противопоставил се на теоретичната политика за литературата на ККП; изгонен от партията през 1955 г. и осъден на 14 години затвор.
- [78] От „Избрани творби на Мао Цзедун“ (том 5), “ Нещата започват да се променят” (1957г.)
- [79] Чиан Бочън, „Култура на ориента“, четвърто издание (2000 г.).
- [80] Студентското движение от „4 юни“ е подето между 15 април и 4 юни, от студенти подкрепящи демократичните реформи в Китай; по-късно е потушено от Народната освободителна армия и е наречено от международната общественост „Масовото убийство на 4 юни“.
- [81] Управление, специално създадено да преследва Фалун Гонг, с абсолютна власт над всички нива на администрацията в партията и всички политически и юридически органи.

- [82] „Класов произход“ (кръвен, родствен) – теория, според която нечия природа се определя от класата на семейството, в което човек е роден.
- [83] От песента от модерната опера "Легенда за червения фенер" – популярна творба, служеща за образец през Културната революция (1966-1976 г.).
- [84] Му е единица за измерване на площ в Китай. Едно му е 0.165 акра
- [85] „Трите представи“ – според тях партията трябва винаги да представя тенденцията на развитие на напредналите производителни сили в Китай, ориентацията на напредналата китайска култура и основните интереси на преобладаващото мнозинство в Китай.
- [86] Въвеждаща реч на първата сесия на Първия национален конгрес на КНР (15 септември 1954 г.)
- [87] „Синдромът на червеното око“ – еквивалент на западния израз „зеленоокият“ – използва се, за да опише човек, който се чувства неудобно и в неравностойно положение, когато види, че другите се справят по-добре от него и смята, че той е човекът, който трябва да се справя по-добре.
- [88] Популярна пиеса, служеща за образец по време на Културната революция (1966-1976 г.); в народната легенда белокосото момиче е безсмъртна, която живее в пещера, има свръхспособности, с които възнагражда доброто и наказва злото, подкрепя праведността и ограничава порочността; но в модерната китайска опера тя е описана като момиче, което е принудено да избяга в пещера, след като баща ѝ е пребит до смърт за това, че отказва да я омъжи за възрастен земевладелец; косата ѝ побелява от недохранване; тази история се превръща в една от най-популярните драми в Китай и подхранва омраза към земевладелците.
- [89] „Войната в тунела“ (Дидао Джан), чернобял филм, в който Китай твърди, че партизаните от централната част на страната са се били с японските нашественици в различни подземни тунели през 40-те години.
- [90] „Войната на мините“ (Дилей Джан), чернобял филм от 1962 г., в който се твърди, че партизаните от провинция Хъбей са се били с японските нашественици с ръчно направени мини през 40-те години.
- [91] Литературна композиция, предписана за имперските граждански церемонии, известна със своята суха форма и липса на идеи.
- [92] Великият глад (1959-1961 г.) в Китай е най-големият глад в човешката история; счита се, че броят на жертвите от него е между 18 и 43 милиона души.
- [93] Вижте [7]
- [94] От Мао Цзедун (1942 г.).
- [95] Движението от „4 май“ е първото масово движение в съвременната китайска история; започва на 4 май 1919 година.
- [96] Чън Гили, „Предупреждението на река Хуайхъ“ (1995 г.).
- [97] От „Прологът – как Ли Юан се завръща към Пангу“ от Хан Ю (768-824 г. сл. Хр.), един от „Осемте велики майстори на прозата през династиите Танг и Сонг“.
- [98] Тао Юанмин (365-427 г. сл. Хр.), също известен като Тао Чан, велик поет на китайската литература.

(Текстът е обновен на 21 септември 2005 година)

Част 7: История на убийствата на китайската комунистическа партия

The Epoch Times 21 декември 2004.

Това е седмият от Девемте Коментара за ККП /Nine Commentaries on the Communist Party/

Въведение

Фото досие, показващо атаката и денонсирането на "контрареволуционер" от активисти на ККП (AFP/Getty Images)

Петдесет и пет годишната история на Китайската комунистическа партия (ККП) е написана с кръв и лъжи. Човешките преживявания зад тази кървава история са извънредно трагични и рядко срещани. Под управлението на ККП, 60 до 80 милиона невинни китайци са убити, изоставяйки разбити семейства. Много хора се чудят защо ККП избива хора. Докато партията продължава бруталното преследване на практикуващите Фалун Гонг и съвсем наскоро потуши тълпата от протестиращи в Ханюан с изстрели, хората се чудят дали някога ще доживеят деня, когато ККП ще се научи да говори с думи вместо с огнестрелни оръжия.

Мао Цзедун изказва накратко целта на Културната революция: "...след хаоса светът постига мир, но след около седем или осем години, трябва отново

да има хаос." [1] С други думи ще трябва да има политическа революция на всеки седем или осем години и огромен брой хора ще трябва да бъдат избивани на всеки седем или осем години.

Поддържаща идеология и практически изисквания лежат зад кръвопролитията на ККП

Идеологически ККП вярва в "диктатурата на пролетариата" и "нестихваща революция под диктатурата на пролетариата". Затова, след като ККП завзема властта в Китай, избива собствениците на земя, за да разреши проблемите с производствените взаимоотношения в отдалечените области. Тя избива капиталистите, за да достигне целта на търговската и индустриалната реформа и да разшири производствените взаимоотношения в градовете. След като тези две класи бяха елиминирани, проблемите, свързани с икономическата база, бяха разрешени в общи линии. По подобен начин ККП разрешава проблемите свързани със супер-структурата [2] - също чрез масово клане. Потъпкването на антипартийната група на Ху Фънг [3] и на Движението на антиконсерваторите елиминира интелектуалците. Избиването на християните, даоистите, будистите и други народни традиционни групи, разрешава проблема с религиите. Масовите убийства по време на Културната революция установяват културно и политически абсолютната ръководна роля на ККП. Масовото клане на площад Тянанмън беше използвано да предотврати политическата криза и да смаже демократичните искания. Преследването на Фалун Гонг се използва, за да се разрешат проблемите с вярата и традиционните начини на лекуване. Всичките тези действия бяха необходими за ККП, за да засили властта си и поддържа своето управление в лицето на продължителна финансова криза (цените на стоките за потребителя хвъркват нагоре след като ККП завзема властта и китайската икономика почти рухва след Културната революция) и кризата с вярата (разпадането на бившия Съветски Съюз, политическите промени в Източна Европа и преследването на Фалун

Гонг). Освен за проблема с Фалун Гонг, почти всички предшестващи политически кампании бяха използвани, за да възродят злият дух на ККП и да подстрекават желанието ѝ за революция. Партията също използва тези политически движения, за да тества членовете си, елиминирайки онези, които не отговарят на изискванията ѝ.

Избиването е необходимо от практическа гледна точка. Комунистическата партия започва живота си като група от гангстери и разбойници, които избиваха, за да получат власт. Веднъж установен, този прецедент нямаше начин да се излезе от него. Хората бяха заплашвани, държани в непрекъснат страх, за да приемат абсолютното управление на ККП.

На повърхността може да изглежда така, че ККП е била “принудена да избива” и че различни инциденти просто са се случили, за да раздразнят злият дух на партията, и случайно са отприщили механизма ѝ на избиване. Всъщност тези инциденти служат, за да прикрият нуждата на партията да убива, а и периодичното избиване се изисква от ККП. Без тези болезнени уроци хората могат да започнат да вярват, че ККП става по-добра и да започнат да искат демократични промени също както демократичното движение на онези студенти-идеалисти през 1989 година. Повтарянето на кланета на всеки седем или осем години се използва, за да опресни паметта на хората за страха и може да предупреди по-младото поколение, че който работи срещу ККП, иска да постави под въпрос абсолютното ѝ управление или се опита да каже истината относно китайската история, ще опита вкуса на “железния юмрук на диктатурата на пролетариата”.

Убийството се е превърнало в един от най-важните начини за ККП за подържане на властта. С рязкото повишаване на кървавите ѝ дългове, ако тя остави касапския си нож, това би окуражило хората да си отмъстят за кървавите дела. Затова партията не само трябваше да извърши убийства в изобилие и да ги извърши старателно, но също и по най-брутален начин, за да може ефективно да сплаши населението, особено в началото, когато установяваше своята власт.

Тъй като целта на избиването бе да се насажда страх и ужас, ККП избира цели за унищожение произволно и нелогично. Във всяко политическо движение партията използва стратегията на геноцид. Нека да вземем за пример “потушаването на реакционерите”. ККП не потушава “реакционното” поведение, а хората, които нарича реакционери. Ако някой е в списъка и е служил дори и няколко дена в Националистическата армия (Куоминтанг, КМТ), дори да не е участвал в политиката след като ККП спечели властта, този човек също ще бъде убит, заради неговата “история на реакционер”. В процеса на земеделската реформа, за да “изкорени проблема”, ККП често избива цялото семейство на собственика на земя.

От 1949 година ККП е преследвала повече от половината от хората в Китай. Между 60 и 80 милиона умират по неестествени причини. Тази цифра далеч надхвърля броя на загиналите и в двете Световни войни взети заедно.

Както и в другите бивши комунистически страни, произволното избиване извършвано от ККП, включва и брутални убийства на собствените ѝ членове, за да премахне дисидентите, които ценят чувството за човечност повече от природата на партията. Управлението на ККП чрез терор пада еднакво върху населението и членовете ѝ в опита да поддържа “непобедима крепост”.

В нормалните общества хората показват грижа и любов един към друг, уважават и почитат живота и благодарят на Бог. На Изток хората казват: “Не прави на другите това, което не искаш да ти бъде направено на теб [4]”. На Запад хората казват: “Обичай съседа си, както обичаш себе си [5].” ККП твърди точно обратното, че “историята на всички съществуващи досега общества е история на класови борби [6]”. За да поддържа живи “борбите” в обществото трябва да бъде породена омраза. ККП не само

отнема животи, тя окуражава хората да се убиват един друг. Тя се стреми да направи хората безчувствени към страданията на другите, като ги обгражда с постоянно избиване. Партията иска да направи хората безчувствени чрез често подлагане на нечовешка жестокост и да развие в тях манталитета, че “най-доброто, на което можеш да се надяваш, е да не бъдеш преследван”. Тези уроци преподавани чрез брутално потисничество дават възможност на ККП да поддържа своето управление.

В допълнение към унищожението на много животи, ККП също унищожава духа на хората в Китай. Голям брой китайци бяха поставени в условия, при които не могат да реагират на заплахите на ККП и напълно се отказват от своите аргументи и принципи. В известен смисъл духа на тези хора загива - нещо доста по-страшно от физическата смърт.

I. Ужасяващо клане

Преди ККП да дойде на власт Мао Цзедун написа: “Ние определено не прилагаме политика на добронамереност към реакционерите и към реакционните действия на реакционните класи [7]”. С други думи, дори и преди ККП да превземе Пекин, тя вече беше с нагласата да действа тиранично под смекчения лозунг “Народна демократична диктатура”. Ето няколко примера:

Потъпкването на реакционерите и поземлената реформа

През март 1950 година ККП оповестява “Наредба за безкомпромисно потушаване на реакционните елементи”, която е известна в историята като “Потъпкването на реакционерите”.

Точно обратното на всички императори, които гарантираха помилване в цялата страна след като бъдат короновани, ККП започна масово избиване минута след като получи властта. Мао Цзедун казва в един документ: “Все още има много места, където хората се страхуват и не смеят да избиват реакционерите открито и в голям мащаб [8]”. През февруари 1951 година централата на ККП казва, че освен за провинция Джъдзианг и южната провинция Анхуей, “другите области, които не избиват достатъчно, особено в големите и средно големите градове, трябва да продължат да арестуват и избиват голям брой реакционери и да не спират толкова скоро.” Мао дори препоръчва “за да се избият реакционерите в отдалечените области да има повече от 1/1000 от цялото население избити... в градовете да има не по-малко от 1/1000 избити.[9]” Населението на Китай по това време беше приблизително 600 милиона, тази “наредба” на Мао е причинила смъртта най-малко на 600 000 души. Никой не знае от къде идва това съотношение 1/1000. Голяма е вероятността Мао да решава по собствена преценка, че тези 600 000 живота ще са достатъчни, за да се постави основата за създаване на страх сред хората и по тази причина да издава тази “наредба”. Дали онези, които са били убити, заслужаваха да умрат не беше грижа на ККП. “Правилата на Китайската народна република за наказание на реакционерите”, известни през 1951 година дори казваха, че онези, които “разпространяват слухове” могат да бъдат “екзекутирани веднага”.

Докато потъпкването на реакционерите се осъществяваше разгорещено, поземлената реформа също се осъществяваше в голям мащаб. Всъщност ККП вече беше започнала поземлена реформа в окупирани от нея области в края на 1920-а година. На повърхността изглеждаше, че поземлената реформа се провежда, за да създаде идеал, подобен на онзи от Небесното Царство на Тейпинг [10], а именно, че всички ще

имат земя за обработване. Но всъщност тя се използваше като извинение да се убива. Дао Джу, който беше 4-ти по ранг в ККП имаше лозунг за поземлената реформа: "Всяко село кърви, всяко домакинство се бори", което означаваше, че във всяко село притежателите на земя трябва да умрат. Поземлената реформа можеше да се осъществи и без убийства. Можеше да се осъществи по същия начин както я направи правителството на Тайван - чрез изкупуването ѝ от собствениците. Тъй като обаче ККП произхожда от група главорези и най-ниските слоеве на обществото, тя знаеше само как да граби. Страхувайки се да няма възмездие след грабежите, ККП по естествен начин се нуждае да избива жертвите, потушавайки източника на проблеми. Най-разпространеният начин да се избива по време на поземлената реформа е известен като "среща-борба". ККП фабрикува престъпления и обвинява собствениците на земя или богатите фермери. Пред обществеността се поставя въпроса как трябва да бъдат наказани. Някои членове на ККП или активисти са поставени сред тълпата да крещят "трябва да ги избием!" и така собствениците на земя и богатите селяни са екзекутирани на място. По това време всеки, който притежаваше земя в селата беше квалифициран като "хулиган". Онези, които често се възползваха от селяните бяха наричани "лоши хулигани". Онези, които често помагаша с поправката на обществените съоръжения и даряваха пари за училищата и за подпомагане при природни бедствия бяха наричани "добри хулигани". А пък онези, които не правеха нищо бяха наричани "мирни или тихи хулигани". Такава класификация беше безсмислена, тъй като всички "хулигани" бяха екзекутирани, без значение към каква категория "хулигани" принадлежат.

До края на 1952 година, ККП публикува броя на екзекутираните "реакционни елементи", който е около 2.4 милиона. Всъщност броят на жертвите – бивши КМТ държавни служители под нивото на аристокрацията и притежателите на земя - беше най-малко 5 милиона.

Потушаването на реакционерите и поземлената реформа имаха три директни резултата. Първо, бивши местни служители, които бяха избирани на основата на автономията на дадена група, бяха отстранени. Чрез потискането на реакционерите и поземлената реформа, ККП избива всички управляващи служители в предишната система и осъществява пълен контрол на отдалечените области чрез поставянето на партийни филиали във всяко село. Второ, голямо количество имущество беше придобито чрез кражба и грабеж по време на поземлената реформа и потискането на реакционерите. Трето, гражданите бяха тероризирани чрез брутално насилие срещу собствениците на земя и богатите фермери.

“Тройна антикампания” и “Петорна антикампания”

Потискането на реакционерите и поземлената реформа имаха за цел главно селата, докато по-следващите “Тройна антикампания” и “Петорна антикампания” могат да бъдат смятани за съответстващия геноцид в градовете.

“Тройната антикампания” започва през декември 1951 година и имаше за цел корупцията, разточителството и бюрокрацията сред кадрите на ККП. Някои корумпирани служители на ККП бяха екзекутирани. Скоро след това ККП приписа корупцията на своите служители на изкушенията на капиталистите. Съобразно с това “Петорната антикампания” срещу рушветчийството, избягване на данъците, кражба на държавно имущество, строенето набързо и шпионаж на информацията за държавната икономика, бяха лансирани през януари 1952 година.

“Петорната антикампания” по същество беше кражба на имуществото на капиталистите или по-точно избиването на капиталистите заради собствените им пари. Чен Ии, кмет на Шанхай по това време, разпитваше, седейки на дивана с чаша чай в ръка всяка вечер: “Колко парашутисти имаме днес?”, което означава – колко

бизнесмена скочиха от високи сгради, за да се самоубият. Никой от капиталистите не можа да избегне “Петорната антикампания”. От тях се искаше да платят данъци “от които са се изплъзнали” още от периода Гуангси (1875-1908 г.) по времето на династията Чинг (1644-1911 г.), когато пазарът и търговията в Шанхай бяха установени първоначално. Капиталистите не можеха дори и да си представят да платят такива високи данъци даже с цялото си състояние. Те нямаха друг избор, освен да сложат край на живота си, обаче не смееха да скачат в реката Хуангпу. Ако телата им не бъдат открити ККП ще каже, че са избягали в Хонг Конг, а членовете на семействата им ще бъдат държани отговорни за данъците. Затова капиталистите скачаха от високите сгради, оставяйки трупа си така, че ККП да види доказателство за тяхната смърт. Тогава разправяха, че хората не смеят да вървят близо до високи сгради в Шанхай от страх да не бъдат премазани от самоубийци.

Съобразно фактите от политическите кампании след сформирването на Китайската народна република, редактирани от четири правителствени подразделения, включващи Център за историческо проучване на ККП от 1996 г., през периода на “Трите антикампании” и “Петте антикампании”, повече от 323 100 души са били арестувани, а повече от 280 се самоубиват или изчезват безследно. По време на “Кампанията анти-Ху Фанг “ през 1955 година, повече от 5000 са уличени в извършването на престъпление, над 500 са арестувани, други над 60 се самоубиват, а 12 умират от неестествена смърт. В последвалото погазване на реакционерите над 21 300 души са екзекутирани, а повече от 4300 се самоубиват или изчезват безследно. [11]

Великото гладуване

Най-голям брой жертви е записан по време на Великото гладуване в Китай, скоро след Големият скок напред. [12] В статията “Великото гладуване” в книгата „Исторически записки на Народна република Китай” се казва: ”броят на загиналите от неестествена смърт и вследствие на намалена раждаемост от 1959 до 1961 година се изчислява на около 40 милиона... Намалването на популацията в Китай с 40 милиона е много вероятно да е в резултат на най-голямото гладуване през този век.”[13]

Великото гладуване беше определено невярно като “Тригодишно природно бедствие” от ККП. Всъщност през тези три години времето създаваше добри условия, без никакви големи природни бедствия като наводнения, суша, урагани, цунами, земетресения, слана, замръзвания, градушки или нашествие на скакалци. Бедствието беше изцяло причинено от човека. Големият скок напред изискваше всеки в Китай да се включи в производството на стомана, принуждавайки фермерите да изоставят реколтата си да гние в полето. Въпреки това ръководителите във всеки регион рязко покачиха исканията за повече продукция. Хъ Иирен - първи секретар на партийния комитет на префектура Лиуджоу, сам изфабрикува шокиращата цифра за произведена продукция от “65 000 килограма необран ориз на му” [14] в провинция Хуанджиан. Това беше наредено веднага след Пленума в Лушан, когато кампанията срещу антидясното движение на ККП се разпространява в цялата страна. За да се демонстрира, че ККП винаги е права, реколтата беше иззета от правителството като форма на облагане с данък, съобразно с тези преувеличени изисквания за произведена продукция. В резултат на това зърнените запаси, семена и основните храни на селяните бяха конфискувани. Когато въпреки това изискванията все още не можеше да бъдат изпълнени, селяните бяха обвинени, че укриват реколтата.

Хъ Иирен веднъж каза, че трябва да се стремят да вземат първо място в надпреварата за най-висока реколта, без значение колко хора ще умрат в Лиуджоу. Някои селяни бяха лишени от всичко, оставени само с няколко шепи ориз, скрити в гърнето за малка нужда. Комитетът на партията от областта Сунлъ, провинция Хуанджиан дори издаде заповед, която забранява готвенето, като по този начин не дава на селяните да ядат от реколтата. Полицейски патрули пазеха през нощта. Ако видеха светлина от огън

правеха внезапна полицейска проверка. Много от селяните не смееха да готвят дори диви растения или кори от дървета, и умираха от глад.

От опита през историята по време на глад правителството доставяше оризена каша, реколта и позволяваше на жертвите да се спасят от глада. ККП обаче гледаше на бягството от глада като на позор за престижа на партията и нареди на милиционери да блокират пътищата, за да не позволят на жертвите да избягат от бедстващите райони. Когато селяните бяха толкова изгладнели, че започнаха да крадат жито от складовете за зърно, ККП нареди да се стреля в тълпите, за да бъдат потушени грабежите и каза, че убитите са контрареволуционни елементи. Много селяни от различни провинции умряха от глад, включително Гансу, Шандонг, Хънан, Анхуей, Хъбей, Хунан, Сичуан, и Гуанси.

Въпреки това изгладнелите селяни бяха принуждавани да участват в работа по напояването, строеж на язовири и производство на стомана. Много от тях припадаха по време на работа и никога повече не ставаха. Накрая онези, които оцеляваха нямаха сили дори да погребат мъртвите. Много от селата бяха затрити напълно, тъй като цели семейства умираха от глад едно след друго. В най-сериозните гладни бедствия в историята на Китай преди ККП имаше случаи, в които семейства разменяха децата си, за ядене, но никой не ядеше собствените си деца. По време на управлението на ККП обаче хората бяха принудени да ядат трупове на умрелите, като канибали да изяждат онези, които са избягали от други региони и дори убиваха и изяждаха собствените си деца. Писателят Ша Чинг описва тази сцена в книгата „Ии Си Да Ди Уан“ (Мрачната земя при блатистото разклонение на реката): „В семейство на селяни, бащата е оставен само със сина и дъщеря си по време на Великия глад. Един ден дъщерята е изгонена далеч от къщата. Когато се връща не може да намери по-малкото си братче, но вижда бяла мазнина да плува в казана и купчина кокали близо до печката. Няколко дни след това бащата добавил още вода в казана и извикал дъщеря си да дойде по-близо. Момичето било ужасено и се молило на баща през отворената врата - „татко, моля те не ме изяждай. Аз мога да събера дърва за огън и да готвя храна за теб. Ако ме изядеш никой друг няма да направи това за теб“. До каква степен и какъв е броя на трагедии като тази е неизвестно. Въпреки това ККП представя тези трагедии като специална чест, твърдейки, че ККП ръководи хората смело да воюват с „природните бедствия“ и продължава да възхвалява самата себе си като „Велика, прекрасна и коректна“.

След Пленума в Лушан през 1959 г., генерал Пънг Дъхуей [15] беше свален от власт, защото се застъпил за хората. Група от служители в правителството и кадри, които си позволяваха да казват истината, бяха освобождавани от постове им, задържани или разследвани. След това никой не смееше да казва истината. По време на Голямото гладуване, вместо да казват истината, хората криеха фактите за гладната смърт, за да запазят длъжностите си. Провинция Гансу дори отказва помощ от храна от провинция Шаанси, защото се твърдяло, че в Гансу има свръхпроизводство на храна.

Великото гладуване беше също и тест кои могат да бъдат квалифицирани като кадри на ККП. Според критерия на ККП тези кадри, които не се поддадоха да кажат истината в лицето на милиони умиращи от глад, бяха „квалифицирани“. С този тест ККП вярваше, че никакви човешки емоции или небесни принципи не могат да се превърнат в психологическо бреме, което да им попречи да следват партийната линия. След Великото гладуване отговорните длъжностни лица участваха във формално самокритикуване. Ли Джингчуен, секретар на ККП в провинция Сичуан, където милиони хора измряха от глад, беше издигнат до поста първи секретар на югозападното областно бюро на ККП.

От Културната революция и масовото избиване на площад Тянанмън до Фалун Гонг

Културната революция беше лансирана официално на 16-ти май 1966 година и продължи до 1976 година. Този период беше наречен “Десетгодишна катастрофа” дори и от самата ККП.

В интервю за югославски репортер Ху Яобанг, бивш генерален секретар на партията каза: “По това време близо 100 милиона души бяха замесени, което беше една десета от популацията на Китай.”

Фактите от политическите кампании след основаването на Китайската народна република показват, че: “През май 1984 г., след 31 месеца на интензивно разследване, верифициране и преизчисляване, направено от централния комитет на ККП, изчисленията след Културната революция са: над 4.2 милиона души са задържани и разследвани; повече от 1 728 000 умират от неестествена смърт; повече от 135 000 бяха обявени за антиреволюционери и екзекутирани; над 237 000 са избити и повече от 7.03 милиона са осакатени във въоръжени атаки; 71 200 семейства бяха разрушени”.

Статистиките от местните бюлетини показват, че 7.73 милиона души умират от неестествена смърт по време на Културната революция.

Освен че хората са пребивани до смърт, започването на Културната революция отприщва вълна на самоубийства. Много известни интелектуалци, включително Лао Шъ, Фу Лей, Джиян Бозан, Ву Хан и Чу Анпинг, всички слагат край на живота си през ранния стадий на Културната революция. Тя е най-безумния левтистки период в Китай. Убийството се превръща в надпревара и начин за всеки да покаже революционния си статус и избиването на “класовите врагове” беше извънредно жестоко и брутално.

Политиката на “реформи и отваряне” многократно увеличи обмяната на информация, което направи възможно за много чуждестранни репортери да станат свидетели на масовото избиване на площад Тянанмън през 1989 година и да излъчат телевизионни репортажи, показващи танкове, които настигат и премазват студенти. Десет години по-късно, на 20-ти юли 1999 г., Цзян Цзъмин започна потискането на Фалун Гонг. До края на 2002 г., вътрешна информация от източници от правителството в Китай, потвърди прикриването на повече от 7000 загинали в Центрове за задържане, принудителни трудови лагери, затвори и болници за душевно болни, или средно по 7 души убити дневно.

Днес ККП има тенденцията да убива по-малко отколкото в миналото, когато милиони или десетки милиони бяха избивани. Има две важни причини за това. От една страна, партията изврати умовете на хората в Китай с партийната си култура и сега те са покорни и скептични. От друга страна, поради прекалената корупция и злоупотреба на длъжностните лица от ККП, китайската икономика се превърна в “тип икономика на преливане от едно място на друго място” и зависи основно от чуждестранния капитал, за да поддържа икономически растеж и социална стабилност. ККП ясно си спомня икономическите санкции, които последваха след масовото избиване на площад Тянанмън и знае, че откритото избиване на хора ще доведе до оттегляне на чуждестранния капитал, което ще постави в опасност тоталитарния ѝ режим. Въпреки това партията никога не се отказа от задкулисни кръвопролития, а днешната ККП не жали усилия да прикрива кървавите доказателства.

II. Извънредно жестоки начини на убиване

Всичко, което ККП прави, служи на една единствена цел: придобиване и подържане на властта. Убийството е много важен начин за ККП да поддържа властта си. Колкото повече хора са избити и колкото по-жестоки са убийствата, толкова по-голяма е способността на партията да всява страх. Този терор започва още преди Китайско-японската война.

Масово избиване в Северен Китай по време на Китайско-японската война

Когато препоръчваше книгата “Врагът отвътре”, написана от Фадър Реймънд Дж. Ди Джагър [16], някогашният президент на САЩ Хувър отбеляза, че книгата излага на показ терора на комунистическите движения. Той препоръчваше книгата на всеки, който искаше да разбере тази зла сила в този свят.

В книгата Ди Джагър разказва истории за това как ККП използва насилие за сплашване на хората и за да ги постави в подчинение. Например един ден партията нарежда на всички да отидат на площадите в града. Учителите също завеждат децата от училище. Целта на събирането е да се гледа убийството на 13 патриотични млади мъже. След оповестяване на изфабрикуваните обвинения срещу жертвите, ККП нарежда на ужасените учители да накарат децата да пеят патриотични песни. По средата на песните на сцената излизат не танцьори, а езекутор, който държи остър нож. Той бил свиреп, силен, млад комунистически войник, със силни ръце. Войникът отишъл зад първата жертва, вдигнал големия, остър нож и с един замах първата глава се изтърколила на земята. Докато главата се търкаляла по земята, кръвта се леела като фонтан на всички страни. Истеричното пеене на децата се превърнало в хаотични крясъци и плач. Учителка подържала ритъма и песента; звънецът ѝ се чувал да звъни отново и отново насред хаоса.

Езекуторът замахнал 13 пъти и 13 глави паднали на земята. След това се включили и много комунистически войници, разрязвали гърдите на жертвите и извадили сърцата им за забавление. Тези зверства били извършени пред децата. Те били пребледнели от страх заради терора и някои от тях започнали да повръщат. Учителят нахокал войниците и наредил децата под строй да се върнат в училище.

След това Фадър Ди Джагър често виждал деца, принуждавани да гледат убийства. Децата свикнали с кървавите сцени и станали безчувствени към убийствата; някои дори започнали да изпитват удоволствие от силните усещания.

Когато ККП чувстваше, че обикновено убийство не е достатъчно потресаващо или вълнуващо, измисляше всякакви видове жестоки мъчения. Например принуждаваше някой да погълне голямо количество сол без да пие вода – жертвата страдеше докато не умре от жажда; или събличаха някого гол и го караха да се търкаля върху натрошени стъкла; или издълбаваха дупка в замръзнала река през зимата и хвърляха жертвата в дупката, където или умира от измръзване или ще се удави. Ди Джагър писа за един от членовете на ККП в провинция Шанси, който измислил ужасно мъчение. Един ден, когато се скитал из града, спрял пред един ресторант и се загледал в голям врящ казан. По-късно купил няколко огромни казана и веднага арестувал няколко човека, които били против комунистическата партия. По време на набързо скалъпен съдебен процес, казаните били напълнени с вода и загрети, докато водата в тях кипне. Три от жертвите били съблечени голи и хвърлени в казаните с вряща вода след съдебния процес. В Пингшан Ди Джагър станал свидетел как баща бил одран жив. Членовете на ККП принудили синът да гледа и да участва в това нечовешко мъчение, да гледа как баща му умира в ужасни болки и да слуша виковете му. Членовете на ККП

налели оцет и киселина върху тялото на бащата и след това одрали кожата му бързо. Започнали от гърба, след това нагоре към рамената и бързо одрали напълно кожата от цялото тяло, оставяйки непокътната само главата. Бащата умрял за минути.

Червеният терор по време на “Червеният август” и канибализмът в Гуангси

След придобиването на абсолютен контрол над страната, ККП не спира насилието. По време на Културната революция то става дори по-лошо.

На 18 август 1966 г. Мао Цзедун се среща с представители на Червените стражи на кулата на площад Тянанмън. Сонг Бинбин, дъщеря на комунистическия лидер Сонг Ренчионг, поставила емблема на Червените стражи на ръкава на Мао. Когато той научава името ѝ, което означава „благороден и учтив“, казал: “Ние имаме нужда от повече насилие”. Тогава Сонг си сменила името на Сонг Яоу (което буквално означава “искам насилие”).

Скоро след това яростни и въоръжени атаки се разпространяват из цялата страна. По-младото поколение, възпитавано в комунистически атеизъм, нямаше никакви грижи или страхове от нищо. Под директното ръководство на ККП и ръководени от инструкциите на Мао Червените стражи, които бяха фанатизирани, неуки и смятаха, че са над закона, започнаха да бият хора и да обират къщи из цялата страна. В много области всичките “Пет черни класи” (земевладелци, богати фермери, реакционери, подривни елементи и десни) и членовете на техните семейства бяха унищожени, следвайки политиката на геноцид. Типичен пример беше областта Дасинг близо до Пекин, където от 27 август до 1 септември 1966 година, общия брой на убитите възлиза на 325 души в 48 бригади на 13 народни общини. Най-възрастният убит е на 80 години, а най-младият - само на 38 дни. Двадесет и две семейства са избити.

Пребиването на хора до смърт беше много разпространена сцена. На улица Шатан, група мъже от Червените стражи измъчвали възрастна жена с метални вериги и кожени колани, докато тя престанала да мърда, но въпреки това една жена от Червените стражи започнала да скача с всички сили върху корема ѝ. Старата жена умряла на място... Близо до Чонгуенменг, докато Червените стражи претърсват дома на “жената на земевладелеца” (самотна вдовица) принудили всеки съсед да донесе тенджерата с вряла вода. Те изсипвали врялата вода през яката на старата жена, докато тялото ѝ се сварило. Няколко дена по-късно, възрастната жена била намерена мъртва в стаята, тялото ѝ било покрито с червеи... Имаше много и най-различни начини за убиване, включително и пребиване до смърт с полицейски палки, рязане с бръснач и душене до смърт с въжета... Начинът, по който убиваха бебета беше най-жесток: убиецът стъпваше на единия крак на бебето и дръпваше другия му крак, разкъсвайки тялото на половина. (Разследване на масовите убийства в Дасинг от Ю Луоуен). [17]

Канибализмът в Гуанси беше дори още по-нечовешки, отколкото масовото клане в Дасинг. Писателят Джънг Ии, автор на книгата „Червеният мемориал“, описва канибализма, които се развива в три стадия. [18]

Първият, беше началния стадий, когато терорът бе прикрит и потискан. Областни записки документират типична сцена: в полунощ убийците отиват да намерят жертва и я разрязват, за да извадят сърцето и черния дроб. Тъй като са неопитни и изплашени, те изваждаха белия дроб по погрешка и в такива случаи трябваше да се връщат обратно. След като сготвеха сърцето и черния дроб някои хора донасяха алкохол от къщи, други донасяха подправки и тогава всички участници в убийството ядяха човешките органи в тишина на светлината на огъня в печката.

Втората фаза беше върхът, тогава терорът стана отворен и публичен. По време на този етап ветераните убийци бяха придобили опит как да изваждат сърцето и черния дроб, докато жертвата е още жива и дори учеха другите, овладявайки техниката си до съвършенство. Например, когато разрязваха жив човек, убийците просто разрязваха корема на жертвата под формата на кръст, стъпваха върху тялото (ако жертвата е завързана за дърво, убийците ритваха долната част на корема с коляно) и сърцето и другите органи просто излизаха навън. Главнокомандващият главорез получавал сърцето, черния дроб и гениталиите, докато другите взимали каквото оставало. Тези парадни и в същото време ужасяващи сцени били съпроводени с размахване на флагове и лозунги.

Третият етап беше потресаващ. Канибализмът стана масов и широко разпространен. В областта Усуан, подобно на диви кучета, които ядат телата по време на епидемия, хора ядяха други хора. Често жертвите бяха първо "публично критикувани", което винаги беше последвано от убийство и след това канибализъм. Веднага щом жертвата паднеше на земята, жива или мъртва, хората изваждаха предварително подготвените ножове и обграждаха тялото, отрязвайки която и да е част, която можеха да сграбчат. На този етап обикновените граждани всички бяха замесени в канибализъм. Ураганът на "класовата борба" отнася всякакви чувства за грях и човешки нрав от умовете на хората. Канибализмът се разпространява подобно на епидемия и хората се наслаждаваха на канибалски пиршества. Всяка част от човешкото тяло ставаше за храна, включително сърцето, месото, черния дроб, бъбреците, лактите, краката и сухожилията. Човешките тела бяха готвени по много различни начини, включително чрез варене, задушаване, печене, пържене или на шиш... Хората пиеха ракия или вино и играеха игри докато ядяха човешки тела. По време на връхната точка на това движение дори и в ресторанта на най-високопоставената правителствена организация - Революционният комитет на областта Усуан - предлагаше човешки блюда.

Читателите не трябва да смятат по погрешка, че такова празненство на канибализма беше чисто и просто неорганизирано поведение на хората. ККП е тоталитарна организация, контролираща всяка клетка от обществото. Без насърчаването и манипулацията на ККП канибалското движение можеше и да не се случи изобщо.

В една песен, написана от ККП, в която партията възхвалява сама себе си, се казва: "Старото общество [19] превърна хората в призраци, новото общество превърна призраците в хора". Въпреки това тези убийства и канибалски празненства ни показват, че ККП може да превърне човешкото същество в звяр, понеже самата партията е по-свирепа и от звяр.

Преследването на Фалун Гонг

Едновременно с навлизането в ерата на компютрите и пътуванията в космоса, и възможността да говорят за човешки права, свобода и демокрация когато са насаме, хората в Китай смятат, че страшните и ужасяващи зверства са отишли в миналото. ККП носеше цивилно облекло и се смяташе, че е готова да се свърже със света.

Това обаче е далеч от истината. Когато ККП откри, че има група от хора, които не се страхуват от жестоките насилия и убийства, средствата, които тя използва бяха дори още по-маниакални. Групата, която беше преследвана по този начин, е Фалун Гонг.

Насилието на Червените стражи и канибализма в провинция Гуанси имаха за цел да елиминират тялото на жертвата, да убият някого за няколко минути или за няколко часа. Фалун Гонг практикуващите са преследвани и принуждавани да се откажат от вярата си в "Истината, Добротата и Търпението". Освен това жестокото насилие често продължава няколко дни, няколко месеца или дори няколко години. Изчислено е, че приблизително 10 000 практикуващи Фалун Гонг са умрели в резултат на мъченията.

Фалун Гонг практикуващите, които претърпяха всякакви видове страдания и избягаха от челюстите на смъртта, описаха повече от 100 безмилостни метода за мъчение. Ето само няколко примера. Жесток побой е най-често използван метод за мъчение и малтретиране на Фалун Гонг практикуващите. Полицията и главатарите на затворниците бият практикуващите, а също подстрекават и други затворници да го правят. Много от практикуващите остават глухи, тъканта на външната част на ушите им е разкъсвана, очните им ябълки са смазвани, зъбите им са изпочупвани, а черепа, гръбначния стълб, гръдният кош, ключицата, таз, ръце и крака, са изпочупвани. Ръце и крака бяха ампутирани в резултат на побои. Някои от методите за мъчение са безмилостно защипване и премазване на тестисите на практикуващите мъже, и ритане на жените практикуващи в областта на гениталиите. Ако практикуващите не се откажат, изтезанията и побоя продължават докато кожата се разкъса и отвътре се покаже плътта. Телата на практикуващите се покриват с кръв, напълно се деформират от изтезанията, но въпреки това гардовете продължават да изсипват солена вода върху тях и продължават да ги удрят с електрошокови палки. Миризмата на кръв и горяща плът се смесваха с виковете от силни страдания. Междувременно мъченията също включват найлонови торби, с които се покрива главата на практикуващия в опит, заради страха от задушаване, да бъде принуден да се откаже от своите вярвания.

Електрическият шок е друг, много често използван метод в китайските принудителни трудови лагери за мъчение на практикуващите Фалун Гонг. Полицията използваше електрошокови палки, за да нанася удари върху чувствителните части на тялото, включително устата, върха на главата, гърдите, гениталиите, бедрата, ходилата, бюста на жените и пениса на практикуващите мъже. Някои от полицаите използваша електрически шок от няколко палки едновременно, докато започне да мирише на горяща плът, а наранените части станат тъмни и лилави. Понякога използваша електрически шок на главата и ануса едновременно. Полицията често използваше десет или повече електрошокови палки едновременно, за да удря практикуващите в продължение на дълго време. Обикновено палките имат десетки хиляди волта електричество. Когато преминава токът, палката излъчва синя светлина и електростатичен звук. Когато електрическият ток минава през тялото на човек, усещането е, че сякаш те изгарят или си хапан от змии. Всеки удар е много болезнен, като ухапване от змия. Кожата на жертвите става червена, разпуква се и изгаря, а раните загнойват. Има дори и още по-мощни електрически палки, с по-висок волтаж, които причиняват на жертвата усещането, че главата е удряна с чук.

Полицията използва също запалени цигари, за да гори ръцете, лицето, ходилата, гърдите, гърба и зърната на гърдите на практикуващите. Полицаите използват запалки, за да горят ръцете и гениталиите на практикуващите. Специално направени метални пръчки се нагриват в електрически печки докато станат червени от горещина. С тях се горят краката на практикуващите. Полицията още използва нагорещени до червено въглища, за да гори лицата на практикуващите. Полицаи изгорили практикуващ до смърт, който след като бил издържал жестоки мъчения все още дишал и имал пулс. След това твърдяха, че той се е "самозапалил". Полицаите удрят жените практикуващи по гърдите и в областта на гениталиите. Те са изнасилвани от един или много полицаи. В допълнение полицаите ги събличат голи и ги хвърлят в килии, пълни с мъже затворници, които ги изнасилват. Полицаите използват електрически палки и прилагат електрически шок върху гърдите и гениталиите им. Те използват запалки, за да горят зърната на гърдите и вкарват електрошоковите палки във вагината на жените. Връзват четири четки за зъби заедно, вкарват ги във вагината на практикуващата и ги движат с въртеливи движения. Ръцете на практикуващите са в белезници зад гърба им, а зърната на гърдите им са прободени с жица, през която пускат да тече ток. Полицаите принуждават практикуващите Фалун Гонг да носят "Прави якета" [20] и след това скръстват и завързват ръцете им зад гърба. Издърпват ръцете им нагоре над раменете към гърдите, завързват краката им и ги овесват навън през прозореца. В същото време запушват устата на практикуващите с парцал, слагат слушалки в ушите им и продължително време им пускат съобщения, които злословят по адрес на Фалун

Гонг и го очернят. Според показанията на свидетел, хора, които претърпяват това мъчение, получават счупване на ръцете, разкъсване на сухожилията, счупвания на раменете, китките и лактите. На онези, които са измъчвани по този начин в продължение на дълго време, им е счупен гръбначния стълб и умират в мъчителни болки.

Полицаите също хвърлят практикуващите в шахта, пълна с отпадни води. Те забиват бамбукови пръчки под ноктите на практикуващите и ги принуждават да живеят във влажни стаи, пълни с червени, зелени, жълти и бели плесени по тавана, стените и по пода, което причинява загнояване на раните им. Те също използват кучета, змии и скорпиони да хапят практикуващите и ги инжектират с вещества, които разрушават нервната система. Това са само част от начините, с които практикуващите са измъчвани в принудителните трудови лагери.

III. Жестока борба вътре в самата партия

Тъй като ККП обединява своите членове на базата на природата на партията, а не на основата на морал и справедливост, лоялността на членовете ѝ, особено на по-възрастните, към главния лидер, е основен въпрос. Партията има нужда да създаде атмосфера на страх чрез избиване на собствените си членове. Така оцелелите виждат, че когато главният диктатор иска някой да умре, този човек ще умре по ужасен начин.

Вътрешните борби в комунистическите партии са добре известни. Всички членове на политбюро на руската комунистическа партия през първите два мандата, освен Ленин, който умира, и самия Сталин, бяха убити или се самоубиха. Трима от петимата фелдмаршали бяха екзекутирани, трима от петимата главнокомандващи бяха екзекутирани, всичките десет второстепенни главнокомандващи армията бяха екзекутирани, 57 от общо 85 главнокомандващи на военните сили бяха екзекутирани и 110 от 195 командващи на дивизии бяха екзекутирани.

ККП винаги се застъпва за “жестоки борби и безмилостни атаки”. Такава тактика има за цел не само хората извън партията. Още от революционния период в провинция Джианси, ККП вече беше избила толкова много хора в Антиболшевишкия корпус (АБ Корпус) [21], че само няколко оцеляват, за да се бият във войната. В град Йан’ан партията провеждаше “възстановителна” кампания. След като се установи политически, тя отстрани Гао Ганг, Рао Шушъ [22], Ху Фънг и Пънг Дъхуей. До времето на Културната революция почти всички възрастни членове в партията бяха елиминирани. Никой от бившите секретар-генерали в ККП нямаше добър край.

Ли Шаочи, бивш президент на Китай, който веднъж беше фигура номер 2 за нацията, умира ужасно. В деня на неговия 70-ти рожден ден Мао Цзедун и Джоу Енлай [23] специално казват на Уанг Донгсинг (доверен охранител на Мао) да донесе едно радио, което ще е за подарък за рождения ден на Ли Шаочи. Така ще му се даде възможност да чуе официалния рапорт на Деветата пленарна сесия на дванадесетия Централен комитет, в която се казва: “Винаги отстранявайте предателя, шпионина и отстранете Лиу Шаочи от партията, и продължавайте да излагате и критикувате престъпленията на Лиу Шаочи и неговите съучастници в измяна и предателство”.

Ли Шаочи беше смазан психически и заболяванията му рязко се влошиха. Тъй като беше на легло в продължение на дълго време и не можеше да се движи, вратът, гърбът, бедрата и петите му имаха болезнени гнойни рани. Когато чувствал ужасни болки сграбчвал дрехи, статии или ръцете на други хора и не ги пускаше, затова хората просто сложили две твърди пластмасови бутилки в ръцете му. Когато умрял, двете

твърди пластмасови бутилки били придобили формата на пясъчен часовник от стискане.

До октомври 1969 г. тялото на Лиу Шаочи започнало да се разлага, а инфектираните рани имали много силна миризма. Той бил слаб като вейка на границата на смъртта. Но специалният инспектор от Централния комитет на партията не позволявал да бъде изкъпан, да се обърне на другата страна или да смени дрехите си. Вместо това, всичките му дрехи били свалени, увили го в юрган, качили го на самолет и го изпратили от Пекин в град Каифънг, и го заключили в мазето на солиден бетонен бункер. Когато имал силна треска не само не му давали никакви лекарства, но дори и отстранявали медицинския персонал далеч. Когато Лиу Шаочи умрял тялото му било разложено, а разрошената му бяла коса била дълга повече от половин метър. Два дни по-късно той бил кремиран в полунощ като човек, който е болен от силно заразна болест. Завивките, възглавницата му и всички други вещи били изгорени. На смъртния акт на Лиу четем: Име: Лиу Уейхуанг; работа: безработен; причина за смъртта: болест. ККП измъчва президента на нацията до смърт, просто така без дори да даде ясно обяснение.

IV. Изнасяне на революцията извън Китай, избиване на хора в чужбина

В допълнение на избиването на хора в Китай и вътре в самата партия, с голяма наслада и използвайки различни методи, и чрез изнасяне на „революцията“ ККП също участваше в избиването на хора в чужбина, включително на китайци отвъд океана. Червените кхмери е типичен пример. Червените кхмери на Пол Пот съществуват в продължение само на четири години в Камбоджа. Въпреки това от 1975 до 1978 година, повече от 2 милиона души, включително 200 000 китайци, бяха избити в тази малка страна, която имаше население само от осем милиона души.

Престъпленията на Червените кхмери са безбройни, но ние няма да ги дискутираме тук. Трябва обаче да споменем за връзката им с ККП.

Пол Пот се прекланяше пред Мао Цзедун. От 1965 година нататък той посети Китай четири пъти, за да слуша лично учението на Мао Цзедун. През ноември 1965 г. Пол Пот стоя в Китай в продължение на три месеца. Чен Бода и Джанг Чунчао дискутираха с него теории като: „политическата власт израства от дулото на пистолет“, „класова борба“, „диктатура на пролетариата“ и така нататък. По-късно всички тези теории стават основата на неговото управление над Камбоджа. След завръщането си от Китай Пол Пот смени името на партията си на Камбоджанска комунистическа партия и установи революционни бази, съобразно модела на ККП за обграждане на градовете от села. През 1968 г. камбоджанската комунистическа партия официално установи армията. В края на 1969 г. тя наброяваше около 3000 души. Но през 1975 г., преди окупацията и атакуването на град Пном Пен, тя бе екипирана добре и имаше бойна сила от 80 000 войници. Това беше изцяло в резултат на подкрепата на ККП. Книгата „Писмени доказателства за подкрепата на Виетнам и борбата с Америка“ от Уанг Сианген [24] посочва, че през 1970 г., Китай дава на Пол Пот екипировка и въоръжение за 30 000 войници. През април 1975 година Пол Пот превзема столицата на Камбоджа и два месеца по-късно отива в Пекин, където посещава ККП, за да получи инструкции. Очевидно, ако убийствата, извършени от Червените кхмери не бяха подкрепени теоретично и материално от ККП, не биха могли да се случат.

Например след като двамата сина на принц Сиханук бяха убити от камбоджанската комунистическа партия, тя покорно изпрати Сиханук в Пекин по нареждане на Джоу

Енлай. Пол Пот се подчини без да протестира. Джоу Енлай можеше да спаси Сиханук само с една дума, но ККП дори не възрази на избиването на 200 000 китайци от камбоджанската комунистическа партия. По това време китайските камбоджанци отидоха в китайското посолство за помощ, но то не им обърна никакво внимание.

През май 1998 година, когато в Индонезия избиваха и изнасилваха масово етнически китайци, ККП не каза нито дума. Тя не предложи никаква помощ и дори блокира новините вътре в Китай. Сякаш китайското правителство не го беше грижа за съдбата на китайците в чужбина. ККП дори не предложи никаква хуманитарна помощ.

V. Разрушаване на семейството

Няма начин да бъде установено колко хора са избити в политическите кампании на ККП. Няма начин да се направи статистическо проучване, тъй като информацията е блокирана, а между отделните региони има бариери, етнически групи и местни диалекти. ККП никога няма да направи такова изследване, тъй като това ще бъде равносилно сама да изкопае гроба си. Партията предпочита да пропуска детайлите, когато пише собствената си история.

Още по-трудно е да се знае броя на семействата, оцетени от ККП. В някои случаи един човек умира и семейството му е разбито. В други случаи загива цялото семейство. Дори когато никой не умира, много хора са принудени да се разведат. Баща и син, майка и дъщеря са принуждавани да се откажат от роднинската си връзка. В резултат на това някои останаха инвалиди, други полудяваха, а някои умираха млади от сериозни заболявания, причинени от изтезанията. Информацията за тези семейни трагедии е много непълна.

Японският „Юмиури нюз“ веднъж писа, че повече от половината от китайското население е било преследвано от ККП. Ако това наистина е така, броят на семействата, разрушени от ККП, се изчислява на около 100 милиона.

Джанг Джисин [25] се превръща в познато име във всяко домакинство, поради огромния брой репортажи с историята ѝ. Много хора знаят, че тя е изстрадала физически мъчения, групово изнасилване и умствен тормоз. Накрая полудява и след като езика ѝ е отрязан, е разстреляна. Но много хора може и да не знаят, че има и друга жестока история зад тази трагедия – и членовете на семейството ѝ трябваше да посещават “класове за семействата на умрелите затворници”.

Дъщерята на Джанг Джисинг – Лин Лин си спомня ранната пролет на 1975 година.

Човек от съда в Шенянг произнася високо: ”Вашата майка е много упорит контрареволуционер. Тя отказва да се промени и е непоправимо твърдоглава. Тя е срещу нашия велик лидер и председател Мао, срещу непобедимото учение на Мао Цзедун и срещу пътя на революционния пролетариат, начертан от председателя Мао. С куп от престъпления, нашето правителство смята, че наказанието трябва да се увеличи. Ако тя бъде екзекутирана, какво е вашето отношение?” Аз бях удивена и не знаех как да отговоря. Сърцето ми беше разбито. Но аз се преструвах, че съм спокойна, опитвайки се да задържа сълзите. Баща ми беше казал, че ние не можем да плачем пред другите, в противен случай нямаме никакъв шанс да отречем семейната връзка с нашата майка. Баща ми отговори вместо мен: “Ако е такъв случая, правителството е свободно да предприеме каквото е необходимо”.

Човекът от съда попита отново: "Ще вземете ли тялото ѝ, ако бъде екзекутирана? Ще вземете ли принадлежностите ѝ от затвора?" Аз наведох глава и не казах нищо. Баща ми отговори отново вместо мен: "Ние не желаем да прибираме нищо". ... Баща ми държеше мен и брат ми за ръцете и така излязохме заедно от общинската сграда. Като зашеметени, ние вървахме към дома срещу виещата снежна буря. Не готвихме нищо за ядене; баща ми раздели единствената долнокачествена царевична кифла, която имахме вкъщи и я даде на мен и на брат ми. Той каза: "изяжте я и лягайте рано". Аз легнах тихичко на леглото от глина. Баща ми седна на един стол и гледаше втренчено в светлината като замаян. След известно време погледна към леглото и помисли, че сме заспали. Стана, внимателно отвори куфара, който донесохме от дома ни в Шенянг и извади снимката на майка ми. Той я гледаше и не можеше да сдържи сълзите си.

Аз станах от леглото, сложих глава в ръцете му и започнах да плача силно. Баща ми ме потупа лекичко и каза: "Не плачи така силно, съседите не трябва да ни чуят". След като ме чу да плача, брат ми се събуди. Баща ми ни прегръщаше силно. Тази нощ не знаем колко сълзи изплакахме, но знаем, че ние не можехме да плачем свободно. [26]

Един лектор в университет имаше щастливо семейство, но то преживя катастрофа по време на процеса за промяна на десните. По време на антидяското движение, жена му се срещала с мъж, който бил определен като десен. По-късно нейният любим бил изпратен в далечна област, където понесъл огромни страдания. Тъй като тя - младо момиче - не можела да живее повече така, изоставила любимия и се омъжила за лектора. Когато нейният възлюбен най-после се завърнал в родния си град, тя вече била майка на няколко деца. Нямала друг начин да се разкае за изневярата, освен да се разведе. Тя настояла да се разведе със съпруга си, за да се разплати с гузната си съвест. По това време лекторът бил на повече от 50 години; той не можел да понесе внезапната промяна и полудял. Съблякъл дрехите си и тичал гол, търсейки място, където да започне нов живот. Накрая жена му напуснала и него и децата. Болезнената раздяла, узаконена от партията, е проблем, който не може да бъде разрешен и е нелечимо социално заболяване, което само може да замени една раздяла с друга раздяла. Семейството е основният елемент от китайското общество. То е също и последната крепост на традиционната култура срещу културата на партията. Затова вредата нанесена на семейството е най-жестоката в историята на убийствата на ККП.

Тъй като ККП монополизира всички социални ресурси, когато някой е класифициран, че е на противоположната страна на диктатурата, незабавно ще преживее криза на средствата за препитание, ще бъде обвиняван от всеки в обществото и ще бъде унижаван. Тъй като дисидентите са третирани несправедливо, семейството е единственото безопасно убежище за тези невинни хора, където могат да намерят утеха. Но политиката на ККП на намеса не даваше възможност на членовете на семейството да се успокояват един друг. В противен случай те също рискуваха да бъдат заклеймени като опоненти на диктатурата. Джанг Джисин например беше принудена да се разведе. За много хора предателството от членове на семейството – клеветене, каране, публично порицаване, публично отричане от тях – е крайния предел, който разрушава духа им. Много хора се самоубиваха в резултат на това.

VI. Модели на убиване и последствия от избиването

Идеологията на ККП за убиване

ККП винаги рекламираше себе си, че е талантива и изобретателна в развитието на марксизма и ленинизма, но всъщност творчески изобрети невиджани злини в

историята и в света. Тя използва комунистическата идеология на социално единство, за да мами обществеността и интелектуалците. Тя използва факта, че науката и технологиите отслабват вярата, за да пропагандира пълен атеизъм. Тя използва комунизма, за да отрича частната собственост и използва теорията на Ленин да практикува революция на насилието, за да управлява страната. В същото време тя комбинира и засилва още повече най-лошата част от китайската култура, която се отклонява от основните китайски традиции.

ККП изобретява цялостна теория и рамки на “революция” и “продължителна революция” под диктатурата на пролетариата; тя използва тази система, за да промени обществото и да осигури диктатурата на партията. Нейната теория има две части – икономическа основа и супер-структура под диктатурата на пролетариата, в която икономическата база определя супер-структурата, докато супер-структурата на свой ред действа на тази икономическа база. За да засили тази супер-структура и особено мощта на партията, тя трябва първо да започне революция на икономическата база, което включва:

- (1) Избиване на собствениците на земя, за да се решат връзките с производството [27] в селата
- (2) Избиване на капиталистите, за да се решат проблемите с продукцията в градовете

Вътре в самата супер-структура също продължително се извършват убийства, за да се поддържа абсолютния контрол и идеология на партията.

(1) Решаване на проблема с отношението на интелектуалците към партията

В продължение на дълъг период от време ККП лансира различни кампании, за да реформира мисълта на интелектуалците. Тя обвиняваше интелектуалците в буржоазен индивидуализъм, буржоазна идеология, аполитични гледни точки, безкласова идеология, либерализъм и така нататък. ККП отне достойнството на интелектуалците, чрез промиване на мозъците им и премахване на съвестта им. ККП премахна почти напълно независимото мислене и много други качества на интелектуалците, включително и традицията да се говори открито за справедливост и посвещаване на живота в подкрепа на правдата. Тази традиция учи: “не се впускайте в крайности, ако сте богати и почитани и не се отклонявайте от вашата цел, ако сте бедни и объркани, нито пък се прекланяйте пред сила, имаща превес” [28]; “Човек трябва първо да се грижи за страната и най-накрая за своето лично щастие” [29]; “Всеки обикновен човек трябва да се смята за отговорен за успеха или провала на нацията” [30]; “Когато не вижда ясно, човек се стреми да усъвършенства своята собствена личност, но когато вижда ясно той усъвършенства не само себе си, но и цялата страна.” [31]

(2) Лансиране на Културната революция и избиване на хора, за да може ККП да придобие абсолютно политическо и културно управление

ККП мобилизира масови кампании вътре и вън от партията, започвайки с убийства в областта на литературата, изкуството, театъра, историята и възпитанието. ККП прицелва първите атаки към няколко известни личности като “Село от три семейства” [32], Лиу Шаочи, У Хан, Лао Шъ и Джан Бозан. По късно броят на избитите се ограничава до “малка група в партията” и “малка група в армията”, и най-накрая се увеличава от изцяло вътрешнопартийно и в армията, до всички хора в цялата страна. Въоръжените схватки премахваха физически телата. Атаките срещу културата убиваха хората духовно. Това беше извънредно хаотичен и пълен с насилие период под контрола на ККП. Злата страна на човешката природа беше увеличена до неузнаваемост от нуждата на партията да възроди силата си в период на криза. Всеки

можеше да убива произволно в името на “революцията” и “защитавайки революционната линия на председателя Мао”. Това беше невиджано унищожаване на човечността в цялата нация.

(3) ККП стреля по студентите на площад Тянанмън на 4-ти юни 1989 г., в отговор на демократичните им искания след Културната революция

Това беше първият път, когато армията на ККП изби цивилни лица публично, за да потуши протеста на хората срещу незаконното присвояване, корупцията и тайните споразумения между служители в правителството и бизнесмени, както и за да потуши исканията им за свобода на печата и словото. По време на масовото избиване на площад Тянанмън, за да предизвика омраза между армията и цивилните, ККП дори инсценира палежи на военни коли от цивилни и убийства на войници, и така предизвика умишлено трагедията, в която Народната армия избива собствения си народ.

(4) Избиване на хора от различно вероизповедание

Сферата на вероизповеданията е от жизнено важно значение за ККП. За да може нейната ерес да мами хората, ККП започна да унищожават всички религии и духовни практики още от началото на управлението си. Когато срещна духовната вяра на новата ера – Фалун Гонг – ККП извади отново касапския си нож. Стратегиите на ККП е да се възползва от принципите на Фалун Гонг – “Истина, Доброта и Търпение” и от факта, че практикуващите не лъжат, не използват насилие и не предизвикват социално безредие. След придобиването на опит в преследването на Фалун Гонг, ККП стана дори по-добра в отстраняването на хора от други вероизповедания. Този път Цзян Цзъмин и ККП излизат на преден план да убиват, вместо да използват други групи от хора.

(5) Избиване на хора, за да се прикрие истината

Правото на хората да знаят истината е друго слабо място на ККП. Партията също така избива хора, за да предотврати изтичането на информация. В миналото “слушането на радиопредаванията на врага” беше углавно престъпление, което се наказваше с изпращане в затвор. Днес, в отговор на няколко инцидента на улавяне на сигнала и включване на чистота на държавната телевизионна система, за да се изясни истината за преследването на Фалун Гонг, Цзян Цзъмин издава тайно нареждане да се “убива безмилостно на място”. Лиу Ченгджун, който се включи в предаванията на държавната телевизия по такъв начин, беше измъчван до смърт. ККП мобилизира “Управление 610” (Организация, подобна на Гестапо в нацистка Германия, която беше създадена да преследва Фалун Гонг), полицията, прокурори, съдилища и голяма полицейска Интернет система, за да следи всяко действие на хората.

(6) Лишаване на хората от правата им за оцеляване, заради собствените интереси

Теорията на ККП за нестихваща революция означава в действителност, че няма да се откаже от властта. Понастоящем злоупотребите и корупцията в ККП се разраснаха в конфликти между абсолютното ръководство на партията и правото на хората на живот. Когато хората се организират, за да защитят правата си легално, ККП използва насилие, размахвайки касапския нож към така наречените “главатари” на движенията. ККП вече е подготвила над един милион души въоръжена полиция за тази цел. Днес

ККП е много по-добре подготвена, отколкото беше по времето на клането на площад Тянанмън през 1989 година, когато трябваше временно да мобилизира и полевата армия. Въпреки това обаче, докато водеше своите хора по пътя на разрухата, също водеше и себе си към задънена улица. ККП дойде до този извънредно уязвим стадий, когато “взема дърветата и тревата за врагове, когато вятърът подухне”, както се казва в Китай.

Ако погледнем от високо може да видим, че ККП има зъл по природа дух. Без значение как се променя в определено време и на определено място, за да поддържа абсолютната си власт ККП няма да промени кървавата си история – в миналото избиваше хора, избива хора сега и ще продължи да ги избива в бъдеще.

Различни методи на убиване според различни обстоятелства

А. Ръководене чрез пропаганда

ККП използва различни методи да избива хора в зависимост от периода от време. В повечето ситуации ККП се възползваше от пропаганда преди да започне да избива. Партията често казваше “само убийствата могат да усмирят общественото недоволство”, сякаш хората изискваха от ККП да избива. В действителност това “обществено недоволство” беше предизвикано от ККП.

Например драмата “Белокосото момиче” [33] представлява напълно изопачаване на народната легенда. Измислените истории за събирането на рентата и пълните с вода тъмници, разказвани в драмата “Лиу Венцай”, бяха използвани като средство чрез което да “научат” хората да мразят собствениците на имоти. ККП обикновено представя своите врагове като демони, както направи в случая с бившия китайски президент Ли Шаочи. По специално ККП инсценира инцидента по самозапалването на площад Тянанмън през януари 2001 година, за да подбуди омразата на хората към Фалун Гонг, а след това удвои кампанията си на геноцид срещу Фалун Гонг. ККП не само не промени методите си на избиване на хора, а и ги усъвършенства чрез употребата на новите информационни технологии. В миналото ККП можеше да измами само хората в Китай, но в днешно време тя мами също и хората в целия свят.

Б. Мобилизиране на масите да убиват хора

ККП не само избива хора чрез машината на диктатурата си, но и активно мобилизира хората да се избиват един друг. ККП спазваше някои правила и закони в началото на тези мобилизации до момента, в който призовава хората да се присъединят, след това вече нищо не можеше да спре кланетата. Например, когато ККП провеждаше поземлената реформа, комитетът по поземлената реформа можеше да взема решение относно живота или смъртта на собствениците на земя.

В. Унищожаване на духа преди да бъде унищожено физическото тяло

Друг метод на убиване е първо да се смаже духа на човек преди да бъде умъртвено физическото му тяло. В историята на Китай дори и най-жестоката и свирепа Династия Чин (221-207 пр.Хр.) не унищожаваше духа на хората. ККП никога не позволи на хората да умрат като мъченици. Те провъзгласяваха идеи като: “Милост към онези, които си признават и строго наказание за онези, които упорстват” и още: “Да наведеш глава и да признаеш престъплението е единственият начин да се измъкнеш”. ККП принуждава хората да се откажат от собствената си вяра и мисъл, и да умрат като животни без достойнство. Достойната смърт би окуражила последователи. Само, когато хората

умират в унижение и срам ККП може да постигне целта си да “поучи” хората, които почитат жертвата. Причината поради която ККП преследва Фалун Гонг по извънредно жесток начин и с насилие е, че практикуващите Фалун Гонг смятат вярата за по-важна от живота си. Когато ККП не беше в състояние да съсипе тяхното достойнство, използва всички възможни методи да измъчва физическите им тела.

Г. Избиване на хора чрез съюзяване и отчуждаване

Когато избива хора ККП използва и награда и тояга, отнасяйки се благосклонно към някои и отчуждавайки други. ККП винаги се опитва да атакува “малка част” от населението, използвайки пропорция от 5 процента. “По голямата част” от народа винаги са добри и винаги са обект на “възпитание”. Такова възпитание се състои от терор и грижа. Възпитаването чрез терор използва страха, за да покаже на хората, че онези, които се противопоставят на ККП ще свършат зле, принуждавайки хората да стоят далеч от онези, които са атакувани от ККП. Възпитанието чрез “грижа” позволява на хората да видят, че ако спечелят доверието на ККП и стоят заедно с нея, не само ще бъдат в безопасност, но също ще имат и голям шанс да бъдат издигнати или да придобият други облаги. Лин Биао [33] веднъж каза: “малка група [потисната] днес, а утре друга – скоро това ще бъде една голяма част като цяло”. Онези, които се радваха, че са оцелели от едно преследване, често ставаха жертви на следващото.

Д. Премахване на потенциалните заплахи още в зародиш и тайни незаконни убийства

В последно време ККП разви модел на убиване с цел премахване на проблемите още в зародиш и избиване на хора тайно, извън закона. Например работниците и селяните протестират все по-често на различни места, но ККП елиминира движенията преди да са се разраснали като арестува така наречените “главатари” и ги осъжда на много строги наказания. Свободите и човешките права се признават все повече и повече в целия свят, ККП не осъди нито един практикуващ Фалун Гонг на смърт, но след подстрекателството на Цзян Цзъмин “никой не е отговорен за убийствата на практикуващите Фалун Гонг” практикуващите в цялата страна често бяха измъчвани до трагична смърт. Въпреки че китайската конституция дава на гражданите право на обжалване, ако са пострадали от несправедливост, ККП използва цивилни полицаи или назначава местни гангстери да спират, арестуват и изпращат апелациите обратно вкъщи, или в принудителни трудови лагери.

Е. Убиване на един за предупреждение на другите

Преследването на Джанг Джисинг, Ю Луокъ и Лин Джао [35] са все такива примери.

Ж. Потискане, за да се прикрие истината за убийствата

Известни хора с международно влияние са потискани, но не са избивани от ККП. Целта е да се прикрие смъртта на онези, които няма да привлекат вниманието на обществеността. Например по време на кампанията за потискане на реакционерите, ККП не изби високопоставените КМТ генерали като Лонг Юн, Фу Дзуои, Ду Юминг, а вместо това изби офицери и военнослужещи от ниско ниво.

Убийствата на ККП, извършвани в продължение на дълъг период от време, извратиха душите на хората в Китай. Днес в Китай много хора имат наклонност да убиват. Когато

терористите атакуваха САЩ на 11-ти септември 2001 година, много китайци одобряваха радостно атаките в китайските Интернет страници за съобщения.

Застъпвания за “тотална война” се чуваха отвсякъде, карайки хората да треперят от страх.

Заклучение

В резултат на информационната блокада на ККП няма начин да знаем точно колко хора са загинали в резултат на преследването от различни движения, които се появяваха по време на управлението на партията. В допълнение ККП изби етнически малцинства в Синдзианг, Тибет и Вътрешна Монголия, Юнан и други места; информация за тези инциденти е трудно да се намери. „Вашингтон пост” веднъж изчисли, че броят на жертвите, преследвани до смърт от ККП е приблизително 80 милиона. [36]

Освен броя на убитите, ние не можем да разберем колко хора са били осакатени за цял живот, колко са останали душевно болни, депресирани или изплашени до смърт, в резултат на преследванията, които са преживели. Всяка смърт е горчива трагедия, която оставя нестихваща болка за членовете на семействата на жертвите.

Както японския вестник „Йомиури нюз” писа [37]: „Китайското централно правителство извърши проучване на смъртните случаи, предизвикани по време на Културната революция в 29 провинции и проучвания в общини, които са директно под управлението на централното правителство. Резултатите показаха, че близо 600 милиона души са преследвани или уличени в престъпление, което включва около половината от населението на Китай”.

Сталин веднъж каза, че смъртта на един човек е трагедия, но смъртта на милиони, е просто статистика. Когато беше казано на Ли Джингчуан, че хората умират от глад в провинция Сичуан, той отбеляза: ”В коя династия не са умирали хора?”. Мао Цзедун каза: ”Всяка борба изисква жертви. Смъртните случаи са нещо обичайно.” Това е възгледа за живота от гледна точка на атеистичния комунизъм. Затова 20 милиона души са умрели в резултат на преследване по време на режима на Сталин, което представлява 10 процента от населението на бившия СССР. ККП изби най-малко 80 милиона души, което е също приблизително 10 процента от населението на Китай [в края на Китайската културна революция]. Червените Кхмери избиха 2 милиона души, или една четвърт от населението на Камбоджа по това време. В Северна Корея смъртните случаи в резултат на глад са над един милион. Всичко това са кървави дългове на комунистическите партии. Този зъл култ жертва хората и кръвта им, за да се прекланя пред злите духове. Още от самото си начало ККП избиваше хора – когато не можеше да убие тези, извън партията, избиваше собствените си хора – за да ознаменува “борбите на класите”, “вътрешнопартийните борби” и други лъжи. Тя дори постави и своите генерални секретари, маршали, генерали, министри и други, на жертвения олтар на този зъл култ.

Много хора смятат, че на ККП трябва да и се даде време да промени себе си към по-добро и казват, че днес тя се ограничава в своите убийства. Убиването дори и на един човек също те прави убиец. Нещо повече, тъй като избиването е един от методите, които се използват от ККП да поддържат терора ѝ, базиран на страх, тя ще увеличи или намали убийствата съобразно нуждите си. Убийствата на ККП са непредсказуеми. Когато хората нямат силно чувство на страх, ККП избива повече, за да увеличи чувството им на страх. Когато хората се страхуват, избиването само на колко ще поддържа чувството на страх. Когато хората се страхуват от ККП, просто известявайки

намерението си да убива, без да има нужда наистина да убива, ще бъде достатъчно за ККП да поддържа страха. След като изпитаха многобройни политически движения и убийства, в отговор на терора на ККП хората формираха физиологически рефлекс. Следователно не е необходимо за ККП дори да споменава за избиване, само тона на машината за пропаганда на масовия критицизъм е достатъчен да върне спомените на хората за ужасния терор.

ККП приспособява интензивността на убийствата според промените в чувството на страх у хората. Величината на убийствата сама по себе си не е целта на ККП. Ключът е в постоянството с цел да се поддържа властта. ККП не е станала по-снизходителна. Нито пък е изоставила касапския си нож. Напротив, хората станаха по-покорни. Веднъж, когато хората въстанат, за да поискат нещо, което е извън допустимото за ККП, тя няма да се поколебае да убива.

Поради нуждата да поддържа терор, произволното убиване дава максимален резултат за постигането на тази цел. В мащабните избивания на хора, които се случиха в миналото, самоличността, престъплението и отсъждането на присъда на жертвите се държаха умишлено в неяснота. За да избегнат да бъдат определени като мишени, хората се ограничаваха в “безопасна зона”, базирайки се на собствената си преценка. Такава “безопасна зона” беше дори понякога още по-тясна от онази, която ККП възнамеряваше да определи. Поради това навсякъде хората действаха по-скоро като “левичари отколкото като десни”. В резултат на това, зоната често е “уголемявана” отвъд първоначалния ѝ размер, тъй като хората на различни нива доброволно си налагат ограничения, за да си осигурят безопасност. Колкото по-ниско е нивото, толкова по-жестоката е борбата в тази зона. Такова доброволно масово усиление на страха произлиза от произволните убийства на ККП.

В дългата си история на убиване, ККП се превърна в извратен сериен убиец. Чрез убиване ККП задоволява извратеното си чувство за върховна власт над живота на хората и смъртта им. Чрез избиване, тя облекчава собствения си вътрешен страх. Чрез избиване, тя потиска социалния смут и недоволствата от предишните ѝ убийства. Днес сложните кървави дългове на ККП направиха невъзможно благосклонното разрешение на проблема. Партията може да разчита само на интензивен натиск и тоталитарно управление, за да поддържа властта си до последния момент. Въпреки, че понякога се прикрива чрез компенсиране на жертвите на престъпленията, ККП никога не промени жадната си за кръв природа. Много вероятно е ККП да не се промени и в бъдеще.

Бележки:

- [1] Писмо на Мао Цзедун до съпруга му Джианг Чинг (1966 година).
- [2] Супер структурата в контекста на социалната теорията на марксизма се свързва с начина на взаимодействие между човешкия субективизъм и материалната субстанция на обществото.
- [3] Ху Фенг, учен и литературен критик, противник на догматичната литературна политика на ККП. Изключен е от партията през 1955 г. и е осъден на 14 години затвор.
- [4] Аналекти (избрани откъси) от Конфуций.
- [5] Левитикус 19:18.
- [6] Маркс, „Комунистически манифест“ (1848 година).
- [7] Мао Цзедун, „Демократична диктатура на народа“ (1949 година).
- [8] Мао Цзедун, “Ние трябва напълно да съдействаме (Потушаване на реакционерите) така, че всяко семейство трябва да бъде информирано.” (30 март 1951 година)

- [9] Мао Цзедун, “Ние трябва енергично и прецизно да ударим по реакционерите”. (1951 година)
- [10] Небесното царство на Тайпинг (1851 – 1864 г.), известно също като Въстанието Тайпинг, е един от най-кръвавите конфликти в китайската история. Това е бил сблъсък между силите на императорски Китай и онези вдъхновени от самопровъзгласилия се мистик от културната група Хака Хонг Сиучуан, който беше християнин. Смята се, че най-малко 30 милиона души са загинали.
- [11] От извадка в книгата, публикувана от намиращото се в Хонг Конг списание „Чънгминг” (www.chengmingmag.com), от октомври 1996 г.
- [12] Големия скок напред (1958 – 1960 г.) беше кампания на ККП, която трябваше да задвижи индустрията и в частност производството на стомана. Тази кампания е позната също като едно от най-големите икономически бедствия.
- [13] Публикувана през февруари 1994 година от издателска къща „Червено Знаме”. Цитатът е преведен от преводача.
- [14] Единица за измерване на земя в Китай. 1 му = 0.165 акра.
- [15] Пънг Дъхуей (1898 – 1974 г.) - китайски комунистически генерал и политически лидер. Пънг е бил главнокомандващ във войната с Корея, вицепремиер на държавния съвет, член на политбюро и министър на отбраната от 1954 – 1959 година. Той бил свален от поста след като не се съгласил с левичарските подходи на Мао по време на Пленума на ККП в Лушан през 1959 г.
- [16] Дъ Джагър, Реймънд Дж., „Врагът отвътре”. Гилд Букс, „Католик полс инкорпорейтед” (1968 г.)
- [17] Масовото избиване в Дасинг е през август 1966 г. по време на промяната на партийния секретариат в Пекин. Тогава на среща с общественото бюро за сигурност в Пекин министърът на обществената безопасност Сие Фуджи обяснява, че има вмешателство между Червените караули и “петте черни класи”. След срещата, Бюрото за сигурност в Дасинг незабавно се заема с това и формира план, за да подбуди масите в Дасинг да избият “петте черни класи”.
- [18] Джънг Ии, „Червеният Мемориал” (Тайпе, Издателска къща на китайската телевизия, 1993 година). Тази книга е достъпна и на английски: Scarlet Memorial: Tales of Cannibalism in Modern China by Yi Zheng, преведена и издадена от T. P. Sym (Boulder, Colorado: Westview Press, 1998)
- [19] “Старото общество”, както ККП го нарича, се свързва с периода преди 1949 г., а “новото общество” се свързва с периода след 1949 година, когато ККП взема властта в страната.
- [20] “Право яке” е средство за мъчение. Ръцете на жертвата се извиват и завързват с въже зад гърба, а след това се издърпват напред над и през глава. Този начин на мъчение може да осакати ръцете на човек. След това жертвата е натиквана насилствено в “Право яке” и закачана във въздуха за ръцете. Последствието от това жестоко мъчение е счупване на костите в рамото, лактите, китката и гърба, което често води до смърт от непоносимата болка. За повече информация: Chinese: <http://search.minghui.org/mh/articles/2004/9/30/85430.html>
English: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/10/52274.html>
- [21] През 1930 година Мао нареди на партията да избие хиляди партийни членове, войници от Червената армия и невинни граждани в провинция Джиангси, в опит да укрепи властта си в областите, контролирани от ККП. За повече информация: Chinese: <http://kanzhongguo.com/news/articles/4/4/27/64064.html>
- [22] Гао Ганг и Рао Шушъ са били членове на Централния комитет на ККП. След неуспех в борбата за власт, през 1954 г. те били обвинени че кроят планове да разцепят партията на две части и в следствие били изключени от партията.
- [23] Джоу Енлай (1989 – 1976 г.) беше втори по значимост за Мао в историята на ККП. Той беше ръководна фигура в ККП и премиер на Народна република Китай от 1949 г. до неговата смърт.
- [24] Уанг Сианген, „Документи за подкрепата на Виетнам в борбата срещу Америка”. (Пекин, Интернационална културна издателска компания, 1990 година)
- [25] Джанг Джисинг била интелектуалка, която е изтезавана до смърт от ККП по време на Великата китайска революция, защото критикувала провала на Мао в Големия

скок напред и защото била открита и казвала истината. Охраната на затвора често я събличала гола и я хвърляла в тъмница с мъже затворници, където била изнасилвана многократно, докато полудяла. В затвора се страхували, че ще изкрещи лозунги по време на екзекуцията ѝ, затова разрязали гърлото ѝ преди това.

- [26] От Изследователска фондация Лаогай, 12-ти октомври 2004 година.: <http://www.laogai.org/news2/newdetail.php?id=391> (на китайски)
- [27] Един от трите инструмента (методи на производство, вид на производство и връзки в производството), които Маркс използва за анализ на социалните класи. Производствените връзки е за хората, които притежават средствата и онези, които не ги притежават, тоест връзката между собственика на имота и орача, или капиталиста и работника.
- [28] Менциус, книга 3, Пенгуин класически серии, преведена от Д. С. Лау.
- [29] От Фан Джонгиан (989-1052 г.), бележит китайски възпитател, писател и служител в правителството на северната династия Сонг. Този цитат е от нейната известна проза "Изкачвайки кулата Юеянг".
- [30] От Гу Янму (1613 – 1682 г.) изтъкнат педагог от ранната династия Чинг.
- [31] От Менциус, книга 7. Пенгуин класически серии, превод Д. С. Лау.
- [32] "Село от три семейства" е писателското име на трима писатели от 1960 г. - Дънг Куо, У Хан и Лиאו Моша. У Хан е автор на пиесата "Хай Руи се отказва от поста си", която Мао счете за политическа сатира за приятелството му с генерал Пънг Дъхуей.
- [33] Китайска народна легенда за белоколата девойка е история за безсмъртна фея, която живеела в пещера и която имала много свръхестествени способности с които награждавала доброто и наказвала злото. Въпреки това в китайската "модерна" драма, опера и балет, тя е описвана като момиче, което било принудено да избяга в пещера, след като баща ѝ бил пребит до смърт, заради това, че отказал да я даде за жена на стар богаташ. Косата ѝ побеляла от недохранване се казва в "модерната" версия. Тази фолклорна легенда била трансформирана в една от най-известните комунистически драми от писателите в ККП, за да насажда класова омраза към собствениците на имоти.
- [34] Лин Биао (1907 – 1971 г.), един от по-старите лидери на ККП, служил при управлението на Мао Цзедун като член на политбюро, като заместник-председател (1958 г.) и министър на отбраната (1959 г.). Лин е смятан за архитект на Великата китайска революция. Бил е определен като наследник на Мао през 1966 г., но загубва благоволенieto му през 1970 г. Усещайки своя крах Лин се замесва в провалил се заговор и се опитва да избяга в СССР, когато предполагаемия заговор е разкрит. Докато се опитва да избяга от преследването, самолета му се разбива в Монголия, а той умира.
- [35] Ю Луокъ е защитник и борец за човешки права, който е убит от ККП по време на Културната революция. Неговото значително есе "Семеен произход", написано на 18 януари 1967 г. е едно от най-разпространяваните и четените творби, отразяващи непартийни мисли, по време на Културната революция. Лин Джао, студентка от Университета в Пекин, специализираща журналистика, е класифицирана като дясна през 1957 г., заради независимото си мислене и открито критикуване на Комунистическото движение. Тя е обвинена в заговор срещу народната демократична диктатура и е арестувана през 1960 г. През 1962 г. е осъдена на 20 години затвор. Убита е от ККП на 29 април 1968 г. като контрареволюционер.
- [36] От <http://www.laojiao.org/64/article0211.html> (на китайски)
- [37] От "Отворено писмо от Сонг Мейлинг до Лиאו Чънгдзи" (17 август 1982 г.). Източник: <http://www.blog.edu.cn/more.asp?name=fainter&id=16445> (на китайски).

(Текстът е обновен на 21 септември 2005 година)

Част 8: Защо китайската комунистическа партия е зъл култ

The Epoch Times 26 декември 2004.

Това е осмият от Девемте Коментара за ККП /Nine Commentaries on the Communist Party/

Предисловие

Културната революция бе времето, в което "Слънцето е най-червеното", докато "Светът е най-тъмния". Всеки трябваше да изучава трудовете на Мао" (Getty Images)

Крахът на социалистическия блок след края на Съветския съюз в началото на 90-те години беляза провала на комунизма, след почти столетие на съществуването му. Обаче Китайската комунистическа партия (ККП) неочаквано оцеля и все още управлява Китай, нация, която представлява една-пета от населението на света. Появява се следният въпрос: останала ли е ККП днес действително комунистическа?

Никой в днешен Китай, включително членовете на партията, не вярва в комунизма. След почти 50 години социализъм, ККП едва сега призна частната собственост и даже има

фондова борса. Тя чака чуждестранни инвестиции, за да създаде нови предприятия, експлоатирайки работници и селяни толкова, колкото е възможно. Това напълно противоречи на идеала на комунизмът. Без да гледа на сключения компромис с капитализма, ККП поддържа деспотичен контрол над населението на Китай. Конституцията, в която са внесени поправки през 2004 г., все още твърдо заявява, че "китайският народ с различна етническа принадлежност, продължава да се придържа към народната демократична диктатура и социалистическия път, под предводителството на китайската комунистическа партия, и ръководството на марксизма-ленинизма, идеологията на Мао Цзедун, теориите на Дън Сяопин, и важните мисли на "Трите представи".

"Леопардът умря, но кожата му остана" [1]. Днешната ККП има в запас само "кожата си". ККП е унаследила тази кожа и я използва, за да поддържа своята власт в Китай.

Каквато е природата на кожата, унаследена от ККП, такава е и самата организация на партията.

Чертите на култът на ККП

Комунистическата партия по същество представлява зъл култ, който вреди на човечеството. Макар Комунистическата партия никога да не се е наричала религия, тя съответства на всяка отделна черта на религиите (Таблица 1). В началото на създаването ѝ (учредяването ѝ, бел.превод.), тя разглеждала марксизма като

абсолютната истина на света. Набожно се покланяла на Маркс като на свой духовен Бог и призовавала хората да участват в доживотна борба с цел построяване на “комунистическия земен рай”.

Таблица 1. Религиозните черти на ККП.

	Основни форми на религиите	Съответстващи форми на ККП
1	Църква или платформа (сцена)	Всички нива на комитети на партията; платформата съставя кръгове от партийни събрания до всички СМИ, управлявани от ККП
2	Доктрини	Марксизъм-ленинизъм, идеологията на Мао Цзедун, теорията на Дън Сяопин, «Трите Представи» на Мао Цзедун и Конституцията на партията
3	Встъпване	Церемония, по време на която се произнасят клетви във вечна вяроност към ККП
4	Привързаност към една религия	Членът на партията може да вярва само в комунистическата партия
5	Свещеници	Партийните секретари и служители, отговарящи за всички партийни дела на всички равнища
6	Служба на Бога	клевета срещу всички Богове и провъзгласяване на себе си за негласни «Богове»
7	Смъртта се нарича «въздигане на Небето или слизане в Ада»	Смъртта се нарича «да навестиш Маркс»
8	Канони	Теориите и трудовете на вождовете на комунистическата партия
9	Проповеди	Всички видове събрания, речите на вождовете
10	Четене на каноните, или кръстосано изучаване на каноните	Политически изследвания, събрания за партийните членове
11	Химн (религиозни песни)	Песни, възхваляващи партията
12	Вноски	Задължителен членски внос; задължително разпределение на правителствения бюджет, състоящ се от пари, заработени с кръв и пот от хората за разходите на партията
13	Дисциплинарни наказания	Наказанията на партията варират от «домашен арест и обиск» и «изключване от партията» до смъртни изтезания и дори наказване на близки и приятели

Комунистическата партия значително се различава от всяка ортодоксална религия. Всички ортодоксални религии вярват в Бога и добротата, и имат за цел да напътстват морално човечеството, и да спасяват души. Комунистическата партия не вярва в Бог и е против традиционната етика.

Това, което комунистическата партия е извършила, доказва, че тя е зъл култ. Доктрините ѝ са основани на класова борба, насилствена революция и диктатура на пролетариата, и доведоха до така наречената комунистическа революция, изпълнена с кръв и насилие. Червеният терор при комунизма продължава почти столетие, носейки бедствия на много страни в света, отнемайки десетки милиона животи.

Комунистическата вяра е тази, която е създала ада на Земята и не е нищо по-различно от най-низкия култ в света.

Чертите на култа на комунистическата партия могат да бъдат резюмирани в шест заглавия:

1. Смесване на доктрините и отстраняване на десидентите

Комунистическата партия смята марксизма за своя религиозна доктрина и го представя като “неоспорима истина”. Доктрините на комунистическата партия изпитват недостиг на доброта и търпимост. Вместо това, те са пълни с високомерие. Марксизмът е създаден в началния период на капитализма, когато производителността била ниска, а науката - слабо развита. Той изобщо не е имал правилно разбиране за отношенията между човечеството и обществото, или човечеството и природата. За съжаление, тази еретична идеология, се развила в международно комунистическо движение и нанасяла вреда на човечеството в продължение на повече от столетие, преди хората да се откажат от нея, разбирайки, че е напълно неправилна.

Партийните лидери, начело с Ленин, винаги допълвали доктрините на култа. От теорията на Ленин за насилствената революция, теорията на Мао Цзедун за непрестанната революция под диктатура на пролетариата, до “Трите Представи” на Цзян Цзъмин, историята на комунистическата партия е пълна с такива еретични теории и грешки. Макар тези теории на практика постоянно да са предизвиквали бедствия и вътрешни противоречия, Комунистическата партия все още обявява, че те са универсално правилни и задължава хората да изучават доктрините ѝ.

Отстраняването на десидентите е най-ефективното средство на злия култ на комунизма за разпространението на собствените му доктрини. Понеже доктрината и поведението на този зъл култ са прекалено смешни, комунистическата партия е длъжна да принуди хората да ги приемат, осланяйки се на насилие при отстраняването на десидентите.

След като ККП взе юздите на управлението в Китай, тя започна “поземлената реформа”, за да отстрани класата на земеделците, “социалистическа реформа” в промишлеността и търговията, за да отстрани капиталистите, “движението за изчистване на реакционерите”, за да отстрани народните религии и чиновниците, които заемали постове преди идването на власт на комунистите, “антидясното движение”, за да застави интелигенцията да мълчи и “Великата културна революция”, за да унищожи традиционната китайска култура. ККП била в състояние да обедини Китай под комунистическия зъл култ и да достигне ситуация, в която всеки четял Червената книга, изпълнявал “танца на верността” и “питал за указания партията сутрин и докладвал на партията вечер”. В периода след управлението на Мао и Дън, ККП утвърждавала, че Фалун Гонг, традиционна китайска практика за самоусъвършенстване, която вярва в „Истина, Доброта и Търпение”, се конкурирала с нея по масовост и затова възнамерявала да унищожи Фалун Гонг. Тя започнала насочено към геноцид преследване на Фалун Гонг, което продължава и днес.

2. Поклонение на вожда и представление за превъзходството на лидера

От Маркс до Цзян Цзъмин, портретите на лидерите на комунистическата партия се излагат за поклонение. Абсолютната власт на лидерите на ККП забраняват каквото и да е съмнение. Мао Цзедун бил представян като “Червено Слънце” и “Големият

Освободител”. Партията “счутила палката”, говорейки за неговото писмо, за което казва, че “едно предложение се равнява на 10 000 обикновени предложения”. Като “обикновен член на партията” Дън Сяопин (Deng Xiaoping) някога доминирал в китайската политика като повелител. Теорията на Цзян Цзъмин “Трите представи” е малко повече от 40 йероглифа, заедно с пунктуацията, но четвъртата пленарна сесия на ККП я извисила като “даваща творчески отговор на въпросите какво е социализъм, как се строи социализма, каква партия строим ние и как да строим партията”. Партията също така без мярка хвалела мислите в “Трите представи”, като фактически насмешливо утвърждавала, че това е продължение и развитие на марксизма-ленинизма, идеологиите на Мао Цзедун и теориите на Дън Сяопин.

Зверското клане на невинни хора от Сталин, катастрофалната “Велика културна революция”, започната от Мао Цзедун, заповедта на Дън Сяопин за клането на площад Тянанмън и продължаващото преследване на Фалун Гонг на Цзян Цзъмин, са ужасните резултати от еретичната диктатура на Комунистическата партия.

От една страна, ККП предвижда в своята Конституция: “Цялата власт в Китайската народна република принадлежи на народа. Органите, чрез които народът осъществява управлението на страната, са Националният народен конгрес и местните народни конгреси на различни равнища”. “Никаква организация или човек не може да стоят над Конституцията и закона” [2]. От друга страна, Уставът на ККП предвижда, че ККП е ядрото на лидерството на китайската социалистическа идея, без да зачита страни и хора. Председателят на Постоянната комисия на Националният народен конгрес държал “важна реч” пред всички, утвърждаваща, че Националният народен конгрес е най-високият орган на държавната власт, длъжен да се подчинява на лидерството на ККП. Съгласно принципите на ККП на “демократичен централизъм”, всяка партия е длъжна да се подчинява на Централния комитет на ККП. Казано по-конкретно, за какво настоява Националният народен конгрес действително – за диктатура на генералния секретар, която на свой ред е защитена от законодателството.

3. Промиване на мозъци, контрол на съзнанието, твърда организация и никакъв изход, ако си станал партиен член

Организацията на ККП е обичайно твърда: за да стане член, на човек са му нужни препоръки от двама членове; новият член е длъжен да се закълне във вярност на партията, в момента на приемането си; партийните членове плащат членски внос, посещават организирани мероприятия и вземат участие в групови политически занятия. Партийните организации се разпростират на всички правителствени нива. Основни организации на ККП има във всяко село, град и район. ККП управлява не само партийните членове и дела, но така също и не-членовете, защото целият режим е длъжен “да се подчинява на лидерството на партията”. През годините, когато се привеждали в изпълнение кампаниите на класовата борба, “свещениците” на религията на ККП, именно партийните секретари на всички нива, не знаели какво точно правят, освен че дисциплинират хората.

“Критиката и самокритиката” по време на партийните срещи служат като общо, безкрайно средство за управляване умовете на членовете. През периода на съществуването си, ККП започнала много политически движения, за да “изчисти членовете на партията”, “да коригира партийната атмосфера”, “да хване предателите”, “да проведе чистка на антиболшевишкия корпус” (Корпус АБ) [3] и “да дисциплинира партията”, периодически проверявайки “чувството на партийната природа” – за всичко това използвала насилие и ужас, за да провери предаността на членовете на самата партия и да се убеди, че те винаги вървят в крак с нея.

Приемането в ККП прилича на подписване на невъзвратим договор за продажба на душата и тялото. Чрез постановленията на партията, винаги надвишаващи

националните закони, тя може да изключи всеки член по желание, докато отделен член не може сам да излезе от ККП, без да се подложи на сериозно наказание. На излизането от партията се гледа като невярност, която навлича страшни последствия. По време на Великата културна революция, когато култът на ККП държал абсолютна власт, било известно, че ако партията поиска да Ви убие, Вие няма да успеете да се спасите; ако партията поиска Вие да живеете, то Вие няма да успеете да умрете”. Ако човек извърши самоубийство ще го нарекат “страхливец от народното наказание за своите престъпления” и членовете на семейството му също ще бъдат въвлечени и наказани.

Процесът на приемане в партията работи като черна кутия, доколкото вътрешно-партийната борба задължително трябва да бъде съхранена в абсолютна тайна. Всички партийни документи са конфиденциални. Страхувайки се от разобличение за престъпните си действия, ККП често преследва десиденти, обвинявайки ги в “разгласяване на държавни тайни”.

4. Принуждаване към насилие, кланета и жертви за партията

Мао Цзедун е казал: “Революцията не е покана за обяд, или написване на есе, или създаване на картина, или бродиране, тя не може да бъде толкова изтънчена, толкова бавна и нежна, толкова умерена, добра, учтива, съдържана и великодушна. Революцията е въстание, акт на насилие, в който една класа събаря другата” [4].

Дън Сяопин (Deng Xiaoping) препоръчвал: “Убийство на 200 000 човека в замяна на 20-годишна стабилност”.

Цзян Цзъмин заповядал: “Унищожете ги (практикуващите Фалун Гонг) физически, опорочете репутацията им и ги съсипете материално”.

ККП издига насилието и убива безчислен брой хора по време на своите политически движения. Тя обучава хората да се държат с врага “студено, като през зимата”. Подразбира се, че червеното знаме е “оцветено от червената кръв на мъчениците”. Партията се кланя на червения цвят, заради своето пристрастие към кръв и кланета.

ККП прави изложби “на героичните” примери, за да поощри хората да се жертват за нея. Когато Чжан Сид (Zhang Side) умира, работейки в пещта, за да произведе опиум, Мао Цзедун похвалва смъртта му – “тежко, като планината Тай” [5]. В тези бесни години “храбри думи” от типа: “Не се страхувай нито от трудности, нито от смърт” и “Възвишената жертва усилва смелото решение; ние ще заставим Слънцето и Луната да сияят в новите Небеса”, подхранвали стремежите сред обичайния недостиг на материални ресурси.

В края на 70-те години, Виеткон (Vietcong) изпратил войска и свалил режима на Червените Кхмери, който бил създаден от ККП и извършил отвратителни престъпления. Макар ККП да изпаднала в ярост, тя не можела да изпрати войска за поддръжка на Червените Кхмери, тъй като Китай и Камбоджа нямали общи граници. Вместо това, за да накаже Виеткон, ККП започнала война срещу Виетнам на китайско-виетнамската граница, за “самоотбрана”. Десетки хиляди китайски войници дали кръвта и живота си в името на тази борба между комунистическите партии. Тяхната смърт на практика нямала нищо общо с териториите или суверенитета. Няколко години по-късно ККП позорно увековечила паметта на безсмислените жертви на много наивни и ярки млади хора като “революционния героичен дух”, непочтително заимствайки от песента “изящното поведение е украсено с кръв”. 154 китайски мъченици загинали през 1981 г., на връщане от град Фака (Faka) в област Гуанси (Guangxi), но ККП небрежно върнала армията във Виетнам, когато Китай и Виетнам разделяли границите.

Когато необузданото разпространение на атипичната пневмония заплашваше живота на хората в началото на 2003 г., ККП с готовност приемаше на работа много млади медицински сестри. След това, тези жени бързо бяха пратени в болниците, да се грижат за болни от атипична пневмония. ККП изпраща младите хора на най-опасната линия на фронта, за да създаде “великолепната сцена” - “Не се страхувай нито от трудности, нито от смърт”. ККП обаче не може да обясни къде бяха останалите 65 милиона партийни членове и какъв имидж създадоха те за партията.

5. Отричане на вярата в Бог и потискане на човешката природа

ККП пропагандира атеизъм и утвърждава, че религията е “духовен опиум”, който може да опиянява хората. Тя използвала властта си, за да унищожи всички религии в Китай и след това обожествила себе си, като дала абсолютна власт в страната на култа към ККП.

Докато ККП саботирала религията, разрушила традиционната култура. Тя утвърждавала, че традиция, морал и етика са феодални, суеверни и реакционни, и ги унищожила по време на революцията. По време на Великата културна революция, широко разпространени уродливи явления нарушавали китайските традиции. Например – мъж и жена, обвиняващи се един друг, студенти, които бият преподавателите си, бащи и синове, въставащи един срещу друг, “Червени”, безжалостно убиващи невинните и избиване на метежници, разрушение и грабежи. Това бяха естествените последици от потискането на човешката природа.

След установяването на собствения си режим, ККП принуди националните малцинства да заверят (засвидетелстват, бел.превод.) предаността си към комунистическото ръководство, като направят компромис с богатата и ярка етническа култура, която са създали.

На 4 юни 1989 г., така наречената “Народна освободителна армия” унищожи множество студенти в Пекин. Това накара китайците напълно да изгубят надежда за политическото бъдеще на Китай. От тогава насам целият китайски народ се е концентрирал върху заработването на пари. От 1999 г. досега ККП жестоко преследва Фалун Гонг, борейки се против “Истина, Доброта и Търпение”, предизвиквайки по този начин ускорено снижаване на моралните норми.

От началото на новото столетие, новият раунд за незаконното използване на земята [6] и конфискацията на парично-кредитните и материални средства (провалени от чиновниците на ККП в съдружие със спекулантите), остави много хора онеправдани и бездомни. Броят на хората, които се обръщат към правителството в опит да поправят несправедливостите рязко се увеличи и социалния конфликт се усили. Крупните, масови протести зачестиха, те са потушавани яростно от полиция и въоръжени сили. Фашистката природа на “Републиката” се видя и обществото изгуби моралната си съвест.

В миналото злодеите не са вредили на най-близките си или, както казва поговорката: лисицата ловува далеко от дома. Сега, когато хората искат да навредят на някой, предпочитат своите роднини и приятели, и наричат това “убийство на познатите”.

В миналото китайските поданици лелеяли за целомъдрието преди всичко останало, тогава, както и сега, хората се присмивали на бедните, но не проститутки. Историята на разрушението на човешката природа и морал в Китай ясно е изразена в следната балада:

“През 50-те хората си помагаха един на друг,

През 60-те хората се бореха един срещу друг,
През 70-те хората се лъжеха един друг,
През 80-те хората се грижеха само за себе си,
През 90-те хората използват в свой интерес всеки, който срещнат”.

6. Военното превземане на властта, монополизация на икономиката и диви политически и икономически амбиции

Единствената цел на установяването на власт на ККП бе превземането на въоръжените сили и затова бе създадена система на държавна собственост, в която държавата държи монопола в плановата икономика. Дивите амбиции на ККП далеч надхвърлят амбициите на обикновените зли култове, които просто трупат пари.

В страна на държавна социалистическа собственост, управлявана от комунистическата партия, партийните организации, които имат огромна власт - партийните комитети и клонове на различни равнища, са навързани или преобладаващи в държавната инфраструктура. Собственическите партийни организации управляват държавния апарат и извличат фондовете непосредствено от бюджета на правителството на различни нива. Като вампир ККП изсмука от нацията огромно количество богатства.

II. Вредата, която нанесе култът на ККП

Когато припомнят инциденти от типа Аум Сенрик (Висшата правда) - убиващи хора с невро-паралитичен газ зарин; възнасянето на Слънчевия храм в Небесата - чрез самоубийство; или масовото самоубийство на над 900 последователи на “Народният храм” на Джим Джоунс, всички треперят от страх и възмущение. ККП обаче е злият култ, който е извършил хиляди пъти по-лоши престъпления, които са навредили на безброй същества. Това е така, защото ККП притежава следващите уникални особености, които няма при обичайните култове.

Злият култ се е превърнал в държавна религия

В повечето страни, ако не изповядвате религията, Вие все пак можете да се наслаждавате на щастлив живот без да четете литературата и да слушате принципите на тази религия. В Китай обаче човек не може да живее без да е под постоянната обработка на доктрините и пропагандата на култа към ККП, доколкото ККП е превърнала този зъл култ в държавна религия от момента, от който е на власт.

ККП започва да “засажда” политическите си проповеди още в детските градини и началното училище. Не може да получиш висше образование или професионално повишение без да преминеш политическа експертиза. Нито един от въпросите в политическата експертиза не допуска възвишено мислене. За да вземат изпитите тези, които ги полагат, са длъжни да заучат стандартни отговори, предоставени от ККП. Нещастните китайци са принудени да повтарят проповедите на ККП даже още когато са млади, многократно промивайки мозъците си. Когато повишават професионалните кадри в по-висши офиси на правителството, независимо от това дали са членове на ККП или не са, те са длъжни да завършат партийната школа. Човек няма да бъде повишен, докато не отговаря на изискванията на завършил партийната школа.

В Китай, където комунистическата партия е държавна религия, не се позволява съществуването на групи, с различно мнение от това на партията. Даже

“демократическите партии”, които просто са създадени от ККП като политически заслон и реформираната “Триединна църква” (тоест самоадминистрация, самоподдръжка и саморазпространение), са длъжни формално да признаят лидерството на ККП. Съгласно сектантската логика на ККП, верността в нея е първи приоритет, преди приемането на каквито и да са други вярвания.

Социалните средства за управление са доведени до крайност

Този зъл култ бил в състояние да стане държавна религия, защото ККП имала пълен социален контрол и лишила хората от свобода. Този вид контрол е безпрецедентен, така както ККП лишила хората от частната собственост, която се явява основна свобода. До 1980 г. хората в планинските местности се изхранвали, работейки само в управлявани от партията предприятия. Фермерите в селските райони били длъжни да живеят в земеделски участъци, принадлежащи на партийните комуни. Никой не можел да избяга от контрола на ККП. В такава социалистическа страна като Китай, организацията на комунистическата партия е вездесъща – от централното правителство до най-основните нива на обществото, включвайки селата и местностите. Чрез партийните комитети и клонове на всички нива ККП поддържа абсолютен контрол над обществото. Такъв строг контрол напълно унищожава индивидуалната свобода – свободата на придвижване (адресната регистрация по местоживеене), свободата на словото (500 000 реакционери били репресирани от ККП, защото използвали свободата на словото), свободата на мислене (Лин Чжао и Чжан Чжисин [7] били убити за това, че се съмнявали в ККП) и свободата на достъп до информация (четенето на забранени книги или слушането на “вражески радиостанции” са незаконни; достъпът до интернет също се контролира).

Някой може да каже, че частната собственост сега е разрешена от ККП, но не трябва да забравяме, че тази политика на реформи и прозрачност се появи, когато социализмът достигна до състояние, при което хората нямаха какво да ядат и народонаселението бе на границите на краха. ККП бе длъжна да отстъпи, за да спаси себе си. Дори с последните реформи на откритост (прозрачност, бел. превод.) обаче ККП никога не е отслабвала контрола си над хората. Продължаващото зверско преследване на практикуващите Фалун Гонг може да се случи само в страна, която се управлява от комунистическа партия. Ако ККП успее да стане икономически гигант, което тя иска, би усилила контрола си над китайския народ.

Защита на насилието и презрение към живота

Почти всички зли култове управляват своите последователи или се съпротивляват на външното влияние чрез насилие. Не са много обаче тези, които са се обръщали без разкаяние към насилие до такава степен, както ККП. Дори общият брой на смъртните случаи, причинени от всички други зли култове по целия свят, не може да се сравни с числото на хората, убити от ККП. Култът на ККП гледа на човечеството просто като на средство за реализиране на своите цели; убийството – това е още едно средство. По такъв начин ККП няма никакви условия или съмнения в преследването на хората. Всеки, включително защитниците, членовете и лидерите на ККП, могат да станат цели за поражение.

ККП е съдействала на кампучийските Червени Кхмери, типичен пример за зверства на комунистическата партия и пренебрежение към живота. Вдъхновена и водена от учението на Мао Цзедун, кампучийската комунистическа партия, под ръководството на Пол Пот, по време на господството си, продължило три години и осем месеца, избила два милиона души – приблизително една-четвърт от цялото население на тази малка

страна – за да “отстрани системата на частната собственост”. Над 200 000 жертви от общият брой смъртни случаи, били с китайска етническа принадлежност.

За да увековечи престъпленията, извършени от комунистическата партия и в памет на жертвите, Камбоджа създаде документален музей за показване на злодеяния на Червените Кхмери. Първоначално средно училище, сградата била преобразувана от Пол Пот в затвор С-21, който се използвал за политическите затворници. Много хора от интелигенцията били задържани и измъчени в него до смърт. Заедно със затворническите сгради и различните инструменти за изтезания са представени и черно-бели снимки на жертвите, преди да бъдат заклани. Регистрирани са много ужасни изтезания: прерязване на гърлото, пробиване на мозъка, младежи, хвърляни по пода и убити по такъв начин и така нататък. Всички тези методи на изтезания са регистрирани по съобщения на обучаващите “експерти и технически професионалисти”, които ККП изпратила в поддръжка на Червените Кхмери. ККП даже обучила фотографи, които специализирали по време на снимане (за документация или развлечения) на затворниците, преди да бъдат заклани.

Именно в този затвор С-21 била изобретена машина за извличане на човешки мозък за приготвяне на хранителна съставка (питие, бел. превод.) за лидерите на Кампучийската комунистическа партия. Затворниците били привързани за маса пред машината за пробиване на главата. Жертвата била изключително изплашена, когато бързо въртящо се свредло пробивало главата отзад и бързо, и ефективно, извличало мозъка преди жертвата да е умряла.

III. Култовата природа на комунистическата партия

Какво толкова тиранично и зло върши комунистическата партия? Когато призракът на комунистическата партия се появи в този свят, той дойде с плашеща мисия. В края на Комунистическият манифест има много известен абзац.

Комунистите смятат, че е под достойнството им да крият своите възгледи и цели. Те открито обявяват, че крайните им цели могат да бъдат постигнати само с насилствено събаряне на всички съществуващи социални условия. Нека управляващите класи да треперят от страх от комунистическата революция. Пролетариатът няма какво да губи освен оковите си. А може да завоюва целия свят.

Мисията на този призрак е в това, да използва насилие, открито да призовава човешкото общество да разбие Стария свят, "да унищожи частната собственост", "да отстрани характера, независимостта и свободата на буржоазията", да отстрани експлоатацията, да унищожи семейството и да позволи на пролетариите да управляват света.

Тази политическа партия, която открито обяви желание "да бие, руши и граби", не само отрича, че гледната ѝ точка е зла, но също обявява, че е убедена в правотата си; в Комунистическия манифест: "Комунистическата революция е най-радикалния разрыв с традиционните отношения; не е удивително, че развитието ѝ повлече със себе си най-радикалния разрыв с традиционните идеи".

Откъде идват традиционните мисли? Съгласно законите на атеистичната природа, традиционните мисли идват естествено от законите на природата и обществото.

Те са резултат от системното движение на Вселената. В разбиранията на тези, които вярват в Бог обаче, човешките традиции и морални ценности се дават от Него.

Независимо от произхода им, най-основната човешка етика, поведенчески норми и стандарти за оценка на добро и зло, са относително устойчиви; те са били основен регулатор на човешкото поведение и поддръжка на обществения строй в течение на хиляди години. Ако човечеството беше изгубило моралните норми и стандарти за определение на доброто и лошото, то нямаше ли хората да се превърнат в животни? Когато Комунистическият манифест обявява, че "категорично ще скъса с традиционните идеи", това застрашава основата на нормалното съществуване на човешкото общество. Комунистическата партия била длъжна да стане зъл култ, който носи разрушение на човечеството.

Целият Комунистически манифест, който формулира ръководните принципи на комунистическата партия, е изпълнен с резки заявления и в него изобщо няма доброта и търпимост. Маркс и Енгелс мислели, че са намерили закон за социално развитие по пътя на диалектическия материализъм. Следователно с "истината" в ръка, те подложили на съмнение всичко и отрекли всичко. Те упорито натрапвали илюзиите на комунизма на хората и не се колебали в използването на насилие за разрушаване на съществуващата социална структура, и културни основи. Това, което даде Комунистическият манифест на новородената комунистическа партия бе призрак, който противостои на небесните закони, убива човешката природа и се проявява като високомерен, изключително егоистичен и абсолютно несдържан.

IV. Теорията за деня на Страшния съд на комунистическата партия – страхът от края на партията

Маркс и Енгелс доведоха злият дух на комунистическата партия. Ленин основал комунистическата партия в Русия и чрез насилието на негодниците свалил временното правителство, създадено след Февруарската революция [8], прекъснал буржоазната революция в Русия, превзел властта и получил опорна точка за комунистическия култ. Успехът на Ленин обаче не означавал победа на пролетариата по целия свят. Напротив, както се казва в първия параграф на Комунистическия манифест: "Всички упълномощени в Стара Европа направиха свят съюз, за да изгонят този призрак". След раждането си Комунистическата партия се сблъскала с кризисни премеждия и се страхувала да не бъде унищожена във всеки един момент.

След Октомврийската революция [9] руските комунисти или болшевики дали на хората не мир и хляб, а само кощунствени убийства. Войската на фронта загубила войната и революцията влошила икономиката на обществото. Като следствие хората започнали метежи. Гражданската война бързо се разпространила в цялата страна и фермерите отказали да обезпечават градовете с хранителни продукти. Мащабният бунт започнал от средите на донските казаци; тяхното сражение с Червената армия довело до зверско кръвопролитие. Варварската природа на клането, което се разразило в сражението, може да се види в литературата, например в "Тихия Дон" на Шолохов и сборника му с разкази за Дон. Войската под предводителството на бившия белоармейски адмирал Александър Василевич Колчак и генерал Антон Деникин в един момент почти свалила руската комунистическа партия. Като новородена политическа сила, дори почти цялата нация не приемала комунистическата партия, вероятно защото комунистическият култ бил прекалено зъл, за да завладее народните сърца.

Опитът на китайската комунистическа партия бил подобен на руския. Започвайки с "Инцидента Мари" и "Клането от 12 април" [10], през петкратните потискания в областите, които управляват китайските комунисти, и накрая до предприятия 25 000 километрова (15 600 мили) "Дълъг марш" - ККП винаги е била пред заплахата от унищожение.

Комунистическата партия се родила с намерението да разруши Стария свят каквото и да става. Тогава ѝ се наложило да се сблъска с реалните проблеми: как да оцелее и да не бъде унищожена. Комунистическата партия живяла в постоянен страх, относно собствения си упадък. Оцеляването станало главната задача в комунистическия култ, негов всепоглъщаш фокус. С разпадането на международния комунистически съюз, кризата за оцеляването на ККП се засили. От 1989 г., нейния страх от деня на Страшният съд станал по-реален, доколкото упадъкът ѝ приближава.

V. Ценното средство за оцеляване на комунистическия култ - жестоката борба

Компартията поставила акцента върху това, че членовете ѝ са длъжни да ѝ бъдат предани, поставила акцент на организацията и на желязната дисциплина. Членовете, постъпващи в ККП задължително се заклеват:

"Аз, доброволно постъпващ в компартията на Китай, съм длъжен да поддържам програмата на партията, да съблюдавам устава ѝ, да изпълнявам задълженията на член на партията, да прокарвам в живота партийните решения, строго да съблюдавам партийната дисциплина, да пазя партийните тайни, да съм предан на партията, активно да работя, отдавайки всичко от себе в борбата за комунизъм, да съм готов, когато е нужно да пожертвам всичко, заради партията и народа, и никога да не критикувам партията". (виж Устав на ККП, първи параграф, 6 раздел).

Концепцията за посвещаване на цялото учение на себе си компартията нарекла "партийност". Тя изисквала членът на партията, при необходимост, обезателно да е готов да отхвърли всяка човешка разумност и принципи, абсолютно подчинявайки се на волята на партията и нейния лидер. Ако им е необходимо да правиш добро, то ти си длъжен да правиш добро, ако е нужно да правиш зло, то си длъжен да правиш зло, в противен случай ти няма да достигнеш партийния критерий и това ще се смята за проявление на слаба партийност.

Мао Цзедун казвал: "Марксистката теория, това е теория на борбата". По отношение на отглеждането и съхранението на партийността, във вътрешно-партийната борба се опирали на всестранны механизми. По пътя на непрестанна вътрешна и външна жестока борба, компартията от една страна унищожавала всичко чуждо, създавайки червен терор, от друга страна непрестанно привеждала в ред партийните членове, строго се отнасяла към догмите на учението си, отглеждала "партийността" на членовете, усилвала бойната (военната, бел. превод.) мощ на партийната организация. Това станало универсално средство за съхранение на съществуването на компартията.

Мао Цзедун се явява най-добрия майстор сред вождовете на ККП, използвайки това универсално средство на вътрешно-партийната борба - жестокостта на методите ѝ, безсрамността на приемите ѝ, отдавна били разобличени, още при съществуването на Съюза.

През 1930 г. в провинция Цзянси, принадлежаща към съветските региони, Мао организирал ужасна революционна вълна (движение) за "ликвидация на групировките АБ", загинали няколко хиляди войници на Червената армия, а така също и членове на местните партийни ядра, и обикновени граждани. Непосредствената причина за тези събития била, че точно когато Мао утвърдил влиянието си тези райони, се сблъскал с противопоставянето на Червената армия и партийните организации на южен Цзянси,

оглавени от Ли Венлин. Мао не можел да позволи под носа му да има каквато и да е организация, противостояща на влиянието му и силата на волята му, той безжалостно използвал крайни мерки за задушаване на вътрешнопартийните другарства, подозирайки ги в инакомислие. За създаването на атмосфера за изкореняване на "групировките АБ", в края на ноември до средата на декември, той започнал с верните си хора оперативно съсредоточаване на армията, което се отнасяло до червеното "бързо формиране на армията" - основното съдържание на това било създаването на дивизия, полк, батальон, рота, взвод, за изкореняване на контрареволуционерите, за изстребление на партийните членове, произлизащи от богати семейства и на всички недоволни. За няма и месец, над 40-хилядната Червена армия унищожила около 4400 членове на "групировките АБ", сред тях били заклани и няколко десетки ръководители на главните групировки.

По-нататък Мао започнал да се занимава със силата на инакомислещите в съветските райони. През декември 1930 г. той направил така, че главният секретар на централното политическо управление на частите на Червената армия Ли Шаоцю, който бил също и председател на комитета по изкореняване на контрареволуционерите, от името на бившия генерален председател да бъде в провинция Цзянси, в район Футян, който бил под съветска власт и да арестува осем основни ръководители на местния комитет и двадесети полк на Червената армия, сред които били Дан Лянби, Ли Байфан и други. Те били подложени на разнообразни изтезания, били пребити така, че "по целите им тела не останала кожа", "пръстите на ръцете им били счупени, целите им тела били покрити с гной и не можели да се движат". Според записи тогава на хората, които ги изтезавали, "техните викове и плач потресъл Небето, той безспирно звучал в ушите, докато използвали най-крайните видове зверства и жестокости". На 8 декември съпругите на Ли Байфан, Ма Мина и Джоу Мена дошли да видят мъжете си и били арестувани също като представители на "групировките АБ", те също били подложени на изтезания "горели телата им, обгаряли половите им органи, рязали гърдите им с джобни ножчета". Под подобни жестоки изтезания Дан Лянби издал, че Ли Венлин, Цин Фанпан, Лю Ти, Джоу Мен, Ма Мина и други "са главатари на групировката АБ, освен това издал още, че в училището на Червената армия има голяма група на групировката". От 7 декември до вечерта на 12 декември, в тези кротки пет дни, Ли Шаоцю и неговите съратници безусловно привели в сила изстреблението на контрареволуционери, те хванали повече от 120 члена на "групировката АБ", обвинили ги в няколко десетки престъпления и заклали около 40 човека. Този жесток демарш на Ли Шаоцю и съратниците му продължил до 12 декември 1930 г. и потресъл съветският район Футян - "Футянските събития" [11], (виж китайските "Исторически изследвания на "изкореняването на групировките АБ" от Мао Цзедун в съветския район Цзянси").

Мао Цзедун, опирайки се на теорията и практиката на борбата от съветските райони до Енан, постепенно се добрал и се установил на мястото на абсолютното водачество в партията. След като набрала сила, през 1949 г. тази вътрешнопартийна борба все още продължавала. Например на заседание в Лушан, Мао рязко нападнал Пенг Дехуай (Peng Dehuai) [12] и го освободил от заемания от него пост. Всички лидери, присъстващи на това заседание, били поканени да се изкажат по този повод и тези от тях, които се осмелили да изразят свое мнение, или да останат на него без да го променят, един след друг били пометени като антипартийната групировка на Пенг Дехуай. Когато настъпила Културната революция всички стари кадри на централния комитет били преработени (изчистени), но всички те приели покорно това, кой ще се осмели да възрази на Мао? Компартията винаги поставяла акцента на предаността към нея, на организацията и железния ред, на абсолютното подчинение на вождя. Тази партийност се появява по пътя на отглеждането и закаляването в процеса на непрекъснатата политическа борба.

Бившият лидер (вожд) на ККП Ли Лисан бил поставен в безизходно положение по време на Културната революция. Той бил на 68 г., но всеки месец бил "преработван"

средно по седем пъти. Със съпругата му Ли Ша се справили като със шпионин на "Soviet revisionist" (съветските ревизионисти, бел. превод.), по това време тя вече била хвърлена в затвора и повече нищо не се чуло за нея. Той, намирайки се в напълно безизходно положение, завършил живота си със самоубийство, поглъщайки голямо количество сънотворни. Преди смъртта си Ли Лисан написал писмо на Мао, в което действително проявил това, което партийните членове до самия момент на смъртта си не се осмеляват да изхвърлят - "партийността":

"Генерални секретарю,

сега аз съм на пътя на самоубийството, заради измяна на партията, нищо не може да оправдае моето престъпление. Има само едно, аз и моето семейство не сме извършили абсолютно никакви престъпления по поддържането на тайните връзки зад граница. Искам да кажа само едно, моля Централния комитет да направи основателна проверка и изводи, изхождайки от реалните факти...

Ли Лисан, 22 юни 1967 г." [13]

(виж "Ли Лисан: Човекът, за когото четирикратно правиха гражданска панихида")

Макар в самия си край теорията на Май Цзедун да донесла на Китай страшно бедствие, каквото не се е случвало в историята, тези "провеждани един път на седем-осем години" политически движения и вътрешнопартийната борба, действително станали някакви механизми, гарантиращи съхранение на съществуването на компартията. Всеки път тези движения "привеждали в ред" около 5 процента, неголям брой хора, но болшинството сред останалите деветдесет и пет процента, всички като един започвали да вървят по пътя на партията, по такъв начин в партийните организации се усилвала концентрацията на сили и боеспособност. Това позволявало да се прави отсяване на нежеланите да отхвърлят принципите си, така наречените нестабилни елементи, и да се атакува всяка съпротивителна сила. Опирайки се на този механизъм, да завладеят властта можели само хора, в които била развита най-добре психологията на вътрешно-партийната борба и които най-много от всички обичали да използват хитри и хулигански прийоми, това означава, че лидерът на злия култ на компартията гарантирано трябва да има богат опит в борбата и сто процента партийно съзнание. Тази жестока борба с помощта на насилие и "кървави уроци" промивала мозъците на тези, които участвали в нея, едновременно с това, процесът на тази непрекъсната борба зареждал компартията, усилвал психологическата ѝ мощ, което гарантирало, че тя няма да бъде унищожена или превърната в някаква отхвърлена борба на сантиментална група (мекотело).

Тази партийност, която изисква компартията, действително е еволюирала от същината на зловния култ на компартията. За осъществяването на целите си тя решително унищожавала всички традиционни принципи, при това без погнуса от каквито и да било прийоми, приемайки за враг всяка сила, която застане на пътя ѝ, затова ѝ било необходимо да възпита членовете си така, че да бъдат покорни партийни инструменти, които нямат емоции, чувство за справедливост и вяра. Източникът на тази основа на компартията е отношението към човешкото общество и традиции като към врагове, това, че надценява себе си прекалено, от което поражда краен егоизъм и пренебрежение към живота на собствените си хора. Заради своите така наречени идеали, компартията е готова да разгроми целия свят, унищожавайки всяко инакомислие. Такъв еретичен култ непременно трябва да срещне съпротивление от всички, които имат добра природа, затова той непременно е длъжен да търси способности, за да унищожи добрите мисли, човешката природа и едва тогава ще бъде възможно хората да повярват, че е еретично учение. Затова, ако компартията иска да гарантира съществуването си, то най-напред трябва именно да унищожи добрите мисли и природата на човека, а така също и нормите на морала и нравствеността, за да превърне хората в покорни роби, и инструменти. От гледна точка на логиката на

компартията, съществуването ѝ и интересите ѝ стоят над всичко, даже над интересите на всички колективи на партийните членове взети заедно, затова всеки отделен член е длъжен да бъде готов в необходимото време да жертва себе си.

Според историята на ККП хора като Чен Дикшиу (Chen Duxiu) и Киу Киубаи (Qu Qiubai), които успели макар и малко да съхранят традиционното съзнание на интелигенти, хора като Ху Иаобанг (Hu Yaobang) и Цзао Цзиянг (Zhao Ziyang), които се старали да се грижат за интересите на народа, както и като Джиу Ронгджи (Zhu Rongji), който бил честен чиновник и все пак правел нещо реално за хората, независимо от това какъв голям принос имат те за партията, и независимо от това, колко алчни (честолюбиви) са били, накрая и на тях им било трудно да избягат от чистка или оставка, те също се подчинявали на влиянието на интересите и дисциплината на партията. Партийността, която била пропита до костите им в процеса на борба довела до това, често пъти в ключовия момент, те да правят компромис, приемайки всичко с ръка на сърцето. Тъй като в подсъзнанието им най-големите интереси са съхранението на съществуването на партията, на тях им било по-добре да пожертват себе си; виждайки с очите си зловердните сили в партията те не се осмелявали добрата природа, която съхранили, да повлияе на съществуването на партията. Това се явява действителен резултат от действието на механизма на борба на компартията, тя превръщала добрите хора в инструменти за свое ползване, с помощта на партийността в максимална степен съдържала и дори унищожавала добрата човешка природа. Провеждайки над десет пъти "линията на борбата" ККП низвергнала повече от 10 лидери, установявайки вътрешно техните заместници и нито един от тях нямал добър край. Макар да наричали Мао Цзедун крал, стоящ на върха на властта 43 години, малко преди смъртта му съпругата и племенникът му били хвърлени в затвора, а цялата партия радостно викала, че това е велика победа на маоизма. Комедия ли е това или фарс?

След като компартията взела властта, непрестанно се правели политически движения, борбата излязла извън вътрешнопартийните предели. Така било по времето на Мао Цзедун, след "реформата за откритост" (прозрачност, бел. превод.) все още било така. Едва през 80-те години мисленето на хората станало малко по-свободно, компартията, провеждайки политика "за противодействие на буржоазната либерализация" издигнала "четирите основни принципа" [14], тъй като ѝ е нужна абсолютната власт на лидера ѝ; мирното искане за демокрация на студентите през 1989 г. срещнало кървав отпор, защото компартията не може да се примири с демократическия полъх; през 90-те години се появили учениците на Фалун Гонг, вярващи в „Истина, Доброта и Търпение“, което доведе до репресии, насочени към унищожаването им, започнали през 1999 г., които продължават и до днес. Причината за това е, че компартията не може да търпи проявлението на човешката природа и добрите мисли, и била длъжна да прибегне до насилие, за да унищожи добрата природа, излизаща от сърцето на човек, само тогава компартията може да не се безпокои за властта си; с влизането в XXI век интернет обедини в едно целият свят и само компартията харчи много средства за блокада на Интернет сайтове и за арести на свободни хора в мрежата, защото се страхува, че хората могат свободно да получат информация.

VI. Дегенерацията на дяволският комунистически култ

Дяволският култ на компартията основно отрича небесните принципи и унищожават човешката природа, в основата на безразсъдното възвеличаване на партията, крайният егоизъм прави това, което иска. Дори на практика непрестанно да е извършвала престъпления, пагубни за страната и народа, тя никога няма да ги признае и така също никога няма да се осмели да позволи на хората да видят своята природа. От друга страна, компартията никога не е обръщала внимание на това, че сменя лозунгите и табелите си, тъй като всичко от нейната гледна точка се явява метод,

достатъчно е да има полза в утвърждаване на съществуването ѝ; за тази своя голяма цел тя е готова на всичко, както и съвсем не обръща внимание на морала и справедливостта.

Развитието на направленията на институционализация и социализация на този дяволски култ отива само към пълно падение. Заради високата концентрация на власт, заради това, че общественото мнение е станало "мълчаливо", заради това, че всички, възможни механизми за контрол били унищожени, вече няма никаква сила, която може да спре движението на компартията към падение и разложение.

Днешната ККП вече е паднала до такава степен, че е станала най-голямата "алчна и корумпирана партия". В целия Китай, според официалната китайска статистика, постове заемат 20 милиона правителствени и партийни чиновници, които са уличени в корупция и са попаднали под дисциплинарни или криминални наказания според законите в Китай; към тях още се прибавят тези, които не са били уличени в корупция. В действителност числото на корумпираните партийни чиновници вече е надвишило две-трети, но само малка част от тях са уличени.

Алчността и корупцията заради материални изгоди, собствено забогатяване, собствени интереси, се явяват най-голямата концентрирана сила, създадена от днешната ККП. Алчните и корумпирани чиновници знаят, че ако не съществуваше компартията, те нямаше да имат шанс да спечелят, ако компартията бъде низвергната, те се лишават не само от властовите пълномощия, но също и ще бъдат заплашени от "разплата". В романа "Гневът на Небесата", който разглежда отношенията на длъжностните лица зад сцената, авторът му Чен Фанг (Chen Fang), използвайки думите на Хао Кшиянгшоу (Hao Xiangshou), представител на директора на муниципалния офис на компартията, изказва голяма партийна тайна: "корупцията може да позволи на нашата политическа мощ да стане още по-порочна".

Обикновеният човек вижда много ясно: "Ако се бори с корупцията ще унищожи партията, ако не се бори с корупцията ще унищожи страната". Но компартията не може, стоейки пред лицето на опасността от унищожаване, да се бори с корупцията. Тя прави всичко това само в краен случай, за показ пред хората убива няколко корумпирани чиновници и така удължава с още няколко години съхранението на властта, избягва краха и гибелта си.

В днешен Китай нормите на етика и морал са силно разрушени. Нискокачествена продукция, проституция, наркомания, сътрудничество на чиновници с бандити, мафиотски организации, хазарт, лихварство, корупция и други подобни опасни проявления за обществото, се разпространяват с голяма скорост. Компартията в голяма степен покровителства това, "високите" чиновници непосредствено се явяват задкулисни покровители и събират средства за обезпечаване на безопасността си. Цай Шаочин, който е специалист в изучаването на проявленията на мафията в специализирания институт в град Нанцин, предполага, че в Китай има около милион мафиотски организации. Всеки синдикат е свързан с членове на правителството, съда, милицията и други корумпирани партийни работници, които стоят зад тях.

ККП се страхува от появата в хората на природно добри мисли, затова не се осмелява да им даде свобода на вярата. ККП репресира жестоко, чрез всички възможни методи добрите хора с вяра, като учениците на Фалун Гонг, стремящи се към „Истина, Доброта и Търпение“, както и нелегалните членове на християнската църква, вярващи в Исус и Йехова. ККП се страхува, че демокрацията може да сложи край на едностранното ѝ съществуване, затова не се осмелява да даде на хората политическа свобода. Тя действа стремително, арестува в затвора независимите либерали и активните защитници на гражданските права. Но ККП в действителност даде на китайците друга свобода, ако ти не се намесваш в политиката и не си против ръководителите на партията, то можеш да дадеш воля на любимите си желания, и дори да извършиш

някакво злодеяние или неетични неща. Поддържайки такъв образ, ККП върви към гибел, моралните критерии на китайското общество се пързаят надолу, което е много печално.

"Блокирала пътя към Небесния рай, отворила вратата към ада" - това изказване действително много добре описва как еретичният култ на ККП погубва днешното общество.

VII. Някои размисли за злостното господство на ККП

1. Какво е това компартия?

Изглежда, че това е прост въпрос, но на него не е възможно да се отговори просто. Под външната обвивка "заради хората", в облика на политическа партия, тя действително е заблудила много хора, но компартията все пак не е политическа партия в обикновения смисъл на тази дума, а е зъл дух, еретически култ, нанасящ вреда на хората. Компартията се явява някакво живо същество: партийните организации, които са проявления на злия култ в човешкия свят, това е нейното тяло; това, което от основата си се управлява от компартията, това е мястото, където в самото начало се е влял този зъл дух, той и определя същността на еретичния култ на компартията.

Вождовете на компартията, макар да се явяват лидери на култа, са само глашатаи и слуги на злия дух и партията. Когато техните намерения и цели вървят в една линия с партийната, и когато това може да се използва за партията, те са избирани в качеството на предводители. Но, когато не удовлетворявали потребностите на партията, бивали жестоко низвегнати. Механизмът на партийната борба гарантира, че само най-коварният, най-злостният и най-жестокият, може да устои на лидерския пост на култа на компартията. В историята на ККП на всички около десетина партийни вождове им било много трудно да слязат от сцената, което обяснява този въпрос. В действителност за най-висшите ръководители на партията изходът бил много органичен, те можели или да излязат и да отстояват доброто си име в историята като Горбачов, или да бъдат преглътнати от ККП като други генерални секретари.

Хората са тези, които поробват и притесняват компартията. В областите, управлявани от ККП, хората нямат право да ѝ отказват, те са длъжни насилствено да приемат лидерите на партията и да изпълняват задълженията по поддръжката ѝ. Под заплахата от жестока разпра от страна на партията, те също така са длъжни да приемат промиването на мозъците им с еретичния култ. Компартията в Китай принуждава цялата нация да вярва в този еретичен култ и да го храни (издържа). Днес в света това е голяма рядкост и дори може да се каже, че е единствената.

Членовете на партията - това е физическата маса, която се използва за запълване тялото на компартията. Много от тези хора са честни и добри, и дори с успеха си са заслужили обществен авторитет. Компартията много иска да приема такива хора, тъй като може да използва авторитета и способностите им за себе си. Също има много хора, които за да станат чиновници, за да станат хора от висшия слой на обществото, полагат много усилия и активно влизат в партията, помагайки на този зъл култ. Също има и такива, които искат да се присъединят към партията, за да постигнат нещо в живота си, но знаейт, че освен членството в нея, няма никакъв друг шанс за лично развитие. Някои са се присъединили към партията, защото са искали да получат жилище или да подобрят жизнения си стандарт. Затова в средите на десетките милиони партийни членове има и добри, и лоши хора. Но независимо от това за какво си постъпил в партията, по своя воля или не, ако ти си се заклел пред партийното

знаме, ти по своя воля отдаваш всичко от себе си. От този момент политическото учение, организационната дейност - всичко това е непрекъснат процес на промиване на мозъци, който продължава до тогава, докато доволно голяма част от хората почти престанат да имат собствена воля, докато бъдат заблудени с "изравняване на мислите" на партийността и станат напълно контролирани от главното тяло на злия дух. Функцията на тези хора във вътрешността на компартията може да се сравни с клетките на тялото на човека, които са длъжни непрестанно да работят за поддържане жизнеспособността на цялото тяло. До преди да станат партийни членове, тези хора да са били поробени членове на обществото. Още по-жалко е това, че след като ви бъде надянат този обтегнат обръч на "партийността" ще бъде много трудно да бъде свален. След като веднъж вече оголи човешката природа, е много възможно да сте подложени на репресия и "изчистване". В това време дори да поискаш да напуснеш партията - еретичният култ позволява само да влезеш в нея и не позволява да излезеш - ти веднага може да бъдеш обвинен, че си предател. За това хората често забелязват в членовете на компартията разпространена двойствена натура: първо - това е "партийността" на политическите събрания, второ - това е проявата на човека във всекидневния живот.

Партийните кадри - това са тези, които притежават властта сред партийните членове. Макар в определено време, в определени случаи, при определени обстоятелства, те да могат да правят свой избор между добро и лошо, и да вземат собствено решение, но като цяло, те могат само да правят неща в съответствие с партийната воля, на което казват "цялата партия е подчинена на централния комитет". Партийните кадри на различните нива се явяват главната сила на партията, но ролята, която играят е инструмент на партията. Всеки път в политическите движения те са били използвани и преследвани. Критерият, по който оценяват това, е вярно ли следвате главата на култа, предани ли сте и дали сте неотстъпчиви.

2. Защо хората не осъзнават?

Китайската компартия господства в Китай почти 50 години, повсеместно извършвайки зло. Но защо на китайците не им стига разбиране за същността на този зловен култ? Нима китайците са глупави? Не. Китайците са една от първите, най-мъдри нации в света и затова имат над пет хиляди годишна древна традиция. Но китайците до днес все още живеят под господството на компартията и не се осмеляват да изкажат недоволството си, ключовата причина за това е, че злият дух на компартията е пронизал от край до край съзнанието им.

Опитайте се да си представите: ако китайците се наслаждаваха на свободното слово и можеха открито да обсъждат достойнствата и недостатъците на компартията, то няма да е трудно да си представим, че мъдрите китайци отдавна щяха да са разпознали зловната природа на партията и отдавна щяха да са се освободили от този еретичен култ. Но за съжаление, намирайки се 50 години под господството на ККП, китайците са изгубили свободното изказване на мнение. Целта на преследването на ултрадясната интелигенция през 1957 г. се състояла в затварянето "чрез клещи" на устните им и контрол на съзнанието им. В безправното общество по време на Културната революция повечето от младежите били инкриминирани по престъпление в създаването на "антипартийна клика" и били репресирани, без да се говори нищо за това и без да се обсъжда дали е право или не. Това може да прави само компартията.

Компартията е еретичен култ, но много китайци дори не се осмеляват да си го помислят и да я нарекат така. Но след като веднъж тази мисъл е била изказана, навярно няма да е трудно за хората, живеещи в Китай, от преживяното от тях и техни приятели, да намерят за това достатъчно аргументи.

Освен, че са лишени от свободата на мислене, хората са били подложени на "напълване" с комунистическо учение и партийна култура. По такъв начин са могли да слушат само възпяването на заслугите на компартията, за съжаление в главата им освен нещата на компартията, почти няма нищо друго. Например по време на потушаването на студентските бунтове, когато на площад Тянанмън открили огън, много хора инстинктивно се хвърлили да се крият в храстите. Когато ситуацията малко се успокоила, те като един излезли от своите убежища и започнали високо да пеят Интернационала, и смело излезли напред. Защо пред лицето на това жестоко отношение от страна на компартията тези хора, макар да били смели, чистосърдечни, заслужаващи уважение, продължили да пеят Интернационала? Причината е много проста: възпитани в партийната култура под въздействието на компартията, тези жалки хора са знаели идеите само на комунизма. Освен Интернационала и други песни, възхваляващи партията, не е имало друга песен, която да запеят.

3. Къде е изходът?

ККП вече е в крах, печалното е това, че преди унищожението си тя с всички сили се опитва да свърже съдбата си с китайската нация.

ККП угасва и очевидно, че угасва и силата ѝ, и все по-малко и по-малко действа контрола ѝ върху съзнанието на хората. Сега, когато телевръзките и Интернет се развиват все по-широко, ККП ѝ е много трудно да държи монопол над информацията, а така също да блокира изразяването на мнения. Доколкото корумпираните чиновници все повече грабят и потискат народа, то хората започват да се пробуждат от тяхната илюзия, свързана с компартията, много от тях започнаха да се борят за правата си. С репресиите срещу Фалун Гонг, ККП не само не постигна целта си да задържи контрол над съзнанието, но напротив - стана все по-слаба, разголвайки цялата си жестокост. В тази среда хората получиха възможност да ревизират отношението си към компартията, да освободят китайската нация от идеологическия контрол, напълно да излязат от влиянието на злия дух на компартията.

На китайците, живеещи почти 50 години под господството на ККП, им е необходима не революция със сила, а спасение - изкупуване на душите им. Но е необходимо китайците сами да спасят себе си, само тогава може да се постигне това. Първият кръг на самоспасението - това е разбирането на същността на злия култ на компартията.

Ще настъпи ден, когато хората ще отхвърлят партийната организационна система, която се намира в държавния апарат, това ще позволи свободно функциониране на социалната система, която поддържа основните сили на обществото. Когато бъдат съкратени диктаторските партийни организации ще бъде увеличена и подобрена ефективността на работата на правителството. Този ден вече не е далеч. В действителност, идеята за изкореняване от правителството на компартията вече е позната, имало е опит за "отделяне на партията от правителството" още през 80-те години, направен от вътрешно-партийни реформатори. Но на практика се потвърдило, че тези реформи не могли да се осъществят без да се отхвърли от съзнанието "абсолютното лидерство на партията".

Партийната култура - това е средата, необходима за преживяването на злия култ на компартията. Изкореняването на партийния контрол от човешкото съзнание може да бъде по-трудно, отколкото изкореняването му от държавните органи, но това е единствения верен път за коренно унищожаване на злия култ. Това може да се постигне само с непосредствените усилия на самите китайци. Когато разсъжденията им станат изначални, природни, когато човешката им натура се върне към историята и истината, само тогава ще бъде възможно отново да се пресъздаде морала и да се премине към нормално, некомунистическо общество. Средството за унищожаването на този призрак е именно опознаването на неговата зла природа и пагубното му влияние,

за да се унищожи от съзнанието, за да няма повече място, където да се укрие. Компартията повече от всичко обръща внимание на контрола над съзнанието, защото тя се явява форма на съзнание. Когато китайците от цялата си душа, напълно отхвърлят извратените принципи на еретичното учение на компартията, активно унищожат партийната култура и всестранното влияние, което оказват над живота им представите на това еретично учение, компартията като форма на съзнание ще се окаже пред лицето на гибелта; ще се разложи, когато хората се спасят сами.

Бедност, тоталитаризъм и преследване, са обичайни в страни, където господства компартията. Такива вече не останаха много, това са Китай, Северна Корея, Виетнам и Куба. Дните им са преброени. За китайската мъдрост, блясък и славата на китайската нация, може да се съди от историята, ако Китай се избави от призрака на компартията ще бъде общество, на което се възлагат големи надежди.

Заклучение

Компартията вече не вярва в комунизма, душата ѝ вече е мъртва, но сянката ѝ още не се е разсеяла. ККП е унаследила "кожата" на компартията и все още проявява характера на този зъл култ: високомерие, тщестлавие, егоизъм, да прави всичко, което и е угодно. В този еретичен култ, ККП отхвърля небесните принципи, унищожават природната същност на човек, всичко това продължава и изобщо не се е изменило.

Днес ККП властва в Китай, това действително е форма на господство, наслоена дълги години чрез методите за борба и контрол от страна на секретни организации и "призракт на партията", а така също и от злата пропаганда, която функционира като държавна религия.

Извън гореспоменатите шест особености на еретичния култ на компартията, днешната ККП не носи нищо добро, само зло. Най-страшното е в това, че този злобен култ на компартията, който се приближава все повече към гибелта си, който не иска да умира, с всички сили се стареа да повлече китайското общество със себе си в пропастта на корупцията и израждането.

Бележки:

- [1] "Леопардът умря, но кожата му остана" е взето от древната китайска книга с пророчества "Поема за цветовете на сливата" на Шао Йонг (Shao Yong) (1011-1077 г.). Тук леопардът представлява географската територия на бившия Съветски съюз, която по форма действително напомня бягащ леопард. С краха на бившият Съветски съюз същността на комунистическата система се разпадна, оставяйки само "кожа" (форма), която Китайската комунистическа партия унаследи.
- [2] Конституция на Китайската народна република (официален превод 1999 г.).
- [3] Случаят "Корпус АБ" описва операцията на "Антиболшевишкия корпус" през 1930 г., когато Мао заповядал да бъдат убити хиляди членове на партията, войници от Червената армия и невинни мирни жители на областта Цзянси, в опит да усили властта си в тези области, управлявани от ККП.
- [4] Из "Доклад на Мао за разследване на християнското движение в Хунан" (1927 г.).
- [5] Планината Тай (Tai Taishan) е една от петте известни планини в Шандунска област в Китай. Тя била мирно наследена от ООН след 1987 година.

- [6] Движението за „предаване на земята“ има отношение към сенчестата страна на икономическите реформи в Китай. Подобно на индустриалната революция в Англия (1760 - 1850 г.), земите за оран в сегашен Китай били разграничени, за да се създадат различни икономически зони за всяко вино (район, градски, областен и държавен). В резултат на „предаване на земята“ китайските фермери изгубили собствената си земя. Жителите в градовете били принудени да се преселят, за да освободят земя за комерсиално развитие срещу минимална компенсация. Допълнителна информация <http://www.uglychinese.org/enclosure.htm>
- [7] Лин Жао, студент от Пекиния университет, специалност "журналистика", била класифицирана като реакционер през 1957 г. заради независимите си разсъждения и отправена критика към комунистическото движение. Тя била обвинена в заговор за сваляне на народната демократическа диктатура и арестувана през 1960 година. През 1962 г. била осъдена на 20 г. затвор. Убита е от ККП на 29 април 1968 г. като контрареволуционер. Чжан Чжишин (Zhang Zhixin) била интелектуалка, измъчвана до смърт от ККП по време на Великата културна революция, заради критика към провала на "Великото препускане" на Мао и откровеност в разкриването на истината. Затворническата охрана много пъти я разсъбличала, връзвали ръцете ѝ зад гърба ѝ и я хвърляли в мъжките килии, където я подлагали на групово изнасилване, докато не изгубила разсъдък си. В затвора се страхували, че тя ще крещи лозунги, когато я колят и затова прерязали гърлото ѝ преди клането.
- [8] "Февруарската революция" - руска буржоазна революция през февруари 1917 г., която свалила царят от трона му.
- [9] Октомврийската революция, известна също и като Болшевишката революция, била оглавен Ленин и била осъществена през октомври 1917 г. Революцията унищожила революционерите от капиталистическата класа, които свалили царя, като по този начин удавили буржоазната революция в Русия.
- [10] И "Инцидентът Мари" и "Клането на 12 април" са нападения на Куоминтанг от ККП. "Инцидентът Мари" бил осъществен на 21 май 1927 г. в Чаншан, провинция Хуан. "Клането на 12 април" било осъществено на 12 април 1927 г. в Шанхай. И в двата случая членове на ККП и активисти, поддържащи партията, били подложени на нападения, арести или убийства.
- [11] Лиу Ди (Liu Di), офицер от 20-та Червена армия, който бил обвинен в участие в "групировката АБ", вдигнал въстание в град Футян (Futian). Въстаниците превзели града и освободили над 100 затворници, обвинени в участие в "групировката АБ" с викове "Долу Мао Цзедун".
- [12] Пенг Дехуай (Peng Dehuai) (1898-1974 г.) – политическият лидер на комунистически Китай бил главнокомандващ в Корейската война, вицепремиер на държавния съвет, член на политбюро и министър на отбраната от 1954 до 1959 година. Той бил освободен от официалния пост в навечерието на пленума през 1959 г. в Лушан, заради несъгласие с лидерът Мао.
- [13] Из "Li Lisan: The Person for Whom Four Memorial Services Have Been Held"
- [14] Това са четирите принципа: социалистически път, диктатура на пролетариата, водачество на компартията, марксизъм-ленинизъм и „Представите“ на Мао Цзедун.

(Текстът е обновен на 21 септември 2005 година)

Част 9: Безскрупулната природа на китайската комунистическа партия

The Epoch Times 30 декември 2004.

Това е деветият от Деветте Коментара за ККП /Nine Commentaries on the Communist Party/

Предисловие

Полицията арестува Фалун Гонг практикуващи, които апелират мирно на площад Тянанмън на 11 май 2000 година. (AFP/Getty Images)

Комунистическото движение, което надуваше фанфарите повече от век, донесе на човечеството само войни, бедност, бруталност и диктатура. С падането на Съветския съюз и комунистическите партии в Източна Европа в края на миналия век тази пагубна, жестока драма най-после навлезе в последната си фаза. Сега от обикновените граждани до генералния секретар на комунистическата партия, вече никой не вярва в мита за комунистическата партия.

Комунистическият режим не се появи нито с "божията воля" [1], нито с демократични избори. Днес, със срутването на неговата идеология, законността на управлението му е изправена пред невиджано

предизвикателство.

ККП не желае да напусне историческата сцена в съответствие с хода на историята. Вместо това, тя използва безмилостните си методи, развити по време на десетилетия от политически движения, за да възобнови лишената от всякакъв разум борба за законност и да съживи отживелия си мандат.

Политиката на ККП за реформи и икономическо разгръщане прикриват отчаяния ѝ стремеж за поддържане на колективен интерес и тоталитарен режим. Въпреки строгите ограничения, икономическите постижения в резултат на тежкия труд на китайския народ през последните 20 години не склониха ККП да сваля касапския нож. Вместо това ККП си присвои тези постижения и ги използва за утвърждаване на своята власт, правейки своето системно безпринципно поведение още по-измамно и по-подвеждащо. Най-възмутителното е, че ККП прави всичко това, за да унищожи нравствената основа на цялата нация, в опит да превърне всеки китаец в различна степен нечестен човек и така да създаде средата, благоприятна за "вземане на преднина".

В настоящия исторически момент е особено важно за нас да разберем ясно защо ККП действа като банда негодници и да разобличим нейната низка природа, за да може китайският народ да постигне стабилност и мир, да навлезе в новата ера без ККП колкото се може по-скоро, и да изгради бъдещето си с подновено национално величие.

I. Безскрупулната природа на китайската комунистическа партия никога не се е променяла

За кого е реформата на ККП?

В историята, когато ККП преживява кризи винаги демонстрира дори и незначителен напредък, примамвайки хората да си създават илюзии за нея. Всички илюзии без изключение биват разбивани отново и отново. Днес ККП преследва краткосрочни облаги и излага на показ икономически просперитет, който отново кара хората да вярват във фантазиите за ККП. Въпреки това фундаменталните конфликти между интересите на ККП и тези на нацията и народа определят ефимерността на този просперитет. "Реформата", която ККП обеща, има една единствена цел - да поддържа нейната власт. Това е реформа проформа, която променя повърхността, но не и същината. Под изроденото развитие се крие огромна социална криза. Когато кризата избухне, нацията и народът ще страдат отново.

С промяната на ръководството, новото поколение партийни лидери нямат дял в комунистическата революция и следователно имат все по-малък престиж и довереност при управляването на народа. Опазването на партийните интереси на ККП сред кризите с легитимността ѝ постепенно се е превърнало в основна гаранция за поддържане интересите на отделни индивиди вътре в партията. Природата на ККП е егоистична. Тя не знае граници. Всяка надежда, че тази партия може да се отдаде на мирно развиване на страната е просто самозалъгване.

Да разгледаме какво пише в „People's Daily” говорителят на ККП на първа страница от 12 юли 2004 г.: "Историческата диалектика научи членовете на ККП на следното: нещата, които е необходимо да се променят, трябва да се променят, иначе ще последва влошаване; нещата които не е необходимо да се променят, трябва да останат непроменени, иначе това ще доведе самоунищожение".

Какво е това, което трябва да остане непроменено? „People's Daily” обяснява: "Основната партийна линия на „един център, две основни точки” трябва да се държи твърдо и сто години без никакво колебание". [2]

Хората не винаги разбират какво означават "център" и "основни точки", но всеки знае, че решителността на комунистическия призрак да поддържа своя колективен интерес и диктатура никога не се променя. Комунизмът е свален в световен мащаб и е обречен на изчезване. Въпреки това колкото по-покварено става нещо, толкова по-разрушително става в своята агонизираща борба. Да се обсъждат демократични подобрения с Комунистическата партия, е все едно да се иска от тигъра да си смени кожата.

Какво щеше да прави Китай без ККП?

С отслабването на ККП хората неочаквано откриват, че в продължение на десетилетия злият призрак на ККП, със своите вечно променящи се зли методи, е възплътил зли елементи във всеки един аспект от живота на обикновените хора.

Когато Мао Цзедун умря, толкова много хора плакаха горчиво на портрета му, чудейки се: "Как ще продължи Китай без Председателя Мао?" По ирония на съдбата, 20 години по-късно, когато Комунистическата партия изгуби легитимността си да управлява държавата, ККП разгърна нова вълна на пропаганда, която накара хората отново да се притесняват: "Какво ще прави Китай без комунистическата партия?"

В действителност всепроникващият политически контрол на ККП се е врязал така дълбоко в съвременната китайска култура и съзнание, че дори критериите, с които китайският народ преценява ККП притежават отличителните черти на ККП, дори идват директно от нея. Ако в миналото ККП контролираше хората чрез възплъщаване на своите елементи в тях, сега тя жъне това, което пося, тъй като нещата, пропити в съзнанията на хората са смлени и абсорбирани дори и от клетките им. Хората разсъждават с логиката на ККП и се поставят на нейно място, когато съдят кое е добро и кое зло. Относно избиването на протестиращите студенти на 4 юни 1989 г., някои казваха: "И аз ако бях Дън Сяопин, и аз щях също да прегазя протестиращите с танкове". За преследването на Фалун Гонг хора твърдят: "Ако аз бях на мястото на Цзян Цзъмин, и аз щях да елиминирам Фалун Гонг". Във връзка със забраната на свободата на словото някои казват: "Ако бях на мястото на ККП, щях да сторя същото". Истината и съвестта са изчезнали, оставяйки само логиката на ККП. Това е един от най-лошите и жестоки методи, използвани от ККП, дължащи се на безскрупулната ѝ природа. Докато налятата от ККП нравствената отрова съществува в съзнанието на хората, тя ще продължава да черпи енергия за поддържане на незаконното си съществуване.

"Какво щеше да прави Китай без ККП?" Този начин на мислене идеално пасва на целта на ККП да накара хората да разсъждават с нейната логика.

Китай е преминала през своите 5000 години на цивилизация без ККП. Наистина, никоя държава в света не може да спре социалното си развитие заради падането на определен режим. Но след десетилетия на управление от ККП, хората вече не могат да видят този факт. Продължителната пропаганда на ККП е тренирала хората да мислят за нея като за своя майка. Вездесъщата политика на ККП направи хората неспособни да си представят живота без партията.

Без Мао Цзедун Китай не пропадна. Ще се сгромоляса ли Китай без ККП?

Кой е истинският източник на размириците?

Много хора разбират лукавото поведение на ККП и не го одобряват, и ненавиждат нейните борби и измами. Но в същото време те се страхуват от политическите маневри на ККП и последващите ги размирици, бояйки се, че хаосът ще се върне отново в Китай. Затова, когато ККП заплаши хората с "размирици", те изпадат в мълчаливо примирение и приемат управлението ѝ, чувствайки се безпомощни срещу деспотичната ѝ власт.

В действителност, със своите няколко милионна войска и въоръжена полиция, ККП е истинският източник на размириците. Обикновените граждани нямат нито основанието, нито способността да започнат размирици. Само репресивната ККП би била така безразсъдна да доведе страната до размирици при най-малкия намек за промяна. "Стабилността над всичко" и "Откъсване пъпките на всички нестабилни елементи" - тези лозунги се превърнаха в теоретична основа на ККП за потискане на хората. Кой е най-големият причинител на нестабилност в Китай? ККП подбужда размирици, след което използва създадения от нея хаос, за да подчинява хората. Това е типичното поведение за всеки злодей.

II. ККП жертва икономическото развитие

Обиране на лаврите от тежкия труд на народа

Твърдението за законност на ККП се основава на икономическото развитие през последните над 20 години. В действителност обаче това развитие беше постигнато постепенно от китайския народ, след като ККП разхлаби малко оковите, затова то няма нищо общо със заслугите на ККП. Но тя си присвои заслугата за това икономическо развитие и изиска благодарност от хората, като че ли нямаше да има никое от тези постижения, ако нямаше ККП. Всъщност всички ние знаем, че дълго преди това некомунистическите страни постигнаха много по-голям икономически напредък.

От носителите на златни Олимпийски медали се изисква да благодарят на партията. Тя не се поколеба да използва скалъпения имидж “велика страна на спортовете”, за да възхвалява себе си. Китай пострада много от епидемията на ТОРС (SARS), но „People's Daily” съобщи, че Китай се е справил с вируса “разчитайки на основната теория, основната линия, основния принцип и основния опит на партията”. Изстрелването на китайската ракета „Шенджоу V” бе осъществено от специалистите по астрономическите науки и технологии, но ККП използва това като повод да докаже, че само тя може да ръководи китайския народ така, че той да се нареди сред най-силните страни в света. Що се отнася до домакинството на Олимпийските игри през 2008 г. в Китай, “маслиновото клонче”, подадено от западните страни, за да насърчат Китай да подобри своите човешки права, се използва от ККП, за да засили твърдения за своята законност и да си осигури нов претекст за потискане на китайския народ. Китайският “велик пазарен потенциал”, за който има търсене от чужди инвеститори, произтича от потенциала на 1.3 милиарда консуматори в лицето на китайското население. ККП си присвоява заслугата за този потенциал и го превръща в остро оръжие, с което заставя Запада да съдейства на управлението ѝ.

ККП приписва всичко лошо на реакционерски сили и скрити намерения на отдели индивиди, а пише всичко добро на ръководството на партията. ККП ще използва всяко постижение, за да направи претенциите си към законността по-привлекателни. Дори престъпленията, които ККП извършва, може да се обърнат в нещо “добро”, за да обслужат целите ѝ. Например, когато истината за порочното разпространение на СПИН не можеше повече да се прикрива, внезапно ККП си създаде нова идентичност. Тя внимателно мобилизира пропагандната си машина, оползотворявайки всеки - от най-известните актьори до генералния секретар на партията - да представи най-големия виновник – ККП - като благодат за пациентите, унищожител на СПИН и съперник на болестта. В справянето с тази ситуация на живот и смърт, всичко което ККП можа да измисли бе как да използва положението, за да възхвали себе си. Само порочен интригант като ККП може да има такова безмилостно поведение на безочливо и подмолно приписване на заслуги, и напълно пренебрегване на човешкия живот.

Икономическа загуба, причинена от късогледо поведение

Изправена пред сериозна “криза на легитимността”, за да запази властта си, ККП предприе курс на реформи и разгръщане през 80-те години. Нетърпението ѝ за бърз успех постави Китай в неизгодно положение, наречено от икономистите “проклятието на закъснелия”.

Терминът “проклятието на закъснелия” или “предимството на закъснелия” както други учени го наричат, се отнася до факта, че развиващите се страни, започнали да се развиват по-късно, могат да имитират развити страни в много отношения. Това може да приеме две форми: имитиране на социалната система или имитиране на технологичните и индустриални образци. Имитиране на социалната система

обикновено е трудно, тъй като една реформа на системата би могла да застраши имуществените интереси на някоя социална или политическа група. Поради това развиващите се страни показват тенденцията да имитират развитите страни в технологично отношение. Независимо, че технологичното имитиране може да произведе временен икономически растеж, за дълъг период на развитие то може да крие много рискове и дори да води до провал.

“Проклятието на закъснелия” и път към провала, е точно това, което ККП последва. През последните две десетилетия “технологичното имитиране” от Китай доведе до постигането на някои достижения, които се присвоиха от ККП като полза, за да докаже легитимността си и да продължи да се противопоставя на политическата реформа, която ще накърни непосредствените ѝ интереси. Така, дългосрочните интереси на цялата нация бяха принесени в жертва.

Солената цена на икономическото развитие на ККП

Докато ККП се хвали със своя икономически напредък, реалността е друга - икономиката на Китай днес се нарежда на по-ниско ниво в света, в сравнение с периода на царуването на Чиянлонг (1711-1799 г.) от Династията Чинг. През този период общия доход на Китай представлява 51 процента от световния. Когато д-р Сун Ятсен основава Китайската Република (периода Куоминтанг или КМТ) през 1911 г., общия доход на Китай е 27 процента от световния. До 1923 г. процентът пада, но все още е 12 на сто. През 1949 г., когато ККП взема властта, той е 5.7 на сто, а през 2003 г. бе по-малко от 4 процента от световния. За разлика от икономическия спад в периода на управление на КМТ, който бе период на няколко десетилетна война, продължаващото понижаване на икономическо развитие под управлението на ККП става в мирно време.

Днес, за да може да узакони властта си, ККП е жадува за бърз успех и незабавни облаги. Формалната икономическа реформа, която ККП предприе, за да опази интересите си, струваше скъпо на страната. Бързият икономически растеж през последните 20 години се дължи до голяма степен на прекомерната употреба или дори на разхищаването на ресурси и е постигната за сметка на унищожаването на околната среда. Значима част от общия доход на Китай е постигната за сметка на бъдещето на идните поколения. През 2003 г. приносът на Китай към световната икономика е по-малко от 4 процента, но употребата му на стомана, цимент и други материали възлизат на една трета от общата употреба за света [3].

От 80-те до 90-те години опустяването на земите в Китай се увеличи от 1000 на 2460 квадратни километра. Обработваемата земя на глава от населението също намалю от около 2 мю през 1980 г. до 1.43 мю през 2003 г. [4]. Широко разпространения подем за обсебване на земи, причинен от разрастването, доведе Китай до загубването на 100 милиона мю от обработваемите земи само за няколко години. От тази конфискувана земя се използва само 43 процента. В момента общото количество на изтичащи отпадъчни води е 43.97 милиарда тона, което надминава с 82 процента допустимите норми за опазване на околната среда. Днес 40.9 процента от водата в седемте главни реки не може да се консумира от хора или животни. 75 на сто от езерата са замърсени така, че предразполагат различни форми на еутрофикация [5]. Конфликтите между човек и природа в Китай не са били никога така остри както са сега. Нито Китай, нито светът могат да се противопоставят на такъв нездрав растеж. Заблудени от повърхностния блясък на небостъргачи и вилаети, хората не забелязват приближаващата екологична криза. Но когато дойде време природата да си вземе данъка от хората, това ще доведе катастрофални последствия за китайската нация.

За сравнение, откакто изостави комунизма Русия извърши едновременно икономически и политически реформи. След изживяването на кратка агония, тя

направи бърз напредък. От 1999 г. до 2003 г. общия доход на Русия се увеличи с общо 29.9 процента. Жизненият стандарт на граждани значително се подобри. Западните бизнес кръгове започнаха не само да дискутират “Руския икономически феномен”, но и започнаха да инвестират в голям мащаб в Русия - новата гореща точка. Русия се придвижи в ранг-листата на страните за инвестиции от 17-то място през 2002 г. до 8-о място през 2003 г., превръщайки се за пръв път в една от десетте най-популярни страни в света за инвестиции.

Дори Индия, която за повечето китайци е страна, затънала в нищета и етнически конфликти, се радва на значително ускорено развитие и постига икономически растеж от 7 до 11 процента на година след икономическата реформа през 1991 г. Индия има сравнително завършена правна система относно пазарната икономика, здрава финансова система, добре развита демократична система и стабилно обществено съзнание. Международната общественост призна Индия за страна с висок потенциал за развитие.

От друга страна ККП се ангажира само с икономическа реформа, но не и с политическа. Фалшивото представяне на икономика, която процъфтя за кратък период, възпрепятства естествената “еволуция на социалните системи”. Това е незавършена реформа, която доведе до увеличаване на непропорционалността в китайското общество и изостряне на социалните конфликти. Финансовите печалби на хората не са защитени от стабилна социална система. Нещо повече, в процеса на приватизация на държавната собственост, управляващите от ККП използват своите позиции, за да напълнят собствените си джобове.

ККП мами селяните отново и отново

ККП се опря на селяните да завземе властта. Първоначално провинциалните жители на контролираните от ККП райони дадоха на партията всичко, което имаха. Но след като ККП завзе управлението на страната, селяните изживяха тежка дискриминация.

След като ККП установи правителство, тя въведе много несправедлива система – регистрация по местоживееене. Тази система насилствено категоризира хората на селско и не-селско население, създавайки неразумно разделение и опозиция вътре в страната. Селяните нямат медицински осигуровки, не получават помощи за безработни и пенсии и не могат да вземат заеми от банката. Селяните са най-разорената класа в Китай, но същевременно са и класата с най-тежкото данъчно бреме. Селяните трябва да плащат задължителна взаимоспомагателна каса, държавно обезпечителен фонд, административна такса, допълнителна образователна такса, такса за контролиране на раждаемостта, такса за устройство и обучение на милицията, такса за строеж на пътищата в провинцията и такса за компенсация на военната служба. Освен всички тези такси, задължително изискване е те да продават част от зърнената реколта, която произвеждат на фиксирана цена на държавата и да плащат селскостопански данък, данък за земята, специален данък за местната продукция, и данък на месото, в допълнение на още много други данъци. За сметка на това не-селското население не плаща такива такси и данъци.

В началото на 2004 г. китайският премиер Вен Джиабao издаде “Документ № 1”, според който провинциален Китай се намира в най-трудния момент от началото на икономическата реформа през 1978 година. Доходът на повечето селяни е в застой или дори се е понижил. Те са станали още по-бедни и разликата между доходите на градските и селските жители продължава да се увеличава.

Висши органи на властта от източната провинция Сичуан отпускат по проект за залесяване на един разсадник 500 000 юана (около 60 500 американски долара). Ръководителите на разсадника слагат 200 000 юана първо в собствените си джобове и

след това разпределят останалите 300 000 юана за залесяването. Но тъй като на всяко държавно ниво се взема от тези пари, накрая за местните селяни, които правят залесяването, остава много малко. Правителството няма защо да се притеснява, че селяните може да откажат да работят по проекта, поради недостатъчното му финансиране. Селяните са така разорени, че ще работят за много малко пари. Това е една от причините продуктите, направени в Китай, да са толкова евтини.

Използване на икономически интереси за упражняване натиск върху западни страни

Много хора смятат, че търговията с Китай ще подобри положението с човешките права и ще насърчи свободата на словото и демократичната реформа в Китай. След повече от десетилетие стана ясно, че това предположение е просто самозалъгване. Добър пример за това е сравнението на принципите за бизнеса на Запад и бизнеса в Китай. Честността и откритостта на западното общество са заменени с роднинството, подкупничеството и присвояването в Китай. Много западни корпорации са станали водещи съучастници в това, засилвайки още повече корупцията в Китай. Някои компании дори помагат на ККП да крие потъпкването на човешки права и преследването на собствените си хора.

ККП се държи като мафия и играе с икономическата карта във външната си политика. Дали Китай ще подпише договор за производство на самолети с Франция или със САЩ зависи само от това, коя страна ще си затвори очите за проблема с човешките права. Много западни бизнесмени и политици са ръководени и контролирани от икономически облаги от Китай. Някои компании за информационни технологии от Северна Америка доставиха на Китай специализирани продукти за блокиране на Интернет. За да получат достъп до китайския пазар, някои Интернет страници се съгласиха да се самоцензурират и самофилтрират информацията, която не е по вкуса на ККП.

Според данни на китайското Министерство на търговията до края на април 2004 г. Китай е имал договори за чужди инвестиции на общата сума от 990 милиарда щатски долара. Огромното "кръвопреливане" на чужди капитали в икономиката на ККП е очевидно. Но тези чужди капиталовложения не успяха да донесат със себе и представите за демокрация, свобода и човешки права, като основни принципи на китайския народ. В своята пропаганда ККП прави капитал от безусловното съдействие на чужди инвеститори и от ласкателството на някои страни. Използвайки привидното икономическо процъфтяване, длъжностните лица на ККП станаха извънредно умели в тайните си споразумения с бизнеса за разпределение на държавните блага и блокиране на политическите реформи.

III. Техниките на ККП за промиване на мозъци се промениха от груби в "изтънчени"

Често може да се чуе хората да казват: "Зная, че в миналото ККП лъжеше твърде често, но този път тя казва истината.". Ироничното е, че ако погледнем назад, хората казваха това всеки път, когато ККП правеше фатална грешка в миналото. Това отразява умението, което ККП разви през десетилетията да използва лъжи, за да мами народа.

Хората развиха устойчивост към странностите на ККП. В отговор на това машинациите и пропагандата на ККП станаха по-лукави и „по-професионални“. Развивайки се от лозунговия стил на пропаганда в миналото, лъжите на ККП станаха много по-

рафинирани и по-коварни. Особено в условията на информационните блокади издигнати от ККП, тя съчинява частично достоверни истории за заблуждаване на обществеността, които са дори още по-пагубни и по-измамни от нейните небивали истории.

Издаването на английски език списание „Chinascopе” публикува през октомври 2004 г. статия, анализираща случаи, в които ККП използва по-рафинирани методи за фабрикуване на лъжи в прикриване на истината. Когато ТОРС (SARS) избухна в Китай през 2003 г. светът заподозря, че Китай крие истината за епидемията, но ККП многократно отказа да признае това. За да открие дали ККП казва истината за ТОРС, авторът на статията прочел над 400 публикации за болестта от началото ѝ до април 2003 г., които намерил на Интернет страницата на държавната информационна агенция Шинхуа.

Тези публикации показват следното: веднага след появяването на ТОРС правителството мобилизира експерти от централно и местно ниво, за да се даде своевременно лечение на пациентите, които след възстановяването си бяха изписани от болниците. Заради тези, които създават паника и карат хората да се запасяват с продукти, за да не излизат когато болестта се разпространи, правителството незабавно преустановява слуховете и предприема мерки за спиране на разпространяването им, така че обществения ред е ефикасно запазен. Въпреки че някои антикитайски сили неоснователно заподозират укриване на фактите от китайското правителство, повечето страни и хора не вярват на тези слухове. Наближаващият Търговски панаир в Гуангджоу обещава най-голямото участие на бизнес от цял свят досега. Туристи от чужбина потвърждават, че е безопасно да се пътува сега из Китай. И най-вече експертите на Световната здравна организация (измамни от ККП) потвърждават официално, че китайското правителство е реагирало своевременно и е взело съответните мерки за справяне с ТОРС, така, че да се предотвратят каквито и да било проблеми. Специалистите дават зелена улица (с 20-дневно закъснение) за инспекции на мястото в провинция Гуангджоу.

Тези над 400 публикации оставят у автора впечатлението, че ККП е била открита през тези 4 месеца, действала е отговорно в грижата си за здравето на хората и е убедила народа, че не крие нищо. Но на 20 април 2003 г. информационната служба към Държавния съвет оповестява на своя пресконференция, че наистина има избухване на ТОРС в Китай, с което косвено признава, че правителството е укривало епидемията. Едва тогава този автор вижда истината и разбира измамните и низки методи, използвани от ККП, които също “се подобряват с времето”.

На всеобщите избори в Тайван, използвайки същия коварен и “рафиниран” маниер, ККП казва, че президентски избори ще доведат до катастрофа – повишаване на самоубийствата, рухване на фондовата борса и увеличаване на “фаталните болести”, психическите заболявания, опустяването на островите, семейните вражди, безразличието към живота, пазарната депресия, безразборните улични стрелби, протестите и демонстрациите, обсаждането на президентската сграда, социалните вълнения, политическия фарс и така нататък. ККП ежедневно пълнеше главите на хората в Китай с тези идеи, с намерението да накара народа да вярва, че всички тези нещастия са бедствия, вследствие на такива изборите и че в Китай никога не трябва да има демократични избори.

По въпроса за Фалун Гонг ККП показва майсторство от дори още по-високо ниво, при скалпването на измами и лъжливи обвинения срещу Фалун Гонг. Оркестрираните зрелища на ККП се редяха едно след друго. Не е изненадващо, че толкова много китайци са заблудени. Низката пропаганда на ККП е така измамна, че жертвите с готовност вярват в лъжите и дори смятат, че те са тези, които знаят обективната истина.

През последните десетилетия пропагандата за промиване на мозъци на ККП стана по-рафинирана и по-коварна в измамничеството си, което е естественото продължение на нейната безскрупулна природа.

IV. Двуличието на ККП по въпроса за човешките права

От узурпиране на демокрацията за завземане на властта до симулиране на демокрацията за поддържане на деспотично управление

“В демократична нация, независимостта трябва да е в ръцете на народа, което е в съответствие с принципите на Небето и Земята. Ако една нация твърди, че е демократична и при все това независимостта не е в ръцете на народа, това със сигурност не е редно и само може да се разглежда като отклонение, такава нация не може да е демократична нация... как е възможно да има демокрация без премахване на партийното управление и без всенародни избори? Правата на хората да се дадат обратно на хората!”

Не звучи ли това като цитат от статия на “враговете от чужбина”, целяща да оклевети ККП? Всъщност изявлението е от статия в „Шинхуа Дейли”, официалният вестник на ККП, от 27 септември 1945 г.

Откакто узурпира властта ККП, която надуваше фанфарите за “общонародни избори” и изискваше “да се върнат правата на хората”, се отнася към “всенародното право на глас” като към табу. Хората, които се предполага, че са “управници и собственици на държавата”, нямат абсолютно никакви права да взимат собствени решения. Думите са недостатъчни, за да опишат безскрупулната природа на ККП.

Ако сте привърженици на “каквото било – било” и смятате, че злокобната секта на ККП, процъфтяла от убийства и управляваща нацията ще реформира себе си с лъжи, ще стане доброжелателна и ще се съгласи “да се върнат правата на хората”, грешите. Нека видим какво казва „People’s Daily” инструментът на ККП, на 23 ноември 2004 г., 60 години след публикуването на изявлението, цитирано по-горе: “Непоколебимият контрол на идеологията е най-важната идеологическа и политическа основа за укрепване на управлението на партията”.

Наскоро ККП въведе така наречените “Принципи за трите не” [6], първият от които е “Развитие без дебати”. “Развитие” е съмнително, но “без дебати”, което набляга на “един глас, една зала” е истинската цел на ККП.

Когато Цзян Цзъмин бе попитан от известния кореспондент на CBS Майк Уолас през 2000 г. защо Китай не провежда общонародни избори, Цзян отговори: “Китайският народ е твърде необразован”.

Но още на 25 февруари 1939 г. ККП възкликна в своя „Шинхуа Дейли”: “Те (КМТ) смятат, че демократична политика не може да се осъществи в Китай сега, а след няколко години. Те се надяват демократичната политика да изчака докато нивото на знания и образование на китайците достигне това на буржоазните демократични страни в Европа и Америка...но само при демократичната система ще е лесно да се образуват и обучат хората.”.

Различието на казаното от „Шинхуа” през 1939 г. и това, което Цзян казва през 2000 г. показва действителния образ на порочната природа на ККП.

След масовото избиване на Тянанмън през 1989 г. ККП се върна на световната сцена с ужасна репутация относно човешките права. Историята даде избор на ККП. Или да зачита народа си и действително да подобри човешките права, или да продължи да извършва злоупотреби вътре в Китай, като същевременно се преструва пред външния свят, че зачита човешките права, за да избегне международните упреци.

За нещастие, последователна в своята деспотична природа, ККП без колебание избра втория път. Тя събра и поддържа огромно количество безскрупулни, но талантиливи хора от науката и религията, като им дава специфични насоки за публикуване на лъжлива пропаганда в чужбина, за да рекламира фалшивия напредък по отношение на човешките права. Тя скалъпи серия от измами за правата, като “правото за оцеляване” или правото на покрив и храна. Доводите бяха такива: когато хората са гладни, да не би да нямат право да говорят? Ако даже и гладният не може да говори, ще се разреши ли на ситите да говорят за гладните? ККП дори се опита да заблуди китайския народ и западните демокрации с игри за спазване на човешките права, твърдейки най-безочливо, че “понастоящем е най-благоприятния период за човешките права в Китай”.

Член 35 от Конституцията казва, че гражданите на Народна република Китай имат свобода на словото, печата, събирането, сдружението, протеста и демонстрацията. ККП просто играе на думи. Под управлението на ККП безброй хора са лишени от правото на вяра, свободно слово, свободен печат, сдружаване и правна защита. ККП дори нареди апелите на някои движения да се считат за незаконни. През 2004 г. някои граждански движения многократно подаваха молби за демонстрации в Пекин. Вместо да им даде разрешително, правителството ги арестува. Политиката към Хонконг на “една държава, две системи” утвърдена от конституцията на ККП, също е уловка. ККП говореше, че 50 години Хонконг няма да бъде променен, но само 5 години след връщането му на Китай, тя искаше да превърне двете системи в една чрез опит да прокара тиранично законодателство, посредством член 23 от основния закон. [7]

Новата злокобна маневра на ККП е да използва фалшиво “разхлабване на свободата на словото”, за да скрие обсега на своето наблюдение и контрол. Сега изглежда, че китайците могат по-свободно да изказват мнението си, освен това Интернет позволи новините да пътуват по-бързо. Така ККП твърди, че сега разрешава свобода на словото и много хора се вързаха на това. То обаче е само фалшив външен вид. Не че ККП е станала доброжелателна; по-скоро партията не може да спре общественото развитие и технологичния напредък. Нека разгледаме ролята, която ККП играе относно Интернет. Тя блокира Интернет страници, филтрира информация, следи говорилните, контролира електронната поща и инкриминира потребителите на мрежата. Всичко, което тя прави, е регресивно по своята природа. Днес, благодарение помощта на някои капиталисти, които пренебрегват човешки права и нямат съвест, полицията на ККП е оборудвана с най-високотехнологична апаратура, с която може да наблюдава от полицейските си коли всеки ход, който потребителите на мрежата правят. Когато разгледаме дегенерирането на ККП – вършеща злини посред бял ден – в контекста на глобалното движение за демократични свободи, как можем да очакваме, че тя ще направи някакъв прогрес с човешките права? Самата ККП признава всичко: “Разхлабваме отвън, но затягаме отвътре”. Безскрупулната природа на ККП никога не се е променяла.

За да представи добър имидж пред Комисията за човешките права на ООН през 2004 г., ККП инсценира серия от събития за строго наказание на тези, които злоупотребяват с човешките права. Събитията обаче бяха за чужденците и нямаха реална същност. Това е, защото в Китай най-големият нарушител на човешки права е самата ККП, както и бившият ѝ генерален секретар Цзян Цзъмин, бившият секретар на политическата и правната комисия Луо Ган, министърът Джою Йонганг и заместник-министърът Лию Джинг на Министерството на обществената сигурност. Тяхното шоу за наказване на нарушителите на човешки права е като крадецът, викащ: “Дръжте крадеца!”.

Ако направим аналогията с похитител рецидивист, който когато не е на публично място изнасилва 10 жертви, а след това, когато има твърде много хора наоколо, изнасилва само една жертва пред публиката, може ли да се каже, че похитителят се е променил към по-добро? Това, че покушението от скрито става явно, показва, че той е още по-низък и безсрамен от преди. Природата на похитителят рецидивист изобщо не се променила. Това, което се е променило е, че вече не е така лесно за него да извършва престъпленията си.

ККП е също като този похитител рецидивист. Диктаторската природа на партията и инстинктивния ѝ страх да не загуби властта си определят, че тя няма да зачита правата на хората. Човешките, материалните и финансовите ресурси, използвани за укриване на досието ѝ по отношение на човешките права далеч задминават усилията ѝ за действителното им подобряване. Отдаването на ККП на безнравствено избиване и репресии из цял Китай е най-голямото нещастие за китайския народ.

Желание за вършене на злодеяния и укриване зад “закона”

От една страна, за да предпази придобивките на някои специални групи ККП излъска предишната им фасада и напълно изостави работниците, селяните и масите, а от друга страна, напредна в своите начини на измами и низости, тъй като международната общественост разкрива все повече и повече нарушения на човешките права от ККП. Партията използва популярен речник като “управляването на закона”, “маркет”, “за хората” и “реформа”, за да обърква народа. ККП не може да промени своята порочна природа дори и да се облече в “костюм в западен стил”. Такъв имидж е само по-заблуждаващ от костюма на Мао. В книгата на Джордж Оруел “Животинска ферма” (издадена през 1945 г.), свинете се научават да стоят и ходят на два крака. Новоизучените умения придават на свинете нов вид, но не променят тяхната свинска природа.

А. Коване на закони и регулации, нарушаващи китайската Конституция

Закони и наредби, които нарушават Конституцията, се спускат на изпълнителните органи от различни нива като “правна основа” за възпрепятстване усилията на народа да се преустановят преследванията, да се получат свободи и да се възстановят човешките права.

Б. Аполитични проблеми се разрешават с политически средства

Обикновен обществен проблем ще се издигне до висотата на “съревноваване с партията за масите”, “накърняване на партията и страната”, “размирици” и “враждебни сили”. Аполитичен въпрос ще се политизира нарочно, за да може ККП да използва политически ходове като пропагандно средство, за да насажда омраза у хората.

В. Задкулисно справяне с политически разногласия

Последната маневра на ККП за атакуване на демократични граждани и независимо мислещи интелектуалци е поставянето на капани, чрез които да ги хвърли в затвора. Такива капани са фалшиви обвинения в граждански закононарушения като проституция и неплащане на такси. Атакуващите стоят в сянка, за да избегнат порицанието на групите отвън. Тези престъпления, които са достатъчни да накърнят репутацията на обвинените, също се използват и за публично унижаване на жертвите.

Единствената промяна в безскрупулната природа на ККП, ако може да се говори за някаква промяна, е че тя е станала още по-безчестна и по-брутална.

ККП държи над един милиард заложници на изкривената си логика

Нека си представим престъпник, който нахлува в нечий дом и похищава момиче. На съдебния процес той се защитава, като казва, че не е убил жертвата, а само я е изнасилвал. Тъй като убийството е по-лошо от изнасилването, той твърди, че е невинен и трябва да бъде освободен незабавно. Дори казва, че хората трябва да го похвалят, защото само е похитил момичето, но не го е убил.

Тази логика звучи нелепа. Но логиката на ККП в защита на масовото избиване на Тянанмън на 4 юни 1989 г. е точно като тази на престъпника. ККП държи, че “репресирането на студентите” е спряло едно потенциално “вътрешно безредие” в Китай. За да се предотврати това “вътрешно безредие” избиването на студентите е оправдано.

“Изнасилване или убийство – кое е по-доброто?” Това, че престъпник може да зададе такъв въпрос на съдия в съда показва колко безсрамен е този престъпник. По подобен начин ККП и нейните съучастници в масовото избиване на Тянанмън не говореха за това, дали са виновни за убийствата. Вместо това те попитаха обществото кое е по-доброто: “Репресиране на студентите или вътрешно безредие, което може да доведе до гражданска война?”.

ККП контролира целия държавен апарат и всички средства за пропаганда. С други думи 1.3 милиарда китайци са държани като заложници от ККП. С тези 1.3 милиарда заложници под ръка, ККП може винаги да прилага “заложническата си теория”, според която, ако партията не репресира определена група от хора, цялата нация ще е в размирици и бедствия. Използвайки това като претекст, ККП може своеволно да потиска всеки индивид или група, и потискането винаги ще е оправдано. Имайки пред вид тези лъжливи доводи и измамни причини, може ли да има на земята по-безсрамен престъпник от ККП?

Морковът и пръчката – от връчване на “свободата” до ескалация на репресиите

Много китайци смятат, че сега се радват на повече “свобода” от когато и да било преди, затова хранят надежда, че има възможност ККП да се подобри. Всъщност степента на свободата, “подарена” на хората, зависи от чувството на ККП за криза. ККП ще направи всичко, за да поддържа колективните интереси на партията, включително и даване на така наречените “демокрация”, “свобода” или “човешки права” на народа.

Но под управлението на ККП така наречената “свобода”, подарена от ККП, не бе защитена от никакво законодателство. Такава “свобода” е просто инструмент за измама и контрол на народа покрай световната тенденция за демокрация. По същество тази “свобода” е в несъвместим конфликт с диктатурата на ККП. Веднъж този конфликт достигне ли нивото на търпимост на ККП, тя незабавно ще си вземе “свободата” обратно. В историята на ККП имаше няколко периода, в които словото бе сравнително свободно, но всеки такъв период бе последван от период на строг контрол. Такава цикличност се повтаря в историята на ККП, доказвайки порочната ѝ природа.

Днес в ерата на Интернет, ако посетите агенция „Шинхуа“, официалната Интернет страница на ККП или „People’s Daily“, ще установите, че доста от репортажите съдържат негативна информация за Китай. Първо, това е защото има твърде много лоши новини, разпространяващи се в Китай днес и новинарските агенции трябва да съобщават тези истории, за да поддържат правдоподобност. Второ, гледната точка на такива репортажи е съобразена с интереса на ККП, тоест „малкият критицизъм е от голяма полза“. Репортажите винаги ще припишат причината за лошите новини на индивиди, които нямат нищо общо с партията, а на управлението ККП се приписва заслугата за разрешението на проблема. ККП умело контролира какво да се публикува, какво да не се публикува, колко да се публикува и дали публикуването да е от китайска медия или от контролирана от ККП чуждестранна медия

ККП е професионалист в манипулирането на лоши новини в неща, които могат да спечелят сърцата на хората. Много от младежта днес смята, че ККП дава до голяма степен свобода на словото и затова имат надежди и ценят партията. Те са жертви на „рафинираната“ стратегия на порочните държавно контролирани медии. Нещо повече, със създаването на хаотична ситуация в китайското общество и излагайки тази ситуация в някоя медия, ККП може да убеди хората, че само тя е в състояние да контролира такова хаотично общество, манипулирайки хората да одобряват управлението ѝ.

Затова не трябва да се заблуждаваме, че ККП се е променила, дори и да виждаме някои признаци на подобряване на човешките права. В историята, когато ККП се бореше да отхвърли правителството на КМТ, тя се преструваше, че се бори за демокрация в страната. Нечестната природа на ККП е такава, че на никое нейно обещание не може да се разчита.

V. Аспекти от безскрупулната природа на ККП

Разпродаване на националната земя от суетност и измяна на държавата под маската на “Национално единство”

“Да освободим Тайван” и “Да обединим Тайван” бяха пропагандните лозунги на ККП през последните няколко десетилетия. С помощта на тази пропаганда ККП се държеше като националист и патриот. Дали наистина ККП се безпокои за целостта на нацията и нейната територия? Съвсем не. Тайван е само исторически проблем, резултат от борбата между ККП и КМТ, и е средство, което ККП използва, за да нанася удари на опонентите си, и да печели сърцата на хората.

В ранните години, когато ККП създаде “Китайски съвет” по време на управлението на КМТ, член 14 от Конституцията гласеше: “Всяка етническа група или провинция вътре в Китай може да предяви искане за независимост”. За да се съобразява със Съветския съюз, лозунгът на ККП тогава бе: “Да предпазим Съюза”. По време на Китайско-японската война главната цел на ККП бе по-скоро да използва възможността да се разрасне, отколкото да се бие срещу японските завоеватели. През 1945 г. съветската Червена армия навлезе в Северен Китай и извърши грабежи, убийства и изнасилвания, но ККП не изказа дори дума на неодобрение. По същия начин, когато Съветския съюз подкрепи Външна Монголия да стане независима от Китай, ККП отново замълча.

В края на 1999 г. ККП и Русия подписаха съгласие за преразглеждане на китайско-руската граница. Договор, в който ККП прие всички неравни условия, поставяни още преди 100 години от Русия на династията Чинг, като продаде повече от 100 милиона

квадратни километра земя на Русия, територия, равняваща се на няколко дузини като територията на Тайван. През 2004 г. ККП и Русия подписаха китайско-руско източно гранично допълнение към съгласието, при което според сведенията, половината от остров Хейшиази в провинция Хейлонгджиянг се дава на Русия.

Относно другите гранични разногласия, като островите Нанша и Дияою, ККП не я е грижа, тъй като тези въпроси не засягат контрола ѝ върху властта. ККП вдигна много шум за Тайван, защото това беше просто димна завеса и заобиколен начин да се насади сляп патриотизъм, и да се отклони вниманието на обществеността от вътрешните проблеми на страната.

Политически негодници без нравствени задръжки

Правителството трябва винаги да се наблюдава. В демократични държави разделението на властта заедно със свободата на словото и печата са добри механизми за надзор. Религиозните вярвания осигуряват допълнителен нравствен самоконтрол.

ККП поощрява атеизма; затова няма висша природа, която да я възпира в нравствено отношение. ККП е диктатура; затова няма закон, който да я възпира в политическо отношение. Като резултат ККП е напълно безразсъдна и невъздържана в поведението си на тиранин и злодей. Кой наблюдава ККП според ККП? “ККП наблюдава себе си!” Този лозунг бе използван от партията, за да мами хората в продължение на десетилетия. В ранните години се наричаше “самокритика”, след това “самонаблюдение” и “самоусъвършенстване управлението на партията”, а последното е “самообогатяване способността на партията за управление”. ККП изтъква супер силата, която има за “самоподобрене”. ККП не само приказва, тя го претворява в дела като “Централен дисциплинарен инспекционен комитет”, “Бюро за апелиране” и други подобни. Тези организации са само безполезна декорация, която обърква и заблуждава хората.

Без нравствени и правни ограничения “самоподобрението” на ККП се равнява на китайската народна поговорка “демони, идващи от сърцето на човек”. Това е само извинение, което ККП използва, за да избягва външно наблюдение и да отказва вдигането на забраните за свобода на печата и политическите партии. Политически негодници използват този трик, за да заблуждават хората, да бранят властта на ККП и интересите на управляващата върхушка.

ККП е експерт в политическите машинации. “Народната демократична диктатура”, “демократически централизъм”, “политическа консултация” и така нататък, са все измамни машинации. С изключение на частта за диктатурата, всичко останало са лъжи.

Разиграване на трикове - от фалшивата съпротива на японското нахлуване до измамния контратероризъм

ККП винаги е твърдяла, че е водила китайския народ към победата над японските агресори. Но избилстващи исторически архиви разкриват, че ККП умишлено е избягвала сражения в Китайско-японската война. Комунистическата партия само е пречела на антияпонските усилия, възползвайки се от въвличането на КМТ във войната, за да увеличи собствената си сила.

Единствените големи битки, в които ККП се е сражавала, са битката на прохода Пингшинг и битката на Стоте полка. В битката на прохода Пингшинг ККП въобще не е

била водеща или преобладаваща сила, командвала тази битка. Вместо това войските на ККП просто нападнали от засада японските продоволствени части. Що се отнася до битката на Стоте полка, в редиците на ККП се вярва, че участието в тази битка е нарушило стратегическата линия на централата на партията. След тези две битки Мао и партийните армии не са се въвличали в никакви сериозни битки, нито пък са дали някакви геройски жертви в Китайско-японската война, като Донг Кунруй във войната през 1948 г. с КМТ и Хуанг Джигуанг в Корейската война. Само малък брой висши военни командири на ККП умират на сцената на антияпонските военни действия. И до ден днешен ККП не може да публикува цифра за убитите по време на Китайско-японската война, нито пък човек може да намери много паметници в обширните земи на Китай на герои на ККП, загинали по време на войната.

По това време ККП сформира правителство на граничния район в провинциите Шанхай, Гансу и Нингшиа, далеч от фронтовата линия. Използвайки днешната номенклатура, ККП провеждаше политика на "една страна, две системи" или "два Китай". Макар и на главнокомандващите в ККП да не им е липсвало желание да се противопоставят на японците, висшите кадри на ККП не са били искрени в готовността си за борба в тази война. Вместо това те предприемат мерки да предпазят ресурсите си и да използват войната като възможност да подсилат себе си. Когато Китай и Япония възстановяват дипломатически отношения през 1972 г., Мао Цзедунг се изпуска и казва истината на японския министър-председател Какуей Танака, че ККП трябва да благодари на Япония, тъй като без Китайско-японската война, ККП нямаше да е завзела властта в Китай.

Горното е истината и засяга измамните твърдения на ККП, че е водила китайския народ в упорството му и участието му в осемгодишната война срещу японците, и накрая е спечелила победата.

Повече от половин век по-късно, с терористичната атака на 11 септември в САЩ, антитерористичните усилия са в глобалния фокус. ККП отново използва стратегии на измама, подобни на това, което използва по време на Китайско-японската война. Използвайки антитероризма като претекст, ККП заклеими много религиозни практикуващи, десиденти и групи, въвлечени в етнически или териториални конфликти като терористи. Под маскировката на международните антитерористични усилия, ККП предприе яростни репресии.

На 27 септември 2004 г., осведомителната агенция "Шинхуа" цитира вестник "Шинджинг", който пише, че измежду всички провинции и градове на Китай, Пекин може да сформира първото антитерористично управление. Някои прокитайски медии в чужбина дори предадоха в главните си новини: "Управление 610" се присъедини към антитерористичните усилия" ("Управление 610" е мрежа от агенции, създадени специално за преследването на практикуващите Фалун Гонг) твърдейки, че антитерористичното управление ще се съсредоточи върху атакуване на "терористични организации", включително и на Фалун Гонг.

ККП лепва етикет "терористи" на хора, които нямат оръжие, не отвързват на нападенията, когато са бити или оклеветявани, и мирно апелират за правото на свобода на вярата. Възползвайки се от климата на антитероризъм, ККП мобилизира въоръжените си до зъби "специални антитерористични сили" да провеждат бързи репресии срещу тази беззащитна група от мирни хора. Нещо повече, ККП използва извинението антитероризъм, за да отвлече международното внимание от осъждане на преследването на Фалун Гонг. Тези измами, използвани днес, не са различни от използваните от ККП по време на Китайско-японската война; това е позорен начин на отнасяне към такъв сериозен въпрос, какъвто е международните антитерористични усилия.

Престорена искреност и публично съгласие с едновременно прикрито противопоставяне

ККП не вярва в собствените си доктрини, но насилва другите да вярват в тях. Това е един от най-коварните методи, използван от сектата на ККП. ККП знае, че доктрините ѝ са фалшиви и че идеята за социализма е лъжовна. ККП не вярва в тези доктрини, но насилва хората да вярват в тях. И преследва хората, които не вярват в тях. ККП написва безсрамно измамната идеология в Конституцията, като фундамент на китайската държава.

В живота се наблюдава интересен феномен. В резултат на корупция много високопоставени служители губят позициите си в борбата за власт на китайската политическа арена. Но това са именно тези хора, които лобират за честност и себеотдайност на публичните събрания, докато зад кулисите всъщност са въввлечени в подкупничество, корупция и други декадентски дейности. Много от така наречените “служители на народа” са паднали по този начин, включително Ли Джиатинг, бивш губернатор на провинция Юнан; Лиу Фангрин, партиен секретар на провинция Гуиджоу; Ченг Уейгао, партиен секретар на провинция Хубей; Уанг Хуайджонг, лейтенант-губернатор на провинция Анхуй. Ако разгледате речите им ще откриете, че без изключение са подкрепяли антикорупционните движения и многократно са карали своите подчинени да се държат честно дори, когато самите те са присвоявали фондове и са вземали подкупи.

Макар че ККП е издигнала много образцови кадри и често е привличала прилежни хора и идеалисти да се присъединят към нея, за да подсилят имиджа си, за всички е очевидно в какво ужасно положение е непрестанно понижаващия се китайски нравствен стандарт. Защо пропагандата за “духовна цивилизованост” на ККП не е могла да коригира това?

Всъщност лидерите на комунистическата партия разпространяваха празни приказки, когато провъзгласяваха “комунистическите нравствени качества”, или лозунга “В служба на хората”. Несъвместимостта между действията и думите на комунистическите лидери може да се проследи чак до основоположника им Карл Маркс. Маркс е имал незаконен син. Ленин е хванал сифилис от проститутки. Сталин е съден за насилствена сексуална връзка на певица. Мао Цзедун се е отдавал на похот. Цзян Цзъмин е с неконтролируемо сексуално поведение. Румънският комунистически лидер Николае Чаушеску е направил семейството си екстравагантно богати. Кубинският комунистически лидер Фидел Кастро държи стотици милиони долари в чуждестранни банки. Севернокорейският демоничен убиец Ким Ир Сен и децата му водят декадентски и пражоснически живот.

Във всекидневния си живот обикновените китайци ненавиждат празните сесии на политическо обучение. Все повече се говори двусмислено по политическите въпроси, понеже всеки знае, че това са просто лъжливи игри. Но никой, нито говорителите, нито слушателите на тези политически събрания ще заговорят открито за тази измама. Това е обществена тайна. Хората наричат този феномен “искрено лицемерие”. Високопарните думи на ККП в “Трите представи” отпреди няколко години или “повишаване държавния капацитет” по-късно, или днешните “три сърца” – “сгриване, стабилизиране и спечелване сърцата на хората” – са все нелепости. Коя управляваща партия няма да представлява интересите на хората? Коя управляваща партия няма да я е грижа за управленческия капацитет? Коя управляваща партия не иска да спечели сърцата на хората? Всяка партия, която не се интересува от тези въпроси бързо ще бъде отстранена от политическата арена. Но ККП гледа на такива излишни лозунги като на дълбоко съдържателни и проникновени теории, и изисква от цялата страна да ги изучава.

Когато преструването постепенно се вгради в мисленето и навиците на над един милиард души, и става култура на партията, обществото само по себе си става фалшиво, престорено и празно. Липсва ли му честност и доверие, обществото е в криза. Защо ККП създаде тези условия? В миналото това бе заради идеологията ѝ; сега, това е заради облагите ѝ. Членовете на ККП знаят, че се преструват, но пак се преструват. Ако ККП не пропагандираше такива лозунги и формалности, тя нямаше да може да тормози хората. Нямаше да може да накара хората да я следват и да се страхуват от нея.

Изоставяне на съвестта и жертване на правосъдието заради партийните интереси

В книгата “Нравственото развитие на комунистическата партия” Лиу Шаочи [8] специално разяснява необходимостта “за партийните членове да поставят партийните интереси над своите индивидуални интереси”. Сред членовете на ККП никога не е имало недостиг на честни хора, които са загрижени за страната и хората ѝ, нито пък е имало недостиг на честни и добродетелни служители, които наистина са служили на народа. Но в апарата за лични интереси на ККП такива служители не могат да оцелеят. Под непрекъснатият натиск да “поставят партийната природа над човечността”, те често установяват, че е невъзможно да продължат, рискувайки да бъдат отстранени от позициите си или дори още по-лошо, да се покварят.

Китайският народ е изпитал лично бруталния режим на ККП и е развил дълбок страх от насилието на партията. Затова хората не смеят да подкрепят справедливостта и повече не вярват в законите на Небето. Първо се предават на властта на ККП. Постепенно стават безчувствени и безучастни относно въпроси, които не ги афектират. Дори и логиката на мисленето им преднамерено е била моделирана, за да се подчини на ККП. Това е резултат от мафиотската природа на ККП.

ККП манипулира патриотичните чувства, за да подстрекава масите

ККП използва лозунги на “патриотизъм” и “национализъм”, за да подстрекава хората. Тези лозунги не са само “главен обединяващ рев”, но са и често издавани заповеди и стратегии, изпитани от времето. Когато четат националистическата пропаганда в чуждестранните издания на “People’s Daily”, някои китайци в чужбина, които с десетилетия не са посмели да се върнат в Китай, могат да станат по-националистични от китайците, живеещи в Китай. Манипулирани от ККП китайците, които не посмяват да кажат “не” на каквото и да било в политиката на ККП, станаха достатъчно смели да щурмуват посолството и консулството на САЩ, хвърляйки яйца и камъни, запалвайки коли и американски флагове, и всичко това под знамето на “патриотизма”.

Всеки път, когато комунистическата партия се сблъска с важен въпрос, който изисква подчинение от страна на масите, тя използва “патриотизъм” и “национализъм”, за да ги мобилизира за кратко време. Във всички случаи, включително и въпроси, свързани с Тайван, Хонг Конг, Фалун Гонг, сблъска между шпионския самолет на САЩ и китайския военен реактивен самолет, ККП използва комбинирания метод на силен натиск с терор и колективно промиване на мозъци, докарвайки така съзнанието на хората до състояние подобно на военно положение. Този метод е подобен на метода, използван от немските фашисти.

Като блокира всякаква друга информация, промиването на мозъци от ККП е невероятно успешно. Макар и китайският народ да не обича ККП, той мисли по изкривения начин, насаден от ККП. По време на предвожданата от САЩ иракска война например, много хора бяха афектирани като гледаха всекидневните анализи по ЦКТВ

[9]. Те изпитваха силно чувство на омраза, мъст и желание да се сражават, докато в същото време проклинаха някоя друга война.

Безсрамност – поставяне партията пред страната и насилване хората да приемат врага за свой баща

Една от фразите, които ККП често използва за сплашване на хората, е “изчезването на партията и страната”, поставяйки по този начин партията пред страната. Учредителният принцип на Китай е: “Без ККП няма да има нов Китай”. От детството си хората са възпитавани да “слушат партията” и “да се държат като добри деца на партията”. Те пееха възхвали към партията: “Аз считам партията за своя майка”, “О, партийо, моя скъпа майко”, “Святостта на партията е по-дълбока от океана”, “Обичта към майка и баща не могат да надминат любовта към партията”. [10] Те ще “отидат да се бият където партията посочи”. Когато правителството предложи помощ за бедствие, хората ще “благодарят на партията и правителството” – първо на партията и после на правителството. Военен лозунг гласи: “Партията командва оръжието”. Дори, когато китайските експерти опитаха да създадат униформа за съдиите, те поставиха четири златни копчета на якичката на униформите. Тези копчета са подредени от горе надолу за да символизират партията, хората, закона и страната. Това показва, че дори и за съдията партията винаги ще остане над закона, страната и хората.

Партията е станала най-висшето нещо в Китай и страната на свой ред е станала подчинена на партията. Страната съществува за партията и се казва, че партията е олицетворение на хората и символ на страната. Любовта към партията, партийните лидери и страната, са смесени в едно, което е фундаменталната причина патриотизмът в Китай да е станал толкова изкривен.

Под лукавото, но настойчиво влияние на образованието и пропагандата на ККП, много хора и партийни членове започнаха да бъркат партията със страната, независимо дали го осъзнаваха или не. Те приеха, че “партийният интерес” е най-висш и се съгласиха, че “партийните интереси се равняват на интересите на хората и страната”. Резултатът от индоктринирането на ККП създаде климат, необходим на партията, за да измени на националните интереси.

Игра на “преразглеждане” и наричане на криминални действия “велики постижения”

ККП е направила много груби грешки в историята. Но винаги е хвърляла вината върху определени индивиди или групи, посредством “поправка и рехабилитация”. Това не само е оставило жертвите дълбоко признателни на ККП, но и е позволило на партията напълно да избяга от всякаква отговорност за криминалните си действия. ККП заявява за себе си, че “не само не се страхува да прави грешки, но и е добра в коригирането им” [11], това се е превърнало във вълшебното лекарство на ККП, с което многократно избягва изкупването на вина. Така ККП завинаги остава “велика, славна и права”.

Може би един ден ККП ще реши да преразгледа избиването на площад Тянанмън и да възстанови репутацията на Фалун Гонг. Но това са само макиавелски тактики, които партията използва в отчаяния си опит да удължи гаснещия си живот. ККП никога няма да има смелостта да преразгледа себе си, да изложи собствените си престъпления, или да плати за собствените си грехове.

VI. ККП проявява низката си природа, когато използва държавен тероризъм, за да елиминира Истинна, Доброта и Търпение

Измамното “самозапалване на площад Тянанмън”, оркестрирано от сектата на ККП, може да се счита за лъжата на века на ККП. За да потисне Фалун Гонг, правителството бе толкова перверзно, че подмами пет души, които да претендират, че са Фалун Гонг практикуващи и инсценира тяхното фалшиво самозапалване на площад Тянанмън. Когато са заговорничили в машинацията, петимата участници несъзнателно са подписали смъртните си присъди - те са пребити до смърт на мястото на действие или са убити след това. Забавените кадри на видеото от самозапалването, излъчено от ЦКТВ, безпогрешно показват, че Лиу Чунлин, една от самозапалилите се, умира след като е повалена на място от полицейски служител. Други нередности в кадрите включват седящата поза на Уанг Джингдонг, пластмасовата бутилка (пълна с бензин както се твърди) остава незасегната между коленете му, след като огънят е угасен, разговорът между лекарят и най-младата жертва Лиу Сиуинг и присъствието на кинооператор, подготвен да заснеме сцената. Тези и други факти са достатъчно доказателство, че инцидентът по самозапалването е лъжа, злонамерено скроена от порочния режим на Цзян Цзъмин, за да оклевети Фалун Гонг. [12]

ККП употреби презрени и жестоки методи в обявената кампания за изкореняването на Фалун Гонг. Тя узурпира националните финансови ресурси, акумулирани в последните 20 години на реформи и разгръщане. Мобилизира партията, правителството, военните, полицията, агенти, чуждестранни дипломати и различни други правителствени и неправителствени организации. Тя манипулира системата за глобално медийно отразяване на събитията, осъществявайки стриктна информационна блокада с индивидуално и високотехнологично наблюдение. Тя направи всичко това, за да преследва мирна група от хора, които са се приобщили към Фалун Гонг, традиционна китайска чигонг практика за култивиране на тялото, съзнанието и нравствения характер в съответствие с принципите „Истина, Доброта и Търпение”. Това брутално преследване на невинни хора, заради вярата им разкрива изродената природа на ККП.

Никои злодеи в историята не са лъгали толкова коварно и всепроникващо, както Цзян Цзъмин и ККП. Те използват многообразие от лъжи, всяка предназначена да вземе на прицел и да манипулира различни представи, и идеи, към които хората се придържат, така че лесно да бъдат подлъгани да повярват в измислиците; и партията да може да подбуди омраза срещу Фалун Гонг. Вярвате ли в науката? ККП казва, че Фалун Гонг е суеверен. Завиждате ли на хората които забогатяват, било то в чужбина или в Китай? ККП казва, че Фалун Гонг натрупва богатство. Противопоставяте ли се на организации? ККП казва, че Фалун Гонг има здрава организация. Уморени ли сте от култа към личността, който продължи в Китай в продължение на няколко десетилетия? ККП казва, че Фалун Гонг упражнява контрол над разума. Пламенни патриоти ли сте? ККП казва, че Фалун Гонг е срещу Китай. Страхувате ли се от смутове? ККП казва, че Фалун Гонг нарушава стабилността. Питате ли се дали Фалун Гонг действително държи на “Истина, Доброта и Търпение”? ККП казва, че Фалун Гонг не е истинен, нито добър, нито пък толерантен. Тя дори извърта логиката, заявявайки че добротата може да генерира желанието да се убива.

Вярвате ли, че правителството няма да измисли такива лъжи? ККП измисля лъжи, които са още по-големи и по-шокиращи - от самоубийства до самозапалване, от убиването на роднини до рецидивизъм – толкова много лъжи, че е трудно да не се повярват. Симпатизирате ли на Фалун Гонг? ККП свързва политическата ви оценка с преследването на Фалун Гонг и ви понижава, уволнява или отнема премиалните ви, ако Фалун Гонг практикуващ от поверената ви област апелира в Пекин. Така вие сте накарани да станете враг на Фалун Гонг.

ККП отвлече безброй Фалун Гонг практикуващи и ги отведе на сесии за промиване на мозъците им в усилието си да ги накара да се откажат от праведните си убеждения, да денонсират Фалун Гонг и да обещаят да спрат да практикуват. ККП употреби редица зли начини, за да ги убеди дори използвайки роднините им, работата им и образованието им, за да упражни натиск върху тях, налагайки им редица жестоки изтезания; наказвайки и членове на семействата и колегите им. Практикуващите Фалун Гонг, които са били трансформирани успешно, на свой ред са използвани да изтезават и промиват мозъците на другите. Яростната ККП настоява за превръщането на добри хора в демони, карайки ги да вървят по този тъмен път до края на живота си.

VII. Порочният социализъм с “китайски характерни черти”

Терминът “китайските характерни черти” се използва, за да се укриват престъпленията на ККП. Партията винаги е твърдяла, че дължи успеха си в китайската революция на “интегрирането на марксизма-ленинизма с конкретната реалност на китайската революция”. ККП често е злоупотребявала с термина “характерна черта” като идеологическа подкрепа за своенравната си и подла линия на поведение.

Своенравни и измамни средства

Под измамната фасада на “китайските характерни черти” това, което ККП е постигнала, не е нищо друго освен абсурдност.

Целта на революцията на ККП бе да направи средствата на производство обществена собственост и така измами много млади хора да се присъединят към партийната организация в името на идеалите на комунизма и единството. Мнозина от тях измениха на своите притежаващи собственост семейства. Но 83 години след началото на ККП, капитализмът се е завърнал, само че сега той е част от самата ККП, която отначалото развяваше знамето на равенството.

Днес сред децата и близките на лидерите на ККП мнозина са нови капиталисти с богатство, и много партийни членове са се постарали да се присъединят към тази група на новозабогатели. ККП елиминира земевладелците и капиталистите в името на революцията, и окраде тяхната собственост. Сега новите “знатни” от ККП са станали дори по-богати капиталисти, посредством присвояване и корупция. Тези, които следваха партията в по-ранните революции, сега въздишат “Само ако знаех тогава за днешната ситуация, нямаше да ги следвам.” След няколко десетилетия на пот и борба те откриват, че са посветили имота на своите братя и бащи, както и своя живот, на сектата на ККП.

ККП казва, че икономическата база определя супер-структурата [13]; всъщност бюрократично-икономическата база на корумпираните служители е тази, която решава за “високо-напорна супер-структура” – супер-структура, която разчита на високо налягане, за да се самоподдържа. Така потискането на хората става основна политика на ККП.

Другата порочна характеристика на ККП се проявява в изменяне на дефиницията за културни понятия, като в последствие партията използва тези ревизирани дефиниции, за да критикува и контролира хората. Концепцията за “партия” е такъв пример. Партии са се създавали от край време и в страната, и в чужбина. Единствено комунистическата партия упражнява власт извън територията на партийния колектив. Ако се присъедините към партията, тя ще контролира всички аспекти на вашия живот,

включително вашата съвест, съществуване и личен живот. Когато ѝ е дадена политическа власт, ККП контролира обществото, правителството и държавните апарати. Тя диктува всички въпроси, от важни въпроси като кой да бъде председателят на страната или министърът на отбраната, или какви регулации и разпоредби да се създадат, до дребни неща като това къде трябва да живее човек, за кого може да се ожени и колко деца може да има. ККП е събрала всички възможни методи за контрол.

В името на диалектиката ККП напълно унищожи цялостното мислене, способността за разсъждение и любознателния дух на философията. Докато ККП говори за “разпределение според приноса”, процесът на “да се даде на някои хора първи да забогатеят” е осъществен според “разпределение според властта”. ККП се дегизира зад “служейки всеотдайно на хората”, за да измами тези, които държат на такива идеи, а след това напълно промива мозъците им и ги контролира, превръщайки ги постепенно в послушни инструменти, които “служат всеотдайно на партията” и които не смеят да се обадят.

Макиавелска партия с “китайски характерни черти”

Използвайки принципа за поставяне на партийните интереси над всички други съображения, ККП е извратила китайското общество със средствата на зла секта, създавайки от цялото човечество действително уродливо същество. Това същество е различно от всяка друга държава, правителство или организация. Неговият принцип е да няма принцип; зад неговите усмивки няма искреност. Добросърдечните хора обаче не могат да разберат ККП. Базирайки се на универсални нравствени стандарти, те не могат да си представят, че такова зло същество ще представя една цяла страна. Използвайки извинението “китайски характерни черти” ККП се настани сред нациите на света. “Китайските характерни черти” се превърнаха в евфемизъм за “подлите характерни черти на ККП”.

С “китайските характерни черти” китайският капитализъм бе трансформиран в “социализъм”, “безработица” стана “в очакване на работа”, “съкратен от работа” стана “освободен от дежурство”, “бедност” стана “начален етап на социализма”, а човешките права и свободата на словото и вярата се сведоха до едното право за оцеляване.

Китайската нация е изправена пред безпрецедентна нравствена криза

В началото на 1990 година в Китай имаше популярен израз: “Аз съм главорез и не ме е страх от никой”. Това е жалкото последствие от няколко десетилетно порочно управление на ККП, от налаганата от ККП поквара върху нацията. Фалшивият просперитет на китайската икономика е съпътстван от бързото влошаване на нравствеността във всички области на обществото.

Народните представители на Китай често говорят по въпроса за “честност и доверие” по време на сесиите на Народното събрание. На приемните изпити от кандидат-студентите се изисква да пишат относно честност и доверие. Това показва, че липсата на честност и доверие, както и влошаването на нравствеността са станали невидима, но повсеместна криза в китайското общество. Корупция, присвояване, фалшиви продукти, измама, злоба и израждащи се социални норми са банални фрази. Сред хората вече не съществува дори и елементарно доверие.

За тези, които твърдят, че са доволни от подобрения жизнен стандарт, не е ли стабилността в живота тяхната основна грижа? Кой е най-важният фактор в

социалната стабилност? Това е нравствеността. Общество с деградирала нравственост не може да предостави сигурност.

До днес ККП е репресирала почти всички традиционни религии и е разрушила традиционната ценностна система. Безскрупулният начин, по който ККП заграбва богатства и мами хората, е произвел капков ефект надолу, върху цялото общество, покварявайки го и водейки хората към злодейство. ККП, която управлява с подли средства, се нуждае също и от средата на покварено общество, в която да оцелее. Ето защо партията опитва всичко, което може, за да смъкне надолу хората до собственото си ниво, опитвайки да превърне китайския народ в мошенически. Ето как измамната природа на ККП изкоренява нравствените устои, които от край време са крепели китайския народ.

Заклучение

“По-лесно е да се преправят реки и планини, отколкото да се смени природата на човек” [14]. Историята доказва, че всеки път, когато ККП разхлаби оковите и робията, то не е защото тя има намерението да ги премахне напълно. След Великия глад в началото на 60-те години на ХХI век, ККП прие програмата за “Три свободи и Един договор” (Сан Дзи Йи Бао) [15], целяща да възстанови селскостопанското производство, но не и да промени “робското” положение на китайските селяни. “Икономическата реформа” и либерализацията през 80-те години не попречиха на ККП да извади касапския нож срещу собствените си хора през 1989 г. И в бъдеще ККП ще продължава да променя фасадата си, но ще запази порочната си природа.

Някои хора може би имат разбирането, че миналото е минало, ситуацията сега е различна и днешната ККП не е тази, която бе преди. Други може да са доволни с новите одежди на ККП и дори може да смятат, че ККП се е променила и отвлътре, или че е в процес на промяна, или възнамерява да се промени. Вероятно те непрекъснато ще отхвърлят неприятните си спомени от миналото. Всичко това ще позволи на бандата негодьяи от ККП да продължи да съществува и да застрашава човечеството.

Всички усилия на ККП са насочени към това да накарат хората да забравят миналото. Всички борби на хората напомнят за несправедливостите, изстрадани от ръцете на ККП.

Фактически историята на ККП е история, която отрязва спомените на хората; история, в която децата не знаят действително преживяното от родителите им; история, в която стотици милиони поданици изтърпяват огромното противоречие на омраза към кървавото минало на ККП и надеждата за бъдещето ѝ.

Когато злият дух на комунизма се стовари върху човечеството, комунистическата партия развърза изметта на обществото и се възползва от бунта на хулиганите, за да установи политическа власт. Това, което направи с клане и тирания бе да установи и да поддържа деспотизъм под формата на “партийно владение”. Използвайки така наречената идеология на “борба”, която се противопоставя на природата, на законите на Небето, на човешката природа и на Вселената, тя унищожава човешката съвест и доброта, и разрушава традиционната нравственост на цивилизацията. Тя оползотвори кървавите избивания и насилственото промиване на мозъци в установяването на злата комунистическа секта, създавайки нация с деформирано съзнание, за да може да я управлява.

В историята си ККП имаше яростни периоди, когато червения терор достигна кулминацията си, както и неловки периоди, в които ККП едва успя да избегне смъртта.

Както всеки път, тя прибегваше до пълна употреба на коварни средства, за да излезе от кризите и така до следващия тур на насилие, и така продължава да мами китайския народ. Когато хората осъзнаят подлата природа на ККП и се противопоставят на нейната фалшивост, ще настъпи края на ККП и на безскрупулната ѝ природа.

В сравнение с петхилядната история на Китай, 55 годишното управление на ККП не е нищо повече от миг. Преди появяването на ККП, Китай бе създал най-величествената цивилизация в историята на човечеството. ККП се възползва от възможността, предоставена от вътрешните проблеми и чуждестранното нашествие в страната, за да опустоши китайската нация. Тя отне живота на десетки милиони, унищожи неизброими семейства и пожертва екологичните ресурси, на които се крепи оцеляването на Китай. Това, което е още по-ужасяващо, е почти цялостното унищожаване на китайските нравствени устои и богати културни традиции.

Какво ще е бъдещето на Китай? Какъв път ще поеме Китай? Такива сериозни въпроси са твърде сложни, за да бъдат описани с няколко думи. Въпреки това едно нещо е сигурно – ако не се осъществи възраждане на националната нравственост и възстановяване на хармоничната връзка между хората и природата, между хора и Небето и Земята, ако няма вяра или култура за мирно съжителство, ще е невъзможно китайската нация да има светло бъдеще.

След няколко десетилетно промиване на мозъци и потисничество, ККП е внедрила начина си на мислене и стандарти за добро и лошо в живота на китайския народ. Това е накарало хората да приемат и да намират за смислени извратеността и измамите на ККП, и да станат част от лъжите ѝ, предоставяйки идеологическа основа за съществуването на ККП.

Да отстраним от живота си порочните доктрини, внушени ни от ККП, да различим напълно безскрупулната природа на ККП и да възстановим нашата човешка природа и съвест – това е първата и най-важна стъпка по пътя към гладък преход към общество без комунистическата партия.

Дали този път може да бъде извървян уверено и мирно ще зависи от промените, настъпили в сърцето на всеки един китаец. Макар да изглежда, че ККП притежава всички ресурси и апарати за насилие в страната, ако всеки вярва в силата на истината и защитава нравствеността, злия дух на ККП ще загуби устоите за съществуването си. Всички ресурси могат моментално да се върнат в ръцете на справедливите. Само тогава ще може да се осъществи възраждането на Китай.

Единствено без китайската комунистическа партия ще има нов Китай.

Единствено без китайската комунистическа партия ще има надежда за Китай.

Без китайската комунистическа партия почтените и добросърдечни китайци ще възстановят историческото великолепие на Китай.

Бележки:

- [1] Според традиционното конфуцианско разбиране, императорите или царете управляват съгласно мандат от Небето и, за да се даде такова пълномощие, висотата на тяхната нравственост трябва да е съответствие на тази върховна отговорност. Подобно разбиране може да се види и при Менциус. В стиха “Кой

дава властта на монарха?”, когато го питат кой дава земята и управляващата власт на императора Шън, Менциус отговаря: “Тя е от Небето”. Идеята за божествения произход на властта може да се открие и в западните християнски традиции.

- [2] Един център се отнася до икономическото развитие, докато двете основни точки са: поддържане на четирите основни принципа (социалистически път, диктатура на пролетариата, водеща роля на ККП, марксизъм-ленинизъм и маоистката мисъл), и продължаване на политиката на реформи и разгръщане.
- [3] Данни от репортаж на осведомителната агенция "Шинхуа" от 4 март 2004 година.
- [4] “мю” - китайска единица за измерване на земна площ, 1 мю = ~ 0.66 декара
- [5] Данни от репортаж на осведомителната агенция "Шинхуа" от 29 февруари 2004 година.
- [6] “Принципът на трите не“ съществуваше в миналото. През 1979 г., Дън Сяопин предлага “Принципът на трите не”, за да насърчи хората да кажат какво мислят: Не-заклеймяване, не-атакуване, не-търсене на грешки. Това би трябвало да напомня на хората за това как Мао по подобен начин насърчаваше интелектуалците през 50-те години, което бе последвано от брутално преследване на тези, които се изказват. Сега ново предложените “три не” се отнасят до “развитие без дебати, напредък без борби, и незадоволителен прогрес, ако има изоставане”.
- [7] Член 23 от основния закон бе предложен през 2002 г. от правителството на Хонконг, под натиска на Пекин. Той сериозно уронва свободите и човешките права в Хонконг, подкопавайки обещаната от ККП политика на “една страна, две системи”. Глобалното противопоставяне на член 23 доведе до оттеглянето му през 2003 година.
- [8] Лиу Шаочи, председател на Китай между 1959 г. и 1968 г., считан за приемник на Мао Цзедун. По време на “Културната революция” (1966 г.-1976 г.), той е преследван като предател, шпионин и изменник. Умира през 1969 г. след като е малтретиран жестоко в затвора от ККП.
- [9] ЦКТВ (Централната китайска телевизия) се притежава и ръководи директно от централното правителство. Тя е главната система за радио и телевизионни предавания в Китай.
- [10] Цитираните фрази са заглавия от песни, писани и пени по време на "ерата на Мао" през 60-те и началото на 70-те години на ХХІ век.
- [11] Мао веднъж казва, че "ние не само не се страхуваме да правим грешки, но и сме добри в коригирането им".
- [12] За детайлни анализи на видеото на самоzapалването, погледнете на: <http://www.falun-bg.info> на български или <http://www.clearharmony.net/articles/200109/1165.html> на английски.
- [13] Супер-структурата в контекста на марксистката теория за обществото се отнася до взаимодействието на човешката субективност с материалната обективност.
- [14] Това е китайска поговорка, която показва неизменността в природата на човек. Поговорката се превежда също и като “Вълкът козината си мени, но нрава - не”.
- [15] Курс на икономически реформи, познат като програмата “Три свободи и един договор”, предложен от Лиу Шаочи, глава на Китай по това време. Програмата включва спогодби за земя за лично ползване, за свободни пазари, за индивидуална отговорност на предприятията, относно печалбите и загубите им и за фиксиране на производителните квоти на база броя на домакинства.

(Текстът е обновен на 21 септември 2005 година)

Сега „The Epoch Times” публикува специална серия уводни статии „Девет коментара за комунистическата партия”. Преди да бъде сложен окончателен край на ККП бихме искали да направим последно отсъждане за ККП и за международното комунистическо движение, което е бич за човечеството повече от сто години.

Коментар 1: Какво е комунистическа партия?

Коментар 2: За началото на Китайската комунистическа партия

Коментар 3: Деспотизма на Китайската комунистическа партия

Коментар 4: Как Китайската комунистическа партия се противопоставя на природата

Коментар 5: Тайното споразумение на бившия китайски президент Цзян Цзъмин и комунистическата партия за преследването на Фалун Гонг

Коментар 6: Как Китайската комунистическа партия унищожи традиционната китайска култура

Коментар 7: История на убийствата на Китайската комунистическа партия

Коментар 8: Защо Китайската комунистическа партия е зъл култ

Коментар 9: Безскрупулната природа на Китайската комунистическа партия